

[16th March 1964]

IV. GOVERNMENT BILL

THE MADRAS PAYMENT OF SALARIES AND REMOVAL OF DISQUALIFICATIONS (AMENDMENT) BILL, 1964.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I move—

“ That leave be granted for the introduction of the Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1964.”

MR. SPEAKER : The question is—

“ That leave be granted for the introduction of the Madras Payment of Salaries and Removal of Disqualifications (Amendment) Bill, 1964.”

The motion was put and carried and leave was granted.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I introduce the Bill.

MR. SPEAKER : The Bill is introduced.

V.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR 1964-65—cont.

DEMAND NO. XXIV—LABOUR INCLUDING FACTORIES.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,28,31,600 under Demand No. XXIV—Labour including Factories.”

*திரு. சா. கணேசன் : லாபத்தில் தொழிலாளர்களும் பங்கு பெறும் உரிமை கிடைக்குமாறு ஏற்பாடு செய்வதன் அவசியத்தைப்பற்றி விவாதிக்க என் பேரில் உள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை நான் பிரேரேபிக்கிறேன்.

“ That the allotment of Rs. 1,28,31,600 under Demand No. XXIV—Labour including Factories be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : The Demand and the cut motion are before the House for discussion.

*திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் தலைவர் அவர்களே, தமிழ் நாட்டில் இருக்கின்ற தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களைய நிலை பற்றிய இந்த மானியக் கோரிக்கையில், சுதந்திராக கட்சியினர் சார்பிலே கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து நான் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த விவாதத்திலே பங்கு கொள்வதற்கு முன்பாக, என்னுடைய பகுதியிலே இருக்கும் நெய்வேலி லிக்னைட் கார்போரேஷனிலே வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களைய நலம் பற்றியும் அவர்களுக்கு இருக்கும் குறைபாடுகளைப் பற்றியும் இங்கே நான் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில், மத்திய சர்க்காருடைய நிறுவனமாக, பெரிய தொழிற்சாலையாக இன்றையதினம் நெய்வேலி ஸ்தாபனம் இருக்கிறது. 50 கோடி ரூபாயிலே ஆரம்பித்து, 70 கோடி ரூபாய் ஆகி, பிறகு 110 கோடி ரூபாயாகி, இப்பொழுது 130 கோடி ரூபாய் அளவிலே ஒரு

16th March 1964] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

பெரிய ஸ்தாபனமாக நெய்வேலி நிலக்கரி ஸ்தாபனம் இன்றைக்கு செயல்பட்டு வருகிறது. ஆனால், அந்த ஸ்தாபனத்திலே வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுடைய நலன்கள் கண்காணிக்கப்பட்டு வருகின்றனவா என்று பார்ப்போமானால், நாம் உள்பாடியடி வருத்தத்தான் வேண்டி இருக்கிறது. கடந்த 6 வருஷ காலமாக அங்கே இருக்கும் பல்லாயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு இருக்கும் வேதனைகளையெல்லாம், அவர்களுக்கு இருக்கும் நிலைமையையெல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு அவர்கள் அடிக்கடி எடுத்துக் காட்டினார்கள். ஆறு வருஷ காலமாக, தமிழகத்தில் பொறுத்தவரையில் எவ்வளவோ நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இருந்தாலும், நெய்வேலியைப் பொறுத்தவரையில் தொழிலாளர்கள் நலனில் ஒரு வித முன்னேற்றமும் காணவில்லை. பல ஆலைகளில் பார்க்கின்றோம்—நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்களே இடையிலே நின்று தொழிலாளர்களுடைய நலனைப் பாதுகாக்கின்ற நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். சில இடங்களில் ஸ்ட்ரைக் செய்கின்றார்கள். சில இடங்களில் வேறு சில முறைகளைக் கையாளுகிறார்கள். அவர்களுக்கு உடனடியாக நிவாரணம் தரப்படுகிறது. ஆனால், நெய்வேலியிலும், எல்லாத்தொழிற்சாலைகளிலும் இருப்பதைப் போலவே, அங்கும் சில கருங்காலிகள் (ப்ளாக் லெக்ஸ்) இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரே யூனியன் இருந்தால், அவர்கள் தங்களையே கோரிக்கைகளை நியாயமாகப் போராடிப் பெற முடியும். அங்கே நெய்வேலி லிக்னைட் லேபர் யூனியன் (அகில இந்திய டிரேட் யூனியன் காங்கிரசோடு சேர்ந்த லேபர் யூனியன்) நெய்வேலி லிக்னைட் மைன் ஓர்க்கர்ஸ் ப்ரொக்ரெவீவ் யூனியன், நெய்வேலி லிக்னைட் மைன் மோட்டார் ஓர்க்கர்ஸ் யூனியன், ஆகிய இந்த மூன்று ஸ்தாபனங்களோடு அகில இந்திய காங்கிரஸ் சம்மேளனத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருக்கிற ஒரு லேபர் யூனியன் இருக்கிறது. இந்த நான்கு லேபர் யூனியன்கள் இருக்கிற காரணத்தால், எல்லாத்தொழிற்சாலைகளிலும் நடைபெற்று வருவதைப் போல, ஒரு சில தொழிற்சங்கங்களை மட்டும் நிர்வாகிகள் அங்கீகரித்து, மற்ற தொழிற்சங்கங்களை அங்கீகரிக்காமல் அவர்களோடு மட்டும் பேரம் பேசி, அவர்களுக்கு மட்டும் சலுகை செய்து விடுவதைப் போலத்தான் அங்கிருக்கும் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தும் நிலைமை இருக்கிறது. 75 சத விதத்திற்கு மேல் நான் முதலில் சொன்ன மூன்று தொழிற்சங்கங்களில் அங்கத்தினர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிற்சாலையைப் பொறுத்த வரையில், எந்த விதமான முன்னேற்றமும் ஏற்படவில்லை. அங்கே வேலை செய்கின்ற தொழிலாளிகளுக்கு எந்த விதமான சம்பள உயர்வும் கொடுக்கவில்லை. நான் அந்தத் தொழிற்சாலையில் இருக்கும் மோட்டார் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவனாக இருக்கிறேன். அதே சமயத்தில் அங்கிருக்கும் தொழில் நாட்டுக்கு உதவும் பேலிக் இண்டஸ்ட்ரியாக இருக்கும் காரணத்தால் அவைகள் நல்ல முறையில் நடைபெறவேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தோடுதான் நான் என்னுடைய கருத்தைச் சொல்கிறேனே தவிர, அங்கே ஸ்ட்ரைக் நடைபெறவேண்டும், அந்த நிர்வாகம் சீர்குழியவேண்டும் அதன் மூலமாக தொழிலாளர்கள் மட்டும் நன்றாக இருந்து விட்டால் போதும் என்ற கருத்திலே கூறவில்லை. ஆறு வருஷ காலமாக அங்கிருக்கும் தொழிலாளிகளுக்குச் சம்பள உயர்வு இல்லை. பல தொழிற்சாலைகளிலே சம்பள உயர்வு இருந்தது. ஆனால், அங்கே கிடையாது. ஆண்டுதோறும் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே வருகிறது. இப்படி விலைவாசி ஏறியிருந்தும் கூட, நெய்வேலியில் இருக்கும் தொழிலாளர்கள் தங்களையே ஊதியப் பிரச்சினையை அரசாங்கத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் எடுத்துச் சொல்லியும் கூட, ஒரு விதமான முன்னேற்றத்தையும் அங்கே காணவில்லை. இருந்தாலும், அண்மையில் அந்த நெய்வேலி ஸ்தாபனத்திற்கு தலைவராக திரு. சப்பராமன் அவர்கள் வந்ததற்குப் பிறகு தொழிலாளர்களையே கோரிக்கைப் பிரச்சினைகளை கண்கொண்டு ஓரளவு பார்க்கவும், அதைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், அந்தத் தொழிற்சாலையிலே இருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு நிம்மதி ஏற்படுகிற வகையில் உயர்வு இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. நெய்வேலியில் வேலை செய்யக்கூடிய சில தொழிலாளிகளுக்கு 70 ரூபாய் சம்பளம் தரப்படுகிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு ஒரு தொழிலாளி எப்படித் தன் மனைவி மக்களைக் காப்பாற்றி வாழ முடியும் என்பதை அரசாங்கமோ, லேபர்

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [16th March 1964]

கமிஷனரோ சிந்தித்துப் பார்ப்பதாக இது வரையில் தெரியவில்லை. 70 ரூபாய்ச் சம்பளம் போதுமா? சென்னையிலிருந்துதான் காய் கறிகளும், அரிசியும், மற்றவைகளும் நெய்வேலிக்குக் கொண்டு போகிறார்கள். கொத்தவால்காவடியிலிருந்து லாரி லாரியாக நெய்வேலிக்குச் சாமான்களை ஏற்றிக்கொண்டு சென்று வியாபாரம் செய்கிறார்கள். சென்னையைவிட நெய்வேலியில் விலைவாசி அதிகமாக இருக்கிறதே தவிர, மற்றப்படி, அங்கு சுற்றுப்புற கிராமங்களில் இருக்கும் அளவு விலைவாசி அந்தக் இடத்தில் ஆகையால், இதை அடிப்படையாக வைத்து, தொழிலாளர்களிடையே குடும்பத்தைக் காப்பாற்றத் தக்க நிலைமைகளை, அந்த ஸ்தாபனத்திலே வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு முன்னேற்றம் ஏற்படும் வகையில் சம்பளங்களை நிர்ணயித்தால் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் அது செய்யப்படவில்லை. சிலர் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால், நெய்வேலியில் தொழிலாளர்கள் நிறையச் சம்பாதிக்கிறார்கள், நல்ல முறையில் இருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது வாஸ்தவம் அல்ல. நெய்வேலி ஸ்தாபனத்தில் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்கின்றவர்களுடைய நிலைமையான மோசமாக இருக்கிறதே தவிர, கண்டிராக்கட்டித்திலே வேலை செய்கின்றவர்கள் நன்றாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஒரு சாதாரண தொழிலாளி, கண்டிராக்கட்டித்தில் வேலை செய்துப்போது, மூன்று, நான்கு ரூபாய் தினக் கூலி பெறுகிறான். ஆனால், நிர்வாகத்திலே ஊழியம் செய்கின்ற காரணத்தால் இவர்களுக்கு எப்போதும் இருந்ததைப்போலவேதான் இப்போதும் இருந்துகொண்டு வருகிறது. ஆகையால், அந்தக் குறைபாட்டை நம்முடைய அரசாங்கமும், லேபர் கமிஷனரும் நன்றாகச் சிந்தித்து, நல்ல நிலைமைகளைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நான் அவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து இப்பொழுது ஒரு சார்ட்டர் ஆஃப் டிமாண்ட் என்ற முறையில், அவர்களுக்கு இருக்கும் கோரிக்கைகளை டிமாண்டாக வைத்திருக்கிறார்கள். சாம், தான, பேத, தண்டம் ஆகிய நான்கு முறைகளையும் அவர்கள் கையாள் இருக்கிறார்கள். முதன் முதலாக அரசாங்கத்திற்குக் கோரிக்கை விடுகிறார்கள். லேபர் கமிஷனரிடத்தில் தூது சென்று, அவர்கள் மூலமாக அதைப் பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நிர்வாகத்தினர் ரிவைஸ் பண்ணி ஃபிக்ஸ் செய்திருக்கும் சம்பள விகிதங்கள் மிகவும் பரிசீலிக்க வேண்டிய விஷயமாகும். இப்பொழுது ஃபிக்ஸ் பண்ணியிருக்கும் சம்பள இன்க்ரிமென்ட் ஆஃப் பெக்ட்டைப் பார்த்தால் ஏற்கெனவே இருந்த இன்க்ரிமென்ட் முறையை இதில் அங்கீகரிக்கவில்லை. முன்பெல்லாம் இன்க்ரிமென்ட் அளவு அதிகமாக இருந்தாலும், இப்பொழுது கொஞ்சம் உயர்த்துவதற்கு உயர்த்தி, இன்க்ரிமென்டைக் குறைத்து விட்டார்கள். நிலக்கரிச் சாங்கத்தில் இறங்கி வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு டி. பி. வந்து விடும் என்று சொல்லக்கூடிய அவ்வளவு மோசமான நிலையில் தொழிலாளர்கள் அங்கே வேலை செய்கிறார்கள்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை.)

அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு ப்ராஜெக்ட் அலவன்சு கொடுப்பது இல்லை. நம்முடைய மாநிலத்திலேயே உள்ள இதர ப்ராஜெக்டுகளில் ப்ராஜெக்ட் அலவன்சு என்று கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் நெய்வேலியில் கிடையாது. மற்ற இடங்களில் ஏன் கொடுக்கிறார்கள், இங்கே ஏன் கொடுப்பது இல்லை என்பதை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து, நெய்வேலியிலும் ப்ராஜெக்ட் அலவன்சு கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல முன்பெல்லாம் தொழிலாளர்களிடமிருந்து வாட்டர் சார்ஜ், மின்சார சார்ஜ் எல்லாம் வசூல் செய்யப்படவில்லை. இப்போது வாட்டர் சார்ஜ் வசூல் செய்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் உபயோகப்படுத்துகிற மின்சாரத்திற்கு மற்றவர்கள் என்ன கட்டணம் கொடுக்கிறார்களோ அதே கட்டணம் வாங்கப்படுகிறது. இவர்கள் உபயோகப்படுத்துகிற மின்சாரத்திற்கு முன்போல கன்செஸன் கொடுக்கப்படுவதில்லை. சம்பளத்தை இப்போது

16th March 1964] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

புதிதாக நிர்ணயம் செய்திருக்கிறோம் என்று சொன்னாலும் இப்படி வாட்டர் சார்ஜ், மின்சார சார்ஜ், வீட்டு வாடகை என்று வசூல் செய்துவிட்டால் அவர்கள் எப்படி குடும்பம் நடத்த முடியும்?

மேலும் இவர்களுக்கு டியர்னஸ் அலவன்சு கிடையாது. சர்க்கார் தம் சிப்பந்திகளுக்கே டியர்னஸ் அலவன்சு என்று கொடுக்கிறார்கள். படி அரிசி இன்றைக்கு ஒண்ணேகால் ரூபாய் என்றால் நாளைக்கு ஒண்ணரை ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் என்று விற்கிறது. டியர்னஸ் அலவன்சு என்ன ஒன்றிருந்தால்தான் அவர்கள் வாழமுடியும். ஆகவே திரு. சுப்பராமன் அவர்கள்...பிக்ஸ் பண்ணிய சம்பளத்தில் டியர்னஸ் அலவன்சு இல்லா விட்டாலும் இப்போது கொஞ்சம் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. சர்க்கார் இதையும் பரிசீலனைசெய்து அவர்களுக்கு அதிகப்படியான டியர்னஸ் அலவன்சு வழங்க ஏற்பாடு செய்வேண்டும்.

இன்னும் ஏற்கெனவே லாரிகன், பஸ்கள் வைத்து காலை நேரத்தில் அந்தத் தொழிலாளர்களை வொர்க் ஸ்டாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். இப்போதோ, அந்த லாரி, பஸ்களுக்கு இவர்களைவிட்டுருந்து கட்டணம் வசூல் செய்யப்படுகிறது. இப்படி தொழிலாளர்களிடமிருந்து பலவகையில் பணம் வசூலிக்கப்பட்டால் அவர்கள் எவ்வாறு குடும்பம் நடத்த முடியும்? இன்றைய தினம் 3,500 தொழிலாளர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுடைய நிலை நாளுக்கு நாள் வேதனை தரக்கூடியதாக மாறி வருகிறது. மின்சாரம் உற்பத்தி செய்கிற தொழிலாளர்கள் இரண்டு நிமிஷம் வேலையை நிறுத்தினால் கூட எத்தனையோ யூனிட் மின்சார உற்பத்தி நமக்குத் தடைபடும். அதபோலவே இங்கே மின்சாரம் உற்பத்தி யாகவேண்டுமென்றால் நிலக்கரி வேண்டும். நிலக்கரி சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் மெதுவாக வேலை செய்தாலும் மின்சார உற்பத்தி பாதிக்கப்படும். இப்படி நெய்வேலியில் நடைபெறுகிற ஒவ்வொரு தொழிலும் இன்டெக்ஸ்ட்ரெப்டாக இருப்பதால் அங்குள்ள தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகள்—நியாயமான கோரிக்கைகள் நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்யப்படவேண்டும்.

இன்றையதினம் அந்தத் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்த முடியாத பல சிரமங்களுக்கு உள்ளாகியிருப்பதனால் மார்ச் 22-ம் தேதி ஒன்று கூடி ஸ்ட்ரைக் பால்ட் எடுக்க இருக்கிறார்கள். இது அவசிய மற்றதுதான். அதையும் நமது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் எதற்காக ஸ்ட்ரைக் செய்ய வேண்டும், நாங்கள் அவர்களுடைய பிரச்சினையை பரிசீலிக்கிறோம் என்று சொல்லும் குணம் வாய்ந்தவர்கள். இப்பொழுதும் ஸ்ட்ரைக் செய்தே தீரவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை.

அவர்கள் சென்ற மாதத்தில் ஒரு முறை நெய்வேலிக்கு வந்தார்கள் குறிப்பிட்ட தொழிற் சங்கத்தைத் தவிர மற்ற சங்கப் பிரதிநிதிகளை அவர்கள் பார்க்க மறுத்து விட்டார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : யாரையும் பார்க்கமாட்டேன் என்று நான் மறுக்கவில்லை. ஒரு தொழிலாளி தனித்த முறையில் தன் குறையைச் சொல்ல வந்தாலும் நான் கேட்கத் தயாராகத்தான் இருந்தேன். இவர்கள் வந்தார்கள். வேறு யாரும் வரவில்லை.

திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : நெய்வேலி தொழிலாளர்களின் சார்பாக அவர்களுக்கு நாங்கள் வரவேற்பு அளிக்கிறோம். மறுபடியும் ஒரு முறை அவர்கள் வரவேண்டும். (கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அவசியம் இல்லை) இப்போது வருவதற்குத் தயார் இல்லை என்கிறார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நான் வருவதற்கு வரவேற்பு அவசியம் இல்லையென்று சொல்கிறேன்.

திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : அவர்கள் இங்கே இருந்து உத்தரவு போட்டாலும்கூட தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் அத்தனைபேரும் அவரைக் கோட்டையில் வந்து சந்திக்கத் தயாராய் இருக்கிறார்கள், அங்கே உள்ள

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

[16th March 1964]

தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினையை நன்கு ஆலோசித்து அவர்களுக்கு டியர்னஸ் அலவன்சு கொடுக்கப்படவேண்டும், ப்ராஜெக்ட் அலவன்சு கொடுக்கப்பட வேண்டும், வாடர் சார்ஜ் ரத்து செய்யப்படவேண்டும், முன்பு இருந்த வீட்டு வாடகை உயர்த்தப்படக் கூடாது, மின்சாரக் கட்டணச் சலுகை நீடிக்க வேண்டும், நிலக்கரிச் சுரங்கங்களுக்கு அழைத்துச் செல்கிற பலிகளுக்கு கட்டணம் வசூலிக்கக் கூடாது ஆகியவை போன்ற விஷயங்களில் கவனம் செலுத்த மார்க் 22-ஆம் தேதிக்கு முன்னதாகவே ஆர்பிட்டுரேஷனுக்குவிட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாட்டுக்கு உதவுகிற ஸ்தாபனத்தில், தேசிய ஸ்தாபனத்தில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்கள் நல்ல முறையில் தொடர்ந்து நாட்டுக்கு திருப்தியுடன் பணிபுரிய ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் தொழிலாளர்கள் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து சில கருத்துக்களைக் கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு நமது மாநிலத்தில் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட பல பிரச்சினைகள் நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு நுணுக்கமாக ஆராயப்பட்டு பலபல சட்டங்கள் கொண்டு வரப்படுவதைப் பாராட்டுகிறேன். அதனால்தான் இன்றைய தினம் நமது மாநிலத்தில் தொழில் துறையில் அமைதி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம். குறிப்பாக எங்களுடைய பகுதியில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள்தான் அதிகம். அவர்களுடைய பிரச்சினையைப் பற்றி எடுத்துக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். இங்கே கொடுக்கப் பட்டுள்ள “லேபர் இன் மெட்ராஸ் ஸ்டேட்” என்ற புத்தகத்தில் ப்ளான் டேஷன் லேபர் சம்பந்தமாகச் சில குறிப்புகள் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

9-30
a.m.

இதிலே முக்கியமாக நீலகிரி ஜில்லாவிலே தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு மிகவும் கஷ்டமான ஒரு நிலை வீட்டு வசதி இன்மை என்பதை எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். இந்தக் குறிப்பிலே கண்டுள்ளபடி ஏற்கனவே 23,313 வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னும் 11,560 வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்படும் என்றும் குறிப்பிலே காணப்படுகிறது. சென்ற ஆண்டு பட்ஜெட்டிலே இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதற்காக 5 லட்சம் ரூபாய் சாங்ஷன் செய்யப்பட்டது. ஆனால் தேசிய நெருக்கடி என்ற காரணத்தைக் காட்டி அந்தத் தொகையை அவர்களுக்குப் பயன்படுத்தவில்லை. தேயிலைத் தொழில் இந்திய தேசத்திற்கே அந்நிய நாட்டுச் செலாவணியைச் சம்பாதித்துத் தரக்கூடிய ஒரு நல்ல தொழில். இதிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல வசதி செய்து கொடுத்தால்தான் அவர்கள் கஷ்டப்பட்டு உழைக்க முடியும். அதன் மூலம் அந்நிய நாட்டுச் செலாவணியை நாம் மேலும் பெற முடியும். ஆகவே, நான் அமைச்சர் அவர்களை விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்வது, கடந்த ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்ட ஐந்து லட்சம் ரூபாயோடு இந்த ஆண்டு பட்ஜெட்டில் மேலும் ஐந்து லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கான வீட்டு வசதியைச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் இப்போது அந்த மலைப் பிரதேசத்தில் குளிரிலும், மழையிலும், 10க்குப் 10 அடியுள்ள சிறிய வீட்டிலே ஏமெட்டுக் குழந்தைகள், மனைவி ஆகியோருடன் இன்று வசித்து வருகிற நிலைமையை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இந்த அவல நிலை நீங்க இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் அவர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை உடனடியாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவ்விதமாக வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கும்போது உடனுக்குடன் மின்சார வசதியையும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீலகிரியிலே, உற்பத்தியாகிற மின்சாரம் எல்லாம் சமவெளியிலே பயன்படுகிறதே தவிர, அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு மின்சார வசதி செய்து கொடுப்பது மிகவும் பின் தங்கிய நிலையில் இருக்கிறது. ஆகவே, வீடுகள் கட்டும்போதே மின்சார வசதியையும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

16th March 1964] [திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர்]

அடுத்தபடியாக மருத்துவ வசதியை எடுத்துக்கொண்டால் “க்ரூப் ஹாஸ்பிடல்ஸ்” ஏற்படுத்தலாம் என்ற விதி இருக்கிறது. இப்போது அநேக ஆஸ்பத்திரிகளில் எம்.பி.பி.எஸ். டாக்டர்களே இல்லை. எங்கோ ஓரிரு இடங்களில்தான் இருக்கிறார்கள். எல்லா “க்ரூப் ஹாஸ்பிடல்” களிலும் எம்.பி.பி.எஸ். டாக்டர்களை பணி புரிய வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்கள் உத்தரவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தற்போது லேபர் வெல்பேர் ஆபீஸ்களைத் தோட்ட முதலாளிகளே நியமிக்கிறார்கள். இவர்களால் லேபர் வெல்பேரை எப்படிச் சுவனிக்க முடியும்? தோட்ட முதலாளிகள், தொழிலாளர்களுக்கிடையே இந்த வெல்பேர் ஆபீசர்கள் படும் நிலைமை வருந்தத் தக்கதாக இருக்கிறது. ஆகவே, இந்த உத்தியோகத்திற்கு சர்க்காரே ஆளை நியமித்தால் அவர்கள் தொழிலாளர்களுடைய நன்மையை முக்கியமாகக் கொண்டு பணி புரிய முடியும் என்பதால் அதற்கான உத்தரவை அரசாங்கம் போடவேண்டும் மென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இப்போது மினிமம் வேஜஸ் ஆக்ட் என்று இருக்கிறது. கடந்த எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கோர்ட் தீர்ப்புப்படி ஆண் தொழிலாளிக்கு ஒரு நாளைக்கு ரூ. 2-25 ந.பை. ஊதியம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறப் பட்டது. ஆனால் எட்டு ஆண்டுகள் ஆகியும் தொழிலாளர்களுக்கு அந்த ஊதியம் கிடைக்கிறதா என்றால் இல்லை. அதற்கு என்ன காரணம், இதற்கு இடைஞ்சலாக இருப்பது யார் என்று கண்டு பிடித்து குறைந்த பட்ச ஊதியமான ரூ. 2-25-ஐக் கொடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இடைக்கால உயர்வாக 15 ந.பை. தற்காலிகமாகக் கொடுக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். இது மிகவும் குறைந்த ஒரு அடிப்படை என்பதை இந்தச் சமயத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மற்றத் தொழிலிலே ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளிக்கும் இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளிக்கும் நிறைய வித்தியாசம் உண்டு. உதாரணமாக, டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரியில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்கள் இன்று நல்ல ஊதியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மலைப் பகுதியில் உள்ள இந்தத் தொழிலாளர்கள் மழையிலும் குளிரிலும் காட்டுச் செடிகளுக்குள்ளே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கக் கூடிய தொழிலாளிகள், இவர்களுடைய கஷ்டமான நிலைமையை உணர்ந்து இவர்களுடைய பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கும் முறையில் குறைந்த பட்ச ஊதியமான ரூ. 2-25-ஐ இந்த வருஷ இறுதிக்குள்ளாவது அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வாங்கிக் கொடுக்க தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

போனஸ் பிரச்சினையைப் பொறுத்து இந்திய தேசிய தொழிற் சங்கக் காங்கிரஸ் உப தலைவர் ஸ்ரீ ஜி. ராமானுஜம் அவர்கள், சென்னையிலே போனஸ் கமிஷன் வந்திருந்தபோது ஒரு குறிப்பைக் கொடுத்தார். முக்கியமாக, “Need for providing for inspection of accounts by Labour” என்ற புல்தகத்தை அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். போனஸ் தகராறுகள் அடிக்கடி ஏற்படுகின்றன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் போனஸ் தகராறு இப்போது இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆரம்ப நிலையிலேயே கணக்குகளைப் பரிசீலிப்பதற்குத் தொழிலாளர்கள் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்து விடுவோமேயானால் நல்லதாக இருக்கும். இந்த மாதிரித் தகராறுகள் குறைந்து போய்விடும் என்று அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதற்கு ஒரு வாதம் “கணக்குகள் ஆடிட் செய்யப்படுகிறது” என்று சொல்லலாம். தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள் அதைப் போய் ஏன் பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்லலாம். அதைப்பற்றி சுப்ரீம் கோர்ட்டார் ஒரு தீர்ப்பில்—

“The Supreme Court has also held that the auditor's certificate by itself is no conclusive proof that the accounts are correct; and that at best it can be only comparable to a certificate issued by a doctor”.

[திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர்]

[16th March 1964]

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்புக் கொடுத்திருப்பதால் தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள் “கிராஸ்” பரப்பிப்பைப் பரிசீலிப்பதிலே ஆட்சேபணை இருக்க முடியாது. இதைப் பற்றி மத்திய சர்க்காரிடத்தில் எடுத்துச் சொல்ல தொழிலாளர் பிரதிநிதிகளுக்கு அதற்கான வசதி செய்து கொடுத்தால் நல்லாக இருக்குமென்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. செ. மாதவன் : மதிப்புக்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் பிரச்சினைகளைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையிலும் ஒரே ஒரு யூனியன்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதிலே, அப்போது தான் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்பட முடியும் என்பதிலே யாருக்கும் வேறுபாடான கருத்து இருக்க முடியாது. ஆனால் அப்படி ஒரு யூனியன் இருந்து அந்த யூனியன் கூறக்கூடிய குறைகளைக் கவனிக்காமல் அரசாங்கம் புறக்கணித்தால் அதனாலே ஏற்படக்கூடிய சங்கடங்களை உத்தேசித்துத்தான் பல யூனியன்களைப் பல அரசியல் கட்சிகள் நடத்தக் கூடிய சூழ்நிலைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தொழிலாளர் மீது பற்றும் பாசமும் கொண்ட நமது அரசாங்கம் இது பற்றி நன்றாக ஆராய்ந்து தொழிலாளர்களைக் கொண்ட ஒவ்வொரு யூனியனும் அரசாங்கத்தினுடைய உதவியைப் பெற முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

ஒரு தொழிற்சாலைக்கு ஒரு யூனியன் என்ற கொள்கை நமது நாட்டுக்கு வரவேண்டுமென்றால் அதற்கு நம்முடைய அரசாங்கம் முன் நின்று கட்சி வேறுபாட்டு முறையிலே, அரசியல் கட்சிகளோ, அரசியல் கட்சித் தலைவர்களோ சம்பந்தப்படாத முறையிலே அரசாங்கம் முன் நின்று தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையை உடனுக்குடன் கவனித்தால் நிச்சயம் ஒரு நல்ல ஏற்பாட்டை நம்முடைய மாகாணத்தில் ஏற்படுத்த முடியும் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்றைக்கு நம்முடைய நாட்டிலே உள்ள சட்டப்படி ஒரு தனிப்பட்ட தொழிலாளி தன்னுடைய குறைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவன் ஒரு யூனியனிலே சேரவேண்டும். ஏழுபேர் சேர்ந்து ஒரு யூனியனை அமைக்க வேண்டும். அதற்குப் பின்னாலே இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்ஸ் வருகிறது என்றால் அதிலே ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு தொழிலாளர் ஆதரவு பெற்றதற்குப் பின்னரே அப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளில் தொழிலாளர்கள் தீர்வு காணக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலையை மாற்றி ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட தொழிலாளியும் தன்னுடைய பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய உரிமையைத் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இதன் விளைவு என்னவாகிறது என்றால் இன்று சாதாரண சிறுசிறு தொழிற்சாலைகளில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. எப்படியாவது ஒரு யூனியனில் சேர்ந்துதான் ஆக வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி யூனியன் இருந்தாலும், முதலாளிகளை எதிர்க்கக்கூடிய யூனியன்களில் குறைந்த அளவில் தொழிலாளர்கள் இருந்தால் அந்த யூனியனுக்கு முக்கியத்துவம் இல்லாததொரு சூழ்நிலை இன்றிருக்கிறது. அதை மாற்றியமைக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட தொழிலாளியும் தங்கள் குறைகளை சட்டப்பூர்வமாக தீர்த்துக்கொள்ள ஒரு உரிமையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மோட்டார் தொழிலாளர்கள் பற்றி சட்டம் வந்து இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிறது. சென்ற ஆண்டும் இதை மன்றத்தில் நாங்கள் விதிகள் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று கூறப்பட்டது. இந்த ஆண்டு அறிக்கையிலும்கூட அதையே திருப்பிக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஒரு சட்டம் வந்து இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகியும் கூட இந்த அரசாங்கம் அந்தச் சட்டத்திற்கு விதிகள் செய்ய தயங்குகிறது என்றால் அதற்கு காரணம் என்ன? மோட்டார் முதலாளிகளைப் பார்த்து இந்த அரசாங்கம் பயப்படுகிறது என்று நாங்கள் சொன்னால் அமைச்சர்களுக்கு கோபம் வரும். ஆனால் உண்மை என்ன? நம்

16th March 1964]

[திரு. செ. மாதவன்]

மாநிலத்தில் மோட்டார் தொழில் பற்றி பின்பற்றக் கூடிய கொள்கை என்னவென்றால் ஸ்மால் ஆப்பரேட்டர்களை ஊக்குவிக்கவேண்டுமென்ற கொள்கை நம் அரசாங்கத்திற்கு இன்று இருக்கிறது. அதன் விளைவாக பல சிறு பஸ் முதலாளிகள் இன்று நம் மாநிலத்தில் தோன்றியிருக்கிறார்கள். அப்படி ஒவ்வொரு பஸ் நிறுவனத்திலும் யூனியன் ஏற்பட முடிகிறதா? அந்தந்த பஸ் முதலாளிகள் அப்படி தொழிலாளர் யூனியன் ஏற்படுவதற்கு ஒத்துழைக்கிறார்களா அல்லது அனுமதிக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் இல்லை என்றே கூறலாம். இன்றும் பல பஸ் முதலாளிகள் இந்த மாநிலத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவர்களது தொழிலகத்தில் யூனியன் ஏற்பட முடியாமல் எப்படி தடுக்க முடியுமோ அப்படி தடுக்கிறார்கள். காரணம், குறைந்தளவில் தொழிலாளர்கள் அவர்கள் தொழிலகத்தில் வேலை செய்யும் ஒரு சூழ்நிலை இருப்பதுதான். அவர்களை எப்படியாவது பிடித்துக்கொண்டு 7 பேர்கள் கூட சேராத ஒரு நிலைமையை உண்டாக்கி விட இன்று பஸ் முதலாளிகள் முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். இதைத் தடுப்பதற்காவது நம் அரசாங்கம் கொஞ்சம் வேகமாக இந்தச் சட்டத்தை அமுல் படுத்த ஏன் தயங்குகிறார்கள்? இதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். திரும்பத் திரும்ப தங்கள் அறிக்கையில் விதிகள் செய்துக்கொண்டிருக்கிறோம். வந்து விடும், வந்து விடும் என்று சொல்கிற ஒரு சூழ்நிலை இன்று நாட்டில் இருக்கிற காரணத்தினால்தான் சாதாரண பஸ் தொழிலாளர்கள் இன்று மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதை நான் இங்கு எடுத்துக் கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன். சில பஸ் முதலாளிகள் கொடுக்கக்கூடிய சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொடுத்து ஆனால் கூட்டிக் கொடுப்பதாக ரிக்கார்ட் செய்கிறார்கள். ஆனால் தொழிலாளர்களிடம் அதற்கு கையெழுத்து வாங்கி விடுகிறார்கள். அதேபோல் போனால் கொடுப்பதில்லை, சில பஸ் முதலாளிகள். ஆனால் போனால் கொடுத்ததாக ரிக்கார்ட் செய்து விடுகிறார்கள். இந்த அநியாயத்தை நம் அரசாங்கம் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கலாமா? தொழிலாளர்கள் லேபர் கோர்ட்டுக்கு செல்ல வேண்டுமென்றால் எங்கேயாவது ஒரு யூனியனில் அவர் அங்கத்தினராக வேண்டும். இந்த யூனியன்கள் பஸ் முதலாளிகளிடம் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களில் ஓரிருவரைத்தான் சேர்த்துக்கொள்ளும் ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. மற்றவர்களை பஸ் முதலாளிகள் தடுத்து விடுகிறார்கள். அதில் அங்கத்தினர்களாக சேர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றால் உடனே டுஸ்மின் செய்து விடுகிறார்கள். அதற்கு ஒரு வழியைப் பின்பற்றுகிறார்கள். டெம்பரரி வொர்க்கர்ஸ் என்று பஸ் முதலாளிகள் தங்கள் தொழிற்சாலைகளில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தடுக்க அரசாங்கம் முயற்சி செய்ததா? டெம்பரரி வொர்க்கர்ஸ் என்று தங்கள் தொழிற்சாலைகளில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற காரணத்தினால் அவர்கள் சட்டப் பூர்வமாக தங்கள் உரிமையை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவோ அல்லது லேபர் கோர்ட்டுக்கு சென்று முறையிடவோ வாய்ப்பில்லாததொரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதை மாற்றியமைக்க வேண்டும். மோட்டார் தொழிலாளர்கள் சட்டத்தை உடனடியாக நம் அரசாங்கம் அமுல் நடத்த வேண்டும். ரிஇன்ஸ்டேட்மென்ட் பாலிஸி பொறுத்தவரை அரசாங்கம் என்ன கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறது? அது பற்றி நாங்கள் பன்முறை இந்த மன்றத்தில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறோம். ஹைகோர்ட் அல்லது லேபர் கோர்ட் ஒரு தொழிலாளியை ரிஇன்ஸ்டேட் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால் அப்படி உத்தரவு போட்ட பின்னரும் அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முதலாளிகளுக்கு வழியிருக்கிறது, இடமிருக்கிறது. அப்படி தடுத்தால் அதற்கு என்ன செய்கிறார்கள் என்று இந்த மன்றத்தில் கேட்கப்பட்டது. அப்போது அதற்கு கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், நாங்கள் ப்ராலிக்யூட் செய்வோம், வழக்குகள் போடுவோம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இறுதி முடிவு என்ன? முதலாளிகளுக்கு அபராதம் போடலாம். அதுதான் இன்றிருக்கும் நிலை. ஆனால் தொழிலாளர்களை திருப்பி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரு சட்டம் இருந்தால் அவர்கள் கோர்ட் உத்தரவை மீறக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுமா? அதைச் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். கோர்ட் உத்தரவை மீறியதற்கு பின் ஒரு தொகையை அபராதமாகக் கொடுத்துவிட்டால் தப்பித்து விடலாம் என்ற ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது.

[திரு. செ. மாதவன்]

[16th March 1964]

இதை மாற்றியமைக்க இந்த அரசாங்கம் முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பாக்கீஸ் ஆக்ட் பற்றி இந்த மன்றத்தில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறோம். இப்போதுள்ள வொர்க்கிங் அவர்ஸ், தொழிற்சாலைக்குள் தொழிலாளர்கள் எவ்வளவு மணி வேலை செய்கிறார்களோ அதைத் தான் கணக்கிடும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் வெளியே தொழிற்சாலை சம்பந்தப்பட்ட வேலைக்கு சென்றால் அந்த நேரத்தை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இப்போதிருக்கிறது. இதை மாற்றியமைத்து தொழிற்சாலை சம்பந்தப்பட்ட எந்த வேலைக்கு எங்கே சென்றாலும் அதை வொர்கிங் அவர்ஸாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ப்ளான்டேஷன் வொர்க்கர்ஸ்க்கு கன்ஸுமர் கோவாப்ப ரேட்டிவ் சொஸைட்டிஸ் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று இந்த சர்க்காருக்கு கொள்கை இருக்கிறது என்று வெளியிட்டார்கள். அந்தக் கொள்கை இன்று சரிவர அமுல் நடத்தப்படவில்லை. ப்ளான்டேஷன் வொர்க்கர்ஸ்க்கு இந்தக் கொள்கையை அமுல் நடத்துவதுபோல் எல்லாத் தொழிற்சாலைகளிலும் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்தது பத்து பேர்களுக்கு மேல் எந்தெந்த தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் இந்த கன்ஸுமர் கோவாப்பரேட்டிவ் சொஸைட்டிகளை அமுலுக்கு கொண்டு வரவேண்டுமென்று, அதற்காக இந்த அரசாங்கம் முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

*திரு. ஆர். செங்கலியப்பன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று முதல் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இந்த தொழிலாளர் மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களை கூற விரும்புகிறேன். இன்று எல்லா ஆலைகளிலும் நியாய விலைக் கடைகள் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று முத்தரப்பு மகாநாட்டில் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்று அப்படி எல்லா ஆலைகளிலும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோமா என்றால் கிடையாது. ஏன் இதை அமுல் படுத்தவில்லை? ஏன் நியாய விலைக் கடைகளை ஏற்படுத்தவில்லை. இது பற்றி அரசாங்கம் இதுவரையிலும் எந்தவிதமான நடவடிக்கைகளும் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த ஐந்தாறு ஆண்டுகளில் எங்கள் கோவை ஜில்லாவில் பல புது ஆலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த ஆலைகளில் எல்லாம் 300, 400 தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அங்கு கோவாப்பரேட்டிவ் ஸ்டோர்ஸ், ஒவ்வொரு ஆலையிலும் திறக்கப்பட வேண்டுமென்று பல முறை எடுத்துச்சொல்லி வருகிறோம். ஆனால் அவற்றிற்கு முதலாளிகள் செவி சாய்ப்பதாக இல்லை. இன்று விலைவாசி விஷம் போல் ஏறிவருகிறது. இன்று தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கைப்புள்ளி எவ்வளவு தூரம் கூடப்பட்டிருக்கிறது என்றால், அரசாங்கம் சுமார் 3 அல்லது 4 ரூபாய் கிடைக்கும் என்று நிர்ணயம் செய்வார்களானால் வெளியே எட்டு ரூபாய் அளவிற்கு உயர்ந்து விடுகிறது. இதைப் பாரக்கும் போது எப்படி தொழிலாளர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் நடத்த முடியுமென்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே இது குறித்து ஆலோசித்துப் பார்த்து புள்ளி நிர்ணயப்பதை பரிசீலனை செய்து நல்ல முறையில் நிர்ணயம் செய்து தொழிலாளர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எந்தெந்த ஆலைகளில் கூட்டுறவு ஸ்டோர்ஸ் ஏற்படுத்தவில்லையோ அங்கெல்லாம் உடனடியாக ஏற்படுத்த லேபர் கமிஷனர் அவர்கள் மூலம் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்று சில தொழில்களில் காண்ட்ராக்ட் முறை இருந்து வருகிறது. உழைப்பிற்கு தகுந்த ஊதியம் கொடுக்கவேண்டுமென்று எல்லா மேடைகளிலும் சொல்கிறோம். சட்டமும் இயற்றுகிறோம். ஆனால் இன்று நிறைய முதலாளிகள் பல தொழில்களை காண்ட்ராக்ட் முறையில் வைத்துக்கொண்டு தொழிலாளர்களுக்கு நியாயமாக கிடைக்க வேண்டிய சம்பளத்தை கிடைக்க முடியாத அளவிற்கு ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை நம் அரசாங்கம் கண்காணிக்கவேண்டும். அவர்கள் சட்டப்பூர்வமாக தொழிற்சங்கத்தில் அங்கத்தினர்களாக சேர்ந்து தொழிற்சங்கத்திலிருந்து நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளும்போது கன்ஸல்லியேஷனுக்கு வருகிறது. லேபர் ஆபீசர்கள் வரும்போது, இவர்கள் காண்ட்ராக்ட் தொழிலாளர்கள் என்று பாக்கிரி

16th March 1964] [திரு. ஆர். செங்காலியப்பன்]

சொந்தக்காரர்கள் கூறிலிருக்கிறார்கள். காண்ட்ராக்ட் முறைபற்றி இன்று நம் சட்டம் எப்படியிருக்கிறது என்றால் காண்ட்ராக்ட் முறையில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு இன்று சட்டத்தின்படி பாதுகாப்பு இல்லை. அவர்களை நிறுத்திவிடலாம், என்ன செய்தாலும் அவர்களுக்கு சட்ட பாதுகாப்பு கிடையாது. இந்த நிலை இருக்கக் கூடாது, எந்த ஆலையிலானாலும் சரி, தேயிலைத் தோட்டங்களில் ஆனாலும் சரி, பாக்டரிகளிலானாலும் சரி அவர்களுக்கு சங்கத்தில் சேர பெர்மிட் செய்யவேண்டுமென்று விதி இருக்கவேண்டும். இந்த காண்ட்ராக்ட் முறை அடியோடு ஒழிக்கப்படவேண்டுமென்று கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்தத் தொழில் துறையில் சமாதானம் நிலவ வேண்டும் என்று நாம் எல்லோரும் வற்புறுத்தி வருகிறோம். சமாதானமாக உற்பத்தி பெருக்கவேண்டும், நல்ல முறையில் முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளும் பழகவேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் இவை எல்லாம் ஒரு தரப்பில்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. முக்கியமாக தொழிலாளர்கள் சமாதானத்தோடு உற்பத்தியை பெருக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் பழகிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் முதலாளிகள் தரப்பில் அந்த விதமான சமாதானத்திற்கு, சமாதான முறையில் தொழிலை நடத்துவதற்கு, சட்டரீதியான முறையில் தொழிலை நடத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் முதலாளிகளுக்கு இருப்பதில்லை. சமீப காலத்தில் போனஸ் கொடுக்கின்ற பிரச்சனையில் கோவையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் தலையிட்டு இந்த அளவுக்கு போனஸ் கொடுப்பது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகளும், முதலாளிகளும் கூடியிருந்து பேசி முடிவு எடுக்கப்பட்டது. முதலாவது எங்களுக்கு போனஸ் கொடுப்பதற்கு கட்டுப்படியாகாது, ஆகவே போனஸ் கொடுக்க முடியாது, என்று சொன்னார்கள். பின்னால் முதலமைச்சர் அவர்கள் தலையிட்டு முடிவுக்கு வந்த பின்னால் அந்த முடிவை அப்போது முதலாளிகளும், தொழிலாளர்களும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதற்குப் பின்னால் ஒரு சில ஆலைகளில், குறிப்பிட்ட இரண்டு மூன்று ஆலைகளில், அதிகப்படியாக போனஸை கொடுத்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக இன்னின்ன அளவுக்கு போனஸ் கொடுக்கவேண்டும் என்று அங்குள்ள எல்லா மில் முதலாளிகளும் தொழிலாளிகளும் முதலமைச்சர் அவர்கள் செய்த முடிவுக்கு ஒத்துக் கொண்ட பின்னால், எங்களுக்கு போனஸ் கொடுப்பதற்கு கட்டுப்படியாகாது என்று சொன்னவர்கள், பின்னால் அதிகப்படியாக போனஸ்ஸும் அட்வான்ஸும் கொடுக்கிறார்கள். இது அமைதியை நீடிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவா, யார் இந்த அமைதியை கெடுத்துக்கொண்டிருப்பது என்பதை அரசாங்கமும் அமைச்சர் அவர்களும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதைச் சொன்னேன். இப்பேர்ப்பட்ட முறையில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்துகிற முதலாளிகள் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் சில நேரங்களில் ஒப்பந்தம் நடைபெறுகிறது. இவ்விதமான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின்னால் தொழிலாளர்கள் அதன்படி நடந்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் தொழிற்சாலை முதலாளிகள் இந்த ஒப்பந்தத்தை மீறி நடக்கிறார்கள். அவர்கள் மீது எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. தொழிலாளர்கள் ஆத்திரத்தோடு, சில வேளைகளில் நோட்டீஸ் கொடுக்காமல் வேலை நிறுத்தம் செய்துவிட்டால், இவர்கள் சட்டவிரோதமாக வேலைக்கு வராமல் இருந்துவிட்டார்கள் என்று எட்டு நாள் சம்பளத்தை பிடித்துக் கொள்வதற்கெல்லாம் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் சட்டவிரோதமாக கதவு அடைப்பு செய்கிறார்கள் சில முதலாளிகள். ஆனால் அவர்கள் மீது இதுவரையிலும் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுத்திருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட முறையில் ஒப்பந்தத்தை மீறுகின்ற வகையில் நடக்கின்ற முதலாளிகளுக்கு எந்த விதமான தண்டனையோ அல்லது பைனு இதுவரையில் கொடுத்திருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. சமாதானம் என்பது சட்டப்படி இரண்டு தரப்பாரும் பொதுவாக அமல் நடத்த வேண்டிய ஒன்றாகும். அந்த முறையில் இரண்டு தரப்பாரும் சேர்ந்து இதை அமல் நடத்துகின்ற முறையில் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ஆர். செங்காலியப்பன்] [16th March 1964]

அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவு ஸ்டோரில் இருக்கக்கூடிய சிப்பந்திகள் டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர் செய்ப்படுகிறார்கள். சமீபத்தில் கோயம்புத்தூரில், டேன்ஸ் மில்லில் (வரி. எஸ். அன்ட் ப்ளூ. மில்) அங்கே இருக்கக்கூடிய நிர்வாகம் கூட்டுறவு ஸ்டோரில் தவறாக நடந்து கையாடல் நடந்தது என்று எடுத்துக் கூறிய இரண்டு தொழிலாளர்கள் டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர் செய்ப்பட்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக இன்னின்ன மாதிரி தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன என்று கூட்டுறவு ரெஜிஸ்ட்ராருக்கும், கூட்டுறவு மினிஸ்ட்ருக்கும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இப்போது டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர் செய்ப்பட்ட தொழிலாளர்களை வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்வதற்கான எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் இதுவரை எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. இன்னின்ன விதத்தில் தவறுதல்கள் நடந்திருக்கின்றன என்று அரசாங்கத்திற்கு தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது வரையிலும் அதன் பேரில் என்ன நடவடிக்கையும் எடுத்திருப்பதாக தெரியவில்லை. இதைப்பற்றி நான் சென்ற சட்டசபைக் கூட்டத்திலும் சொன்னேன். கூட்டுறவு டிபார்ட்மென்ட்டிலிருந்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று புள்ளி விவரங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி பேசியிருக்கிறேன். இப்போது இரண்டு தொழிலாளர்களை டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர் செய்து விட்டார்கள். இவர்களை திருப்பி வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை, தவறு செய்தவர்கள் மீதும் எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் இதுவரை எடுக்கப்படவில்லை. ஆகவே உடனடியாக தவறு செய்தவர்கள் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, கவர்மென்ட் பிரிண்டிங் பிரஸ்ஸில் வேலைப்பார்க்கின்ற தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் தற்காலிகமாகவே இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்ற தனியார் துறைகளிலுள்ள பிரஸ்களில் என்ன வசதிகள் செய்து கொடுக்கிறார்களோ அந்த வசதிகள் எல்லாம் இவர்களுக்கும் செய்து கொடுக்கப்படவேண்டும், அதோடு தற்காலிகமாக இருக்கின்ற தொழிலாளர்களை எல்லாம் நிரந்தரமாக்குவதற்கும் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். முன்னால், அதாவது சென்னை, ஆந்திரம், கேரளம் எல்லாம் சேர்ந்திருந்த நேரத்தில் கவர்மென்ட் பிரிண்டிங் இருந்த தொழிலாளர்களுக்கு தாராள பென்ஷன் திட்டம் இருந்து வந்தது. பின்னால் இரண்டாவது சம்பளக் கமிஷன் வந்த பின்னால் இந்த தாராள பென்ஷன் திட்டம் அடிப்பட்டுபோய்விட்டது. ஆனால் நம் மிடமிருந்து பிரிந்து சென்ற ஆந்திரா ராஜ்யத்தில் இப்போதும் இந்த தொழிலாளர்களுக்கு தாராள பென்ஷன் திட்டம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே நமது கவர்மென்ட் பிரிண்டிங் பிரஸ்ஸிலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் இந்த தாராள பென்ஷன் திட்டத்தை அமல் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், கூட்டுறவு முறையில் தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகட்டிக் கொடுப்பதற்காக அரசாங்கம் தாராளமான வசதிகளை எல்லாம் செய்து கொடுத்திருக்கிறது. கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்திலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகட்டிக் கொடுக்கும் திட்டம் வந்திருக்கிறது. இதை நான் மிகவும் மனப்பூர்வமாக வாழைக்கிறேன். ஆனால் இப்போது அவசர காலத்தை முன்னிட்டு அந்தத் திட்டத்தை ஒத்திவைத்திருக்கிறார்கள். எங்கள் பகுதியில் முக்கியமாக பங்கஜா மில்லுக்கு முன்னால், முனிசிபாலிட்டி லிமிட்டெடுக்குள் சென்ட் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வீலையி, ஐந்து சென்டுக்கு 5,000 ரூபாய் கொடுத்து வாங்கிவிட்டார்கள். இப்போது இடத்தை வாங்கி விட்டு வீடு கட்டுவதற்கு வசதியில்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த மாதிரி இடத்தை வாங்கியிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டுவதற்காக இந்தத் திட்டத்தை ஸ்பெஷலாக சிறிதளவு அமல் நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும். ஏனென்றால் தொழிலாளர் 5,000 ரூபாய் போட்டு இடத்தை வாங்கிவிட்டார்கள். ஆகவே இதைப் பற்றி சர்க்கார் ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தின் கீழ், சாதாரணமாக ஒரு தொழிலாளிக்கு டி. பி. வந்தால் 56 நாட்கள் பாதி சம்பளத்தோடு வீலே கொடுத்து வந்தார்கள். இப்போது பூரா சம்பளத்தையும் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வியாதியிலிருந்து குணம் பெற்று வருவதற்கு

16th March 1964] [திரு. ஆர். செங்காலியப்பன்]

இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் ஆகிவிடுகிறது. இந்த நிலைமையில் ஒரு குடும்பத்தையே—அவன் மனைவி, தாயார், குழந்தைகள்—இவர்களை எல்லாம் பாதுகாக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதே போன்று தான் குட்டம், வாத்த போன்ற நோய்கள் எல்லாம் வரும்போது குணம் பெற்று வருவதற்கு இரண்டு மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிடுகிறது. இந்த காலத்தில் அவர்களுக்கு முழு நேரமும் பூரா சம்பளத்தையும் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். கார்ப்பரேஷனில் வேண்டிய அளவு பணம் இருக்கிறது. ஆகவே இம்மாதிரி நோய் ஏற்பட்டால் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து பூரணமாக குணமாகி வீட்டுக்கு வரும் வரையிலும் முழு சம்பளத்தை கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம் : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழில், தொழிலாளர்கள் மான்யத்தின் மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்பு தந்த தங்களுக்கு என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தொழிலும், தொழில் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையும் ஒரு அமைச்சர் அவர்களிடத்திலும், தொழிலாளர்கள், தொழிலாளர்கள் பிரச்சனை இன்னொரு அமைச்சர் அவர்களிடத்திலும் தனித்தனியாக பிரிக்கப்பட்டு, தனித்தனி அமைச்சர்களிடத்தில் இருக்கின்ற காரணத்தால் நல்ல முறையில் பணி புரிய முடியாத நிலைமை ஏற்படும். ஆகவே தொழில், தொழிலாளர்கள், தொழிற்சாலைகள், இவை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றையும் ஒரே அமைச்சர் கவனித்துக்கொண்டிருந்தால் நல்ல முறையில் பணியாற்ற வசதியாக இருக்கும் என்ற காரணத்தால், இந்தத்துறை ஒரே அமைச்சரிடத்தில் இருப்பதான வழிவகைகளைச் செய்யவேண்டும் என்று இச்சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தொழிலாளர்கள் இல்லையென்றால் தொழிற்சாலைகள் இல்லை, தொழிற்சாலைகள் இல்லை என்றால் தொழிலாளர்கள் இல்லை. இவ்விதம் உயிரும் உடம்புமாக இருக்கின்ற முறையில், தொழில், தொழிலாளர்கள், தொழிற்சாலைகள் இவைகள் எல்லாம் ஒரே உயிர் என்ற அடிப்படையில் ஒரே அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் இருப்பதற்கு வேண்டிய வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று நமது முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத்திட்டத்தில் அகில இந்திய ரீதியில், முழு வேலை வாய்ப்பு எந்த அளவிற்கு கிடைத்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது பகுதிநேர வேலை வாய்ப்பாக ஏறத்தாழ 80 லட்சம் பேர்களுக்கும், முழு நேர வேலை வாய்ப்பாக 9 லட்சம் பேர்களுக்கும் கிடைத்திருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நிச்சயமாக எல்லோருக்கும் முழு நேர வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கவேண்டும். கடந்த 1956 முதல் 1963 வரையில் ஏழு வருட காலத்தில் சென்னை மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், எத்தனை பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது என்பதை, கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் தரப்பட்டிருக்கின்ற புள்ளிவிவரத்தைப் பார்த்தால், ஏறத்தாழ 56 ஆயிரம் பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. இந்த 56 ஆயிரம் பேர்களுக்கும் 7 ஆண்டுகளில் இவ்விதம் வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது என்றால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஏறத்தாழ 8,000 பேர்களுக்கு மட்டும் தான் வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அவ்விதம் பார்க்கும் போது, ஐந்தாண்டுகளில் சுமார் 40,000 பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருப்பதாக நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

அடுத்தாற்போல், இன்றைய நிலைமையை பார்க்கின்ற பொழுது, பாக்கியைப்பற்றி (தொழிற்சாலைகளைப்பற்றி) ஒருசில புள்ளிவிவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1963-64-ம் ஆண்டிலே வேலை வேண்டுமென்று பதிவு செய்துகொண்டவர்கள் 2,30,443 பேர்கள். ஆனால், 42,000 பேர்களுக்குத்தான் வேலை வாய்ப்புகள் கிடைத்திருக்கிறது என்கிற புள்ளி விவரம் இதிலே காணப்படுகிறது. சற்று ஏறக்குறைய பதிவு செய்து கொண்டவர்களில் 20 சதவீதத்தினருக்குத்தான் வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. மீதி 80 சதவீதத்தினருக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. இதை சென்ற ஆண்டு புள்ளி விவரக் கணக்கு காட்டுகிறது. நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் கடந்த ஏழு ஆண்டுகளில் 1,564

10-00
a.m.

[திரு. எம். வி. கரிவேங்கடம்] [16th March 1964]

தொழிற்சாலைகள் ஏற்பட்டிருந்தும் கூட, ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையிலும் சராசரியாக 30 பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைத்திருந்தும் கூட, தொழிற்சாலைகளில் தொழில் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்களுக்கு, நூற்றுக்கு 20 பேர்களுக்குத்தான் வேலை கிடைத்திருக்கிறது என்றால் மிகுதியான 80 சதவீதத்தினர் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தாற்போல நமது சென்னை மாநில மின்சார போர்டைப் பொறுத்த வரையில் பல்லாயிரக்கணக்கான என். எம். ஆர்., டி. லி. எல். தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் இருக்கிறார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலையில்லிருந்து அண்மையில் நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி நீக்கப்பட்டவர்கள் வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். 4-5 ஆண்டுகள் காஷ்வல் லேபர் என்ற முறையில், என். எம். ஆர். என்ற முறையில் பணியாற்றியிருந்தும் கூட அண்மையில் நமது மாநில மின்சார போர்டு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகையில் பெரும்பான்மையான தொகையை யந்திரம் வாங்கவும், வொயர்களை வாங்கவும் செலவழித்த காரணத்தினால், என். எம். ஆர்., டி. லி. எல். தொழிலாளர்களை வேலை அற்றவர்களாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு உடனடியாக வேலை கொடுக்க நமது அரசாங்கம் முயல் வேண்டும், அவர்களுடைய பட்டினியைப் போக்க முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல், எம்ப்ளாய்ஸ் ஸ்டேட் இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்கீமைப் பொறுத்த வரையில் 34 நகரங்களுக்குத்தான் இந்த ஸ்கீம் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல நகரங்கள், தொழில்கள் ஆகியவைகளுக்கு இந்த ஸ்கீமை விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது மாநிலத்திலுள்ள தொழிலாளர்கள் தேசிய நெருக்கடி ஏற்பட்ட உடனே, கூடுதலான மணிநேரம் வேலைசெய்ய, அதிக நாள் வேலை செய்ய அவர்களாக மனமுவந்து அரசாங்கத்திற்கு ஒத்தழைப்பு தந்தார்கள். அத்தகைய தொழிலாளர்கள் நல்ல முறையில் பலனடைய வேண்டும், மேலும் மேலும் தொழில்களும் பெருக்கவேண்டும், அரசாங்கமும் பலன்டையவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட வேண்டுமானால் உண்மையில் உழைப்பவனுக்கு ஏற்ற ஊதியம் என்ற முறையில், முதலாளி முதலீடு செய்தாலும் வந்த லாபத்திலிருந்து ஒரு பகுதி லாபத்தை, தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளத்துடன் கூட பங்கிட்டுக்கொடுக்கவேண்டும் என்ற முறையிலே 25 சதவீதத்தை அல்லது முடியுமானால் 50 சதவீதம் லாபத்தை, முதலாளிக்கு நிகர லாபத்தில் 50 சதவீதம் என்கிற நிலையும், தொழிலாளர்களுக்கு சம்பளம், மற்றது எல்லாம் போக மீதி 50 சதவீதம் தொழிலாளர்களுக்கு என்ற நிலை ஏற்பட்டால் தொழிலாளர்களிடம் புத்தணர்ச்சி ஏற்படும், அதனால் தொழில் வளம் ஏற்படும், தொழில் உற்பத்தி பெருகும். இந்த விஷயத்தில் நமது மாநில அரசு மற்ற மாநில அரசாங்கங்களுக்கு வழிகாட்டியாக ஆகவேண்டும். அத்தகைய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தினால் தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்குமிடையே நல்லுறவு ஏற்படும் அதே சந்தர்ப்பத்தில் அத்தனை தொழில்களும் முதலாளிகளிடத்தில் இருப்பது நல்லதல்ல. மக்களுக்குப் பயன்படும் முறையில், அரசாங்கத்திற்குப் பயன்படும் முறையில், அரசாங்கமே எல்லாத் தொழில்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் கொள்கையைத் திருத்தி, எல்லாம் அரசாங்கத்தின் தொழில்கள் என்ற முறையில் மாற்றி அமைக்கவேண்டும், அத்தனை தொழில்களையும் தேசியமயமாக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. பொன்னையன் : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நமது கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் தொழில் மான்யத்தை ஆதரித்து தேயிலைத் தோட்டத் தொழில் பற்றியும், தொழிலாளர் பற்றியும் ஒரு சில வர்கத்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நம் மகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய மிகப் பெரிய தொழில்களில் இதுவும் ஒன்று. லட்சக்கணக்கான மக்கள் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் அத்தனை பேரும் முழுக்கமுழுக்க

16th March 1964] [திரு. கே. பொன்னையன்]

ஹரிஜனங்கள். 1947-க்கு முன்பு இந்தத் தொழிலைக் கண்கொண்டு பார்க்க முடியாது. இந்தத் தொழிலைப் பற்றிக்கூட நாடக மேடையில் 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே.....' என்று இப்படியெல்லாம் பாட்டுகள் பாடியிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் பழைய காலம். அந்தக் காலம் மலையேறி விட்டது. 1947-க்குப் பின்னால் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்த பிற்பாடு தொழிலாளர்கள் ரொம்ப ரொம்ப நல்ல சலுகைகளை அடைந்திருக்கிறார்கள். சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். முன்பெல்லாம் முதலாளியே திரும்பிப் பார்க்க மாட்டார்கள். இப்போது சம்பாதிக்கிற பணத்தில் வருஷா வருஷம் போனஸ் கொடுக்கிறார்கள். அடுத்தபடியாக எங்களுக்குப் ப்ரா விடெண்ட் ..பண்ட் இருக்கிறது. அடுத்தபடியாக கிராச்சுயிட்டி, அதாவது சர்வீஸ் பணம் கொடுக்கிறார்கள். அடுத்தபடியாக மெட்ரனிட்டி அலவன்ஸ், சிக் அலவன்ஸ், வே எக்ஸ்பென்ஸஸ், வைத்திய வசதி, கல்வி வசதி, வருஷா வருஷம் குளிர் பிரதேசமாக இருப்பதால் இரண்டு கம்பனிகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. இந்த 20 வருஷங்களுக்குள் தோட்டத் தொழிலுக்குச் செய்ததைப்போல அரசாங்கம் வேறு எந்த தொழிலுக்கும் செய்யவில்லை. அந்த மக்களுடைய சார்யில் என்னுடைய மனமாரந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர்கள் ஒரு மாதிரி நன்றாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இருந்தாலும் இன்னும் சில குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவர்களுடைய குறைகள் முழுவதும் தீர்ந்துவிட்டது என்று சொல்லவில்லை. அந்தக் குறைகளையும் தீர்க்க வேண்டும். எங்களுக்கு சாமான்கள் வரவேண்டுமென்றால் பொள்ளாச்சியிலிருந்து, கீழ் பிரதேசத்திலிருந்து வருகிறது. அங்கேயே அகவிலை ஜாஸ்தி என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் 40, 50 மைல்களுக்கு மேல் மேலே இருக்கிறோம். வாரி டிரான்ஸ்போர்ட்டில்தான் வரவேண்டும். ட்ரெயின் கிடைப்பது. பொள்ளாச்சியில் ஒரு சாமானை 1 ரூபாய்க்கு வாங்குவதை இங்கே 1½ ரூபாய் கொடுத்து வாங்குகிறோம். இந்த கஷ்டம் இருக்கிறது.

ரொம்ப நாட்களுக்குப் பிறகு வேஜ் போர்டு வந்திருக்கிறது. மில் தொழிலுக்கு வேஜ் போர்டு வந்து அவர்கள் நல்ல சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். சிமெண்ட், சக்கரை ஆகிய தொழில்களுக்கு வேஜ் போர்டு வந்து அவர்களும் நல்ல சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் தேயிலைத் தோட்டத் தொழில்களுக்கு இப்போதுதான் வேஜ் போர்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது ஃபங்க்ஷன் பண்ணுவதற்கு முன்பாகவே இடைக்காலமாக கூலி உயர்வு கொடுத்தார்கள். இந்த வேஜ் போர்டு வேலை முடிந்தவுடன் அவர்களுடைய ரிப்போர்ட்டை அப்படியே அமல் படுத்தவேண்டுமென்று மத்திய சர்க்காருக்கு ஆலோசனை கூறவேண்டுமென்று மிகத் தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக வீட்டு வசதி என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு வீடு என்று கொடுக்கவேண்டும். ஒரு வீட்டில் பல குடும்பங்கள் இருக்கக்கூடாது. நாம் பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். அன்னிய நாட்டு முதலாளிகள் நம்மிடமிருந்து வாங்க மாட்டோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்போது வருஷத்திற்கு நூற்றுக்கு 8 பேர்களுக்குக் கட்ட வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அதை 10 அல்லது 15 என்று செய்தால் நிச்சயமாக வீட்டுப் பிரச்சனை நீங்கும். ஒரு வீட்டில் 2-3 குடும்பங்கள் இருப்பது கண்கொள்ளாக காட்சியாக இருக்கிறது. ஒரு குடும்பத்திற்கு ஒரு வீடு, அதாவது புருஷன், பெண்சாதி, குழந்தைகள் ஆகியவர்களுக்கு ஒரு வீடு என்ற முறையில் தனித்தனி வீடு வேண்டும். அதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக பாரதத்திலே நம் சென்னை மாநிலம் மின்சக்தியில் ரொம்ப முன்னேறியிருக்கிறது. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய வீடுகள் சோலைகளுக்குள், தேயிலைச் செடிகள் மத்தியில் கட்டியிருக்கிறார்கள். அங்கே ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் லைட் வேண்டாம். இரவு நேரத்தில் அந்தப் பகுதிகளில் மிருகங்கள் நடமாடுகின்றன. இரவு நேரத்தில் மலஜலம் கழிக்க வெளியே வரவேண்டும். அந்த நிலைமையில் 8 மணிக்கு ஒரு பாவமும் அறியாத மக்கள், பாமரமக்கள், கதவைச் சாத்தினால் காலே 6 அல்லது 6½ மணிக்குத்தான் திறக்கவேண்டியிருக்கிறது. அங்கே காட்டு

[திரு. கே. பொன்னையன்]

[16th March 1964]

மிருகங்கள் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு லைன் முன்னாலும் தயவு செய்து ஒரு லைட் போட்டுக் கொடுத்தால் இரவு நேரத்தில் வெளியேவர சவுகரியமாக இருக்கும். இரவு போஜனம் முடிந்தவுடன் கொஞ்ச நேரம் வெளியே உட்கார்ந்து பேச வசதியாக இருக்கும். அதையும் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு ரெக்ரியேஷனும் கிடையாது. அங்கு குளிர் பிரதேசமாக இருப்பதால் ஜனத்தொகை ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. குளிர்ப் பிரதேசமாக இருப்பதால் பிறப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. இறப்பு கம்மி. இறப்பு கம்மியாக இருப்பதற்குக் காரணம், சர்க்கார் ஆங்கிலம் 'ஆண்டி மலேரியல் வொர்க்' நிறைய செய்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, மலேரியாவே வால்பாறை பிரதேசத்தில் இப்பொழுது கிடையாது. ஆகவே, இறப்பு கம்மி, பிறப்பு ஜாஸ்தி. தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்குக் கருத்தடைபற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. பப்ளிஷிடி டிபார்ட்மெண்டு கருத்தடைப்பற்றி அந்த மக்களுக்கு எடுத்துச்சொன்னால் ரொம்பவும் நலமாக இருக்கும். கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் ஒரு தடவை குன்னாருக்கு வந்திருந்தபோது கூட மூன்று குழந்தைகள் பெற்றவர்களுக்கு மெட்டர்னிட்டி அலவன்ஸை நிறுத்திவிட்டால், நலமாக இருக்குமென்று யோசனை கூறினார்கள். அதைக்கூட நாங்கள் வரவேற்கிறோம். குளிர்ப் பிரதேசமாக இருப்பதால் பிறப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. அவர்கள் பாமர மக்கள். அவர்களுக்கு உலகமே தெரியாது. ஆகவே, அவர்களுக்கு அவசியம் கருத்தடை பற்றி எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். அதற்கு சர்க்கார் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1962-63-ல் இந்தியத் தேயிலைத் தோட்ட மதிப்பீடு கமிட்டி 130 கோடி ரூபாய்க்கு அன்னிய செலாவணி பெறுவதற்கு வழியிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். தேயிலைக்கு சர்வதேசக் கிராக்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அதற்கு தகுந்த மாதிரி அதிகமாக ஏற்றுமதி ஆகவில்லை நம்முடைய நாட்டிலிருந்து என்று அந்த கமிட்டி ரிப்போர்ட்டில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தேயிலைக்கு சர்வதேசக் கிராக்சி இருப்பதால் நம் நாட்டில் தேயிலைத் தோட்டத்தை இன்னும் விஸ்தரிக்கலாம், 'டெவலப்' செய்யலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. வால்பாறை பிரதேசத்தில், பரம்பிக்குளம்-ஆனியாறு ப்ராஜக்ட்டில் சோனியாறு டாம் கட்டவேண்டும் என்பதற்காக 3,000 ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டத்தை அழித்துவிட்டார்கள். இதனால் 3,000 ஆட்களுக்கு வேலையில்லை. சம்பிரதாயமாக தேயிலைத் தோட்டத்தில் ஒரு ஏக்கருக்கு 1 ஆள் வேலை செய்கிறான். கவர்ன்மெண்டு சின்கோனா தோட்டத்தில் இப்பொழுது 4,000, 5,000 ஏக்கர்களுக்கு தேயிலைப்பயிர் செய்யலாம். அதனால் அன்னியச் செலாவணியையும் நாம் அதிகமாக பெறலாம். 4,000, 5,000 ஆட்களுக்கு வேலை கொடுத்தது மாதிரியும் இருக்கும். கவர்ன்மெண்டு சின்கோனா பிரதேசத்தில் 150", 200" மழை பெய்கிறது. அங்கே தேக்கு மரம் விளையாது. ஈட்டி மரம் விளையாது. சந்தன மரம் விளையாது. வெறும் காட்டு மரங்களை வளர்ப்பதற்காக காட்டு இலாகா 4,000, 5,000 ஏக்கர்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்கெல்லாம் தேயிலை உற்பத்தி செய்வதற்கு "ஃபீல்ட்" நன்றாக இருக்கிறது. புஷஸ் எல்லாம் கிளியர் செய்து விட்டார்கள். அங்கே நன்றாக தேயிலை பயிரிடலாம். ஒரு சமயம் அப்பொழுது முதல் அமைச்சர் வால்பாறைக்கு வந்திருந்தார். அவரிடமிருந்து இந்த சமாசாரம் பற்றி பேசினேன். 3,000 ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டம் இந்த சோலையாறு திட்டத்திற்காக அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. 3,000 ஆட்களுக்கு வேலை இல்லை. கவர்ன்மெண்டு சின்கோனா டிபார்ட்மெண்டுக்கு ஃபாரெஸ்ட் டிபார்ட்மெண்டு 3,000, 4,000 ஏக்கர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது மழை அதிகமாக பெய்யக்கூடிய பிரதேசம், தேக்கு, ஈட்டி, சந்தன மரங்கள் அங்கே விளையாது. டி பிளான்டேஷன் எத்தனை ஆயிரம் ஏக்கரில் செய்கிறோமோ அத்தனை ஆயிரம் ஆட்களுக்கு வேலை கிடைக்கும், ஆகவே, அங்கே தேயிலைத் தோட்டம் போடவேண்டும் என்று சொன்னேன். ரூ. 30 லட்சம் செலவில் குவினியன் பாக்டரி ஒன்று அங்கே கட்டியிருக்கிறோம். அந்த பாக்டரியில் ஒரு பகுதியை தேயிலை பாக்டரிக்கு உபயோகித்துக்கொள்ளலாம். அங்கே, ரூ. 8 லட்சம், 10 லட்சம் செலவில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஆஸ்பத்திரியை

16th March 1964]

[திரு. கே. பொன்னையன்]

தேயிலைத் தொழிலாளர்களுக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளலாம். அந்த இடத்தில் இவ்வளவு வசதி இருக்கிறது. ஆகவே, அந்த இடத்தில் தேயிலை பயிர்வெதுபற்றி கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தயவு செய்து ஆராயவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தனிப்பட்ட முதலாளிகளும் இந்த மாதிரி சர்க்கார் இடம் கொடுத்தால், தேயிலைத் தோட்டத்தை விஸ்தரிப்பதற்கு தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, முதலாளிகளுக்கு அம்மாதிரி சர்க்கார் உத்தரவு கொடுத்து, தேயிலைத் தோட்டத்தை விஸ்தரிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 1962-வது வருஷம் போனஸ் விஷயத்தை கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் ரொம்ப சமூகமாக முடித்துக்கொடுத்தார்கள். நாங்கள் பேசினால் முதலாளிகள் கண்டு, பின்னா என்று கடுமையாகப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் பேசினால் பாம்பு போல் படுத்துவிடுகிறார்கள். 1962-ம் ஆண்டு இந்தப் பிரச்சினை வந்தவுடன் அப்பொழுது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வெளி நாடு சென்றிருந்தார். பிறகு திரும்பி வந்ததும் முடித்துக்கொடுத்தார். அம்மாதிரி 1963-ம் வருஷத்திற்கும் சீக்கிரம் இந்த போனஸ் விஷயத்தை முடித்துக் கொடுக்குமாறு முதல் அமைச்சர் அவர்களை ரொம்பவும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாபரேடிவ் சொஸைடி பற்றி சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். என்னுடைய பகுதியில் பெரிய எஸ்டேட்களெல்லாம் (Foreign) பாரின் கம்பெனிகள். ஒவ்வொரு எஸ்டேட்டிலும் கிட்டத்தட்ட 1,000 ஏக்கர் இருக்கிறது. அங்கே வேலை செய்கிற தொழிலாளிகளுக்கு இன்னும் கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாபரேடிவ் சொஸைடிகள் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. நான் இதுபற்றி சென்ற பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது கூட கூறியிருக்கிறேன். ஒரு முதலாளியாவது இதுவரைக்கும் அந்தத் திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவில்லை. டிராப்ட்மென்டில் லீனியர் இன்ஸ்பெக்டர் போட்டு கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாபரேடிவ் சொஸைடி பற்றி விளக்கியிருக்கிறார்கள். நானும் பல முதலாளிகளைக் கண்டு இது பற்றி சொன்னேன். ஆனால், ஒரு முதலாளியாவது இதுவரைக்கும் அதற்கு இணங்கியபாடில்லை. ஆகையால், இது சம்பந்தமாக அவசியம் “ப்ரெஷர்” pressure கொடுத்து, கன்ஸ்யூமர்ஸ் கோவாபரேடிவ் சொஸைடிகளை ஆரம்பிக்கச்சொன்னால் நன்றாக இருக்கும்.

10, 15 நியாயவிலைக் கடைகளாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று கலெக்டரிடம் சொன்னேன். ஒபன் மார்க்கெட்டில் அரிசி ரொம்ப விலையாக இருக்கிறது. பிளாண்ட்ரஸும் அரிசி சேகரித்து கண்டிப்பாக ஒரு விலைக்கு விற்கிறார்கள். அதுவும் விலை ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. வால்பாறை டவுனுக்கு மட்டும் ஒரு நியாய விலைகடை கொடுத்திருக்கிறார்கள். 10, 15 நியாய விலை கடைகளாவது இந்த ஏரியாவுக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மதறஸ் அக்ரிமெண்டு வந்த பிற்பாடு கண்காணிகளை தனியாக பிரித்து விட்டோம். அவர்கள் இப்பொழுது சூப்பர்வைஸர்ஸ் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அவர்கள் மாஜேஜர் என்ன செய்யவேண்டுமோ அந்த வேலையைத் தான் செய்கிறார்கள். அதிகாரி வேலையைத் தான் சூப்பர்வைஸர்கள் செய்கிறார்கள். அவர்களை எப்பொழுது தொழிலாளிகளெனியிருந்து பிரித்து விட்டோமோ, அப்பொழுது அவர்களுக்கு மாதச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும், அவர்களுக்கு தனி வீடு கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு விறகு கொடுக்கவேண்டும். மழைக்குக் குடை கொடுக்கவேண்டும். ஏனென்றால் வருஷத்தில், 6, 7 மாதங்களுக்கு அங்கே மழை பெய்கிறது. அவர்களுக்கு பூட்டி கொடுக்கவேண்டும். இவைகளெல்லாம் மிகவும் அவசியம். நான் முன்னே இதைப்பற்றியெல்லாம் அசெம்ப்ளியில் சொல்லியிருக்கிறேன்.

நான் சர்க்காரை குறை கூறுவதற்கு முன்னால், நான் ஒரு பெரிய சமாசாரத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வேஜ் போர்டு ரிபோர்ட்டு அநேகமாக இந்த மாதக் கடைசிக்குள் வரும் என்று கேள்விப்படுகிறேன். இந்த வேஜ் போர்டு வந்து, எங்களுக்கு பூரணமாக திருப்திகரமாக

[திரு. கே. பொன்னையன்]

[16th March 1964]

முடித்துக்கொடுத்தால், என்றைக்கும் நன்றியுள்ளவர்களாக இருப்போம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. இரா. நாராயணன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தொழிலாளர் நல மானியக் கோரிக்கையின் மீது நானும் சில வார்த்தைகளை என்னுடைய கருத்துக்கேற்றவாறு கூறலாம் என்று இங்கு நினைக்கிறேன். அரியலூர் வட்டாரத்தில் காடுகள் அடர்ந்த நிலம் இருக்கிறது. அங்கே பக்கத்தில் பால்மியாபுரத்தில் ஒரு சிமென்ட் கம்பெனி இருக்கிறது. அந்த கம்பெனிக்கு அரியலூர் வட்டத்திலிருந்து தான் அதற்கு வேண்டிய பொருள்களை எடுத்துச் செல்லவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. அங்கே ஜிப்ஸம் கற்களை வெட்டி எடுக்கும் தொழிலாளர்கள் வெகுவாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பால்மியாபுரம் கம்பெனி ஏற்பட்ட நாளிலிருந்து அங்கே வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகையும் ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால் தனிப்பட்ட நபர்கள் அந்த நிலத்தை விலைக்கு வாங்கி இருப்பதால், அதிலிருந்து ஜிப்ஸம் கற்களை வெட்டி எடுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு சரியாக ஊதியம் கிடைக்கவில்லை. சமர் 4, 5 மைல் தொலைவிலிருந்து காலையிலே 4 மணிக்கு விடியற்காலையில் எழுந்து வந்து அந்த பாறைக்காட்டிலே பொழுது முழுவதும் வேலை செய்து தங்களுடைய மனைவி மக்களைக் காப்பாற்றக்கூடிய நிலைமையிலேதான் அந்தத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த இடத்தில் தண்ணீர் கூட கிடைப்பதில்லை. வெய்யில் அடித்தால் உட்காருவதற்குக் கூட இடமில்லை. அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால், வைத்திய வசதி அந்த இடத்தில் கிடைக்கவில்லை. இந்த நிலையிலே தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்யப்படவில்லை; தனிப்பட்ட நபர்கள் 4, 5 கம்பெனிக்காரர்கள் அந்த இடத்தைக் பயன்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் அந்த நிலங்களை விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுவும் தவிர அரசாங்கக் காடுகளும் அங்கே நிறைய இருக்கிறது. அந்த இடங்களில் கூட அந்த கற்களை வெட்டி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏழை விவசாயிகள் ஒரு வாரத்திற்கு வெட்டி சேனித்து வைத்த பிற்பாடு தான் அந்த கற்களை தனிப்பட்ட நபர்கள் வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். இடையிலே மழை பெய்தால், அந்த கற்களை அவர்கள் அளந்துகொள்வதில்லை. எடுத்துக்கொள்வதில்லை. ஒரு நாள் பூராவும் அவர்கள் வேலைசெய்து வெட்டி எடுத்தால் ஒரு நாளைக்கு ரூ. 1-4-0, ரூ. 1-0-0 கூலிக்கு வெட்டி எடுத்த கற்கள் வீணைக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. அதுவும், “எ”, “டி”, “லி” என்ற ஒரு திட்டக் கணக்கில் அவர்கள் அந்தக் கல்லை விலைக்கு வாங்கி அதிக ஊதியத்தை தனிப்பட்டவர்கள் அடைகிறார்கள். ஒரு பெட்டி ரூ. 4-8-0, ரூ. 3-8-0, ரூ. 6-0-0 இப்படி வாங்குகிறார்கள். ரூ. 4-8-0-க்கு வாங்கிய பெட்டியை ரூ. 16, ரூ. 18-க்கு பால்மியாபுரத்தில் கொண்டு போய் போடுகிறார்கள். ரூ. 6-8-0-க்கு வாங்கி ரூ. 50-க்கு விற்கிறார்கள். அம்மாதிரி ஒரு பெட்டி ரூ. 75 வரையிலும் தனிப்பட்டவர்கள் விற்பனை வருகிறார்கள். இந்தச் சட்டமன்றத்திலேகூட, தொழிலமைச்சர் அவர்கள் அதற்குவேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சென்ற வருஷத்திலேகூட இதற்காக ரூ. 25,000 ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாக கேள்விப்பட்டேன். இந்த நிலையில் தனிப்பட்டவர்களுக்கு அந்த இடத்தைக் கொடுக்காமல், அரசாங்கமே எடுத்து நடத்தினால் ஏராளமான லாபம் கிடைக்கும். தொழிலாளர்களும் நல்ல வசதிகளைப் பெறமுடியும், அவர்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பையும் கொடுக்கலாம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது குளத்தூர் வட்டத்திலே நிலக்கரி கிடைத்திருக்கிறது. எங்களுடைய மாவட்ட கலெக்டர் அவர்களும் இதைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கு தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். 90 அடி ஆழத்திலே நெய்வேலி நிலக்கரியைவிட சிறந்த நிலக்கரி கிடைக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நிலக்கரியை தோண்டி எடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தால், அந்த வட்டாரம் நல்லமுறையில் வளர்ச்சி அடையும். அங்குள்ள மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பும் ஏற்படும். ஆகவே குளத்தூர் கிராமத்திலே

16th March 1964]

[திரு. இரா. நாராயணன்]

உள்ள நிலக்கரியை சோதனை செய்து அதை வெட்டி எடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் அங்குள்ள தொழிலாளர்கள் முன்னேறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

அடுத்தபடியாக, அரியலூரில் குதிரை வண்டிக்காரர்கள் ஒரு சங்கம் வைத்திருக்கிறார்கள். அங்கிருந்து 4 மைல் தூரத்திற்கு கல்லங்குறிச்சி கோவில் இருக்கிறது. அதற்கு எல்லா ஜனங்களும் போய் வருகிறார்கள். டி. ஆர். எஸ். என்ற பஸ் சர்வீஸுக்கு அந்த பஸ் ரூட்டை அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கேயுள்ள கண்டக்டர்களும் டிரைவர்களும், குறிப்பிட்ட நேரங்களிலே அந்த பஸ்ஸை கல்லங்குறிச்சிக்கு விடுவதில்லை. எல்லா டிக்கட்டுகளும் சேர்ந்தவுடன்தான் குறிப்பிட்ட நேரம் தவறி அரியலூரிலிருந்து கல்லங்குறிச்சிக்கு பஸ் விரைகிறார்கள். இதனால் குதிரை வண்டிக்காரர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இதைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கு தெரிவித்தும், எஸ். ஐ. மூலம் ரிப்போர்ட் அனுப்பியும் இன்னும் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கவில்லை. நானே ஆர்.டி.ஓ. விடத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆகவே அரியலூரிலிருந்து கல்லங்குறிச்சிக்கு குறிப்பிட்ட நேரங்களில் பஸ் போக்குவரத்து செய்தால் அந்தக் குதிரை வண்டிக்காரர்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்படும்.

பொன்பாப்பி வட்டாரத்தில் முந்திரித் தோட்டம் பயிராகி வருகிறது. பல ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கரில் முந்திரி பயிராகியிருக்கிறது. அதனால் தான் அங்கே உள்ள மக்கள் வாழக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அங்கு ஒரு தொழிற்சாலை ஏற்படுத்திவை அங்குள்ள மக்கள் நல்ல பயனை அடைவார்கள். அவ்வாறு ஒரு முந்திரி தொழிற்சாலை ஏற்படுத்துவதினால், பிளாஸ்டிக் போன்ற மற்ற பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்யலாம். ஆகவே என்னுடைய வட்டாரத்திற்கு மேலே குறிப்பிட்ட வசதிகளை செய்து தருமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. நா. இராசாங்கம் : சட்டமன்ற துணைத்தலைவர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொண்டு என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சொல்ல விழைகிறேன். என்னுடைய தொகுதியாகிய குறிஞ்சிப்பாடி தொகுதியில், நெய்வேலி நிலக்கரிச் சுரங்கமும், பக்கத்திலே சேஷலாயி தொழிற்சாலையும், அதற்கு சற்று மேற்கே சர்க்காரால் நடத்தப்பட்டு வருகின்ற ஸெராமிக் செண்டரும், ஆக மூன்று தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. இந்த ஸெராமிக் செண்டரிலே வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சுமார் 3 ஆண்டுகளாக கோரிக்கை விடுத்தும், இன்னும் அந்தத் திட்டம் நடைபெறாமல் இருக்கிறது. நமது தொழிலமைச்சர் அவர்களுக்கு அந்தக் கோரிக்கை வந்திருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அவர்களும் அந்த இடத்தை பார்வையிட்டார்கள். அத்தகைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் பொழுது அவர்களுடைய சம்பள விசிறம், மற்ற வசதிகள் எல்லாவற்றையும் பரிசீலனை செய்து, அவர்கள் முன்னேற ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நெய்வேலிச் சுரங்கத்தில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளரைப் பொறுத்த வரையில், பல்வேறு தொழிற்சங்கங்கள் இருக்கின்றன. அந்த தொழிற்சங்கங்களிடையே முரண்பட்ட கொள்கைகள் இருக்கின்றன. அவரவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பள விசிறங்கள், வீட்டுவாடகைப்படி, இதிலே இருக்கின்ற வேறுபாடுகள் காரணமாக இத்தகைய முரண்பாடுகள் இருக்குமோ என்று நான் நினைக்கிறேன். சமீபத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு முன்னர் நான் ஒரு செய்தி கேள்விப்பட்டேன். அங்கேயுள்ள தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து இந்த மாதம் 22-ம் தேதி வேலை நிறுத்தம் செய்யப்போவதாகவும், இதைப்பற்றி யோசித்து வருவதாகவும் நான் அறிகிறேன். அத்தகைய வேலை நிறுத்தம் ஏற்படாமல் இருக்குமாறு மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்களையும், தொழிலமைச்சர் அவர்களையும் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். இரண்டு அமைச்சர்களும் கலந்தோ அல்லது தனித்தனியாகவோ அங்கே சென்று நிலைமையை அறிந்தோ அல்லது தொழிலாளர்

[திரு. நா. இராசாங்கம்] [16th March 1964]

களின் பிரதிநிதிகளை இங்கே வரவழைத்தோ, இந்த வேலை நிறுத்தத்தை தடுக்கும் முறையில் அவர்களுடைய குறைகளைப் போக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அங்கே வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் பல்வேறு ராஜ்யங்களிலிருந்தும், தமிழ்நாட்டிலுள்ள பல்வேறு மாவட்டங்களிலிருந்தும் வந்திருக்கிறார்கள். நெய்வேலி சரங்கம் தென்னாற்காடு மாவட்டத்திலிருக்கிறது. விருத்தாசலம், சிதம்பரம், கடலூர் ஆகிய மூன்று தாலுகாக்களுக்கும் மத்தியில் உள்ளது. இந்த மூன்று தாலுகாக்களைத் தவிர மற்ற தாலுகாக்களிலிருந்து வந்திருக்கிறவர்களுக்கும், மற்ற மாவட்டங்களிலிருந்து வந்திருக்கிறவர்களுக்கும், மற்ற மாநிலங்களிலிருந்து வந்திருக்கிறவர்களுக்கும் வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால் மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று தாலுகாக்களிலிருந்து வந்தவர்களுக்கு வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் கொடுப்பதில்லை என்ற ஒரு முறை அங்கே இருக்கிறது. சிதம்பரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதிலே ஒரு தெரு தஞ்சை ஜில்லாவைச் சேர்ந்தது. அதே தெருவிலே வேறு ஒரு பகுதி தென்னாற்காடு ஜில்லாவைச் சேர்ந்தது. ஆகவே 10 தப்படி வந்தால் வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் உண்டு. அதற்கு குறைவாக இருந்தால் கிடையாது என்ற நிலைமை இருக்கிறது. என்னைப்பொறுத்தவரையில், நாலா பக்கங்களிலும் 5 மைல் தூரத்திற்குள் இருந்து வருகிற தொழிலாளர்களுக்கு வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் இல்லை என்று சொன்னால் பொருத்தமாக இருக்கும். அதுவும்கூட ஒரு கால அளவுக்குத்தான் பொருத்தமாக இருக்கும். ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஒரு முறை அங்கே இருப்பதை கனம் தொழிலமைச்சர் அவர்களும், முதலமைச்சர் அவர்களும் கவனித்து, நான் சொன்ன அடிப்படையிலாவது எல்லோருக்கும் வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வடலூரிலுள்ள சேஷசாயி தொழில் நிறுவனங்களிலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு சம்பள விகிதம், மேலும் மற்றைய வசதிகள் செய்து தர வேண்டுமென்று கோரிக்கைகள் அனுப்பப்பட்டு இருக்கின்றன. அவர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டிருக்கிறார்கள். சமீபத்தில் நமது தொழிலமைச்சர் அவர்கள் கூட வடலூருக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களிடம் ஒரு கோரிக்கை மனு கொடுக்கப்பட்டது. நானும் அதைப்பற்றி வலியுறுத்திச் சொன்னேன். அவர்களும் கவனிப்பதாகச் சொன்னார்கள். அந்த தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பதிலே கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒட்டு வீடுகள் கூட கட்டிக்கொடுக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அந்தப்பகுதியிலே விழல்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. அது ஒருவகை புல். அதை வைத்து வீடுகள் கட்டினால் நன்றாக இருக்கும். குறைந்தது 10 ஆண்டு காலத்திற்கு பழுது பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. சமீபத்தில் நெருக்கடி நிலை காரணமாக நிதி நிலைமை சரியாக இல்லை என்று சொல்லப்படுமேயானால், அவர்களுக்கு அவசர நிவாரணம் அளிக்கும் வகையில் அந்த விழல்களை வைத்தாவது வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டத்தை இந்த ஆண்டு இறுதியிலே மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வடலூரிலுள்ள தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம், மற்றும் இதர காரியங்களில் ஈடுபட்டார்கள். நாங்கள் பக்கத்தில் இருப்பதனால், நாங்கள் ஒரு நல்ல கருத்தைச் சொன்னால், அதை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியவர்கள். எப்படிப்பட்ட பிரச்சனையானாலும், சர்க்காரும் நாங்களும் தலையிட்டுத் தீர்த்து வைக்கிறோம். நீங்கள் முதலாளிகளுடன் சண்டை சச்சரவுகள் போடக்கூடாது என்று சொல்லி வருகிறோம். "நீங்கள் உணர்ச்சி வேகத்தில் ஒன்றும் செய்துவிடக்கூடாது, வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டால் அதனால் நாட்டிற்கும் நன்மையல்ல, நாட்டிற்குக் கிடைக்கும் வருவாயோடு அல்லாமல் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் வருவாயும் பாதிக்கப்படும்" என்ற கருத்தைச் சொல்லி, அவர்களுக்கு நல்ல புத்திமதி சொல்லி வருகிறோம்.

அப்படிச் சொல்லியும் கூட இன்னும் உணர்ச்சி தணியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராயவேண்டும். இன்றைக்கு அங்கே தஞ்சாவூர், திருச்சி, ராமநாதபுரம் முதலிய மாவட்டங்களிலிருந்து.

16th March 1964]

திரு. ஆ. துரையாசர் : சார், ஆன் எ பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர், 10-30 சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் இந்த கிராண்டு பற்றி விவாதம் நடக்கும்போது a.m. இல்லாமல் இருக்கலாமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

கனம் உதவி சபாநாயகர் : வேறு முக்கியமான வேலை இருப்பதால், சொல்லிவிட்டுத்தான் போயிருக்கிறார்கள். மற்ற அமைச்சர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள்.

கனம் திரு. வெ. ராமையா : அவர்களுக்குப் பதிலாகத்தான் நாங்கள் இங்கே உட்கார்ந்து இருக்கிறோம்.

திரு. நா. இராசாங்கம் : ஆகவே அரசாங்கம் வீடு கட்டும் திட்டத்தை தொழிலாளிகளுடைய பாதுகாப்புக்காக செய்ய வேண்டும். விருத்தாசலத்தில் உள்ள கிராமிக் செண்டரிலே அலவன்ஸ் தகராறு முதலியவை இருந்தும் கூட வேலை நிறுத்தம் போன்ற காரியங்களை அவர்கள் செய்ய வேண்டாம் என்று நாங்கள் சொன்னதன்பேரில் அவர்கள் நல்லபடியாக வேலை செய்கிறார்கள். இந்த கிராமிக் செண்டரிலும் சரி, நெய்வேலியிலும், சேஷசாயி தொழிற்சாலையிலும் தொழிலாளிகளுக்கு வீடு வசதி அளிப்பது, சம்பள உயர்வு கொடுப்பது, அலவன்ஸ் கொடுப்பது, முதலிய பிரச்சனைகள் தொந்தரவு கொடுத்துக்கொண்டே இருக்கிறது.

அதனால் அவர்கள் வாழ்க்கைத்தரம் குறைகிறது. அதிலே அரசாங்கம் நேரடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு நாம் தொழில்களுக்கு நம்பி இருப்பது மின்சாரத்தை. கனரகத் தொழிலானாலும் அல்லது குடிசைத் தொழிலாக இருந்தாலும் அல்லது விவசாயத் தொழிலாக இருந்தாலும் எல்லாவற்றிற்கும் மின்சாரமே இன்றியமையாத துறையாக இருக்கிறது. அந்தத் துறையில் சில தொழிலாளிகளை 3 மாத காலமாக வேலை இல்லாமல் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். காரணம் நிதி சரியில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. நிதி பெருக வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டு விட்டு நிதி இல்லை என்று தொழிலாளிகள் குடும்பம் கஷ்டப்பட்டுச் செய்வது சரியாகாது. ஆகவே அதற்கு வேறு முறைகளைக் கையாண்டு வேலையிலிருந்து நிறுத்தப்பட்டவர்களை மறுபடியும் சேர்த்து அந்தக் குடும்பங்களுக்கு பரிகாரம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டு என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. பி. பழனிசாமி : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தின் மீது ஒரு சில கருத்துகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தொழிலாளிகள் சம்பந்தமாக நம்முடைய நாட்டிலே பல சட்டங்களை உருவாக்கி தொழிலாளிகளுடைய பிரச்சனைகளைத் தீர்த்திருக்கிறோம். அந்த வகையில் யாரும் குறை சொல்ல முடியாது. இருந்தாலும் கூட நம் நாட்டில் தொழில் வளர்ச்சி பெருகப் பெருக மக்களுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமைகளை பொறுப்புடன் செய்ய அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. கோவையிலே ஏறத்தாழ 80 ஆலைகள். 50, 60 பெரிய சிறிய தொழிற்சாலைகளும் அமைந்து இருக்கின்றன. இந்த மில்கனில் தொழிலாளிகளுக்கு பேலிக் சம்பளத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறோம். அலவன்சை வாழ்க்கைப் புள்ளியின் அடிப்படையில் கொடுத்தது வருகிறோம். நமது இன்டஸ்ட்ரீஸ் டிபார்ட்மென்ட் தொழிலாளிகளுக்கு ஒரு வேஜ் போர்ட் நிர்ணயம் செய்து அந்த அடிப்படையில் முடிவு எடுக்கவில்லை. இன்றைக்கு விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே இருக்கும் நிலைமையில் அவர்களுக்கு வாழ்க்கை நடத்துவது கஷ்டமாக இருப்பதால் உடனடியாக அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சில இன்டஸ்ட்ரீஸ்களிலே தொழிலாளிகளுக்கு போனஸ் கொடுக்கிறார்கள். போனஸ் சம்பந்தமாக ஒரு உறுதியான முடிவு எடுக்கப்படும் வரை அவர்களுக்கு இன்பீரிம் ஆக ஏதாவது ஒரு பகுதியை கொடுத்தால் சௌகரியமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சிலரை ஒரு மாதம் இரண்டு மாதத்திற்கு

[திரு. கே. பி. பழனிசாமி]

[16th March 1964]

வேலையில் வைத்துக்கொண்டு பின்பு நிறுத்தி விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் முதலில் எவ்வளவு நான் வேலை செய்கிறார்களோ, அதற்குத் தக்கப்படி பின்னால் காலி வரும்போது அவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். முதலாளிகள் தங்கள் இஷ்டம்போல் இந்த ஆனை விட்டுவிட்டு வேறு ஆனை எடுக்கலாம் என்ற நிலைமை மாற வேண்டும். டெம்பரரிக்காக ஒரு ரிஜிஸ்டர வைத்து தொழிலாளி எவ்வளவு நான் வேலை செய்த பிறகு வேலையில் இருந்து நீக்கப்படுகிறதோ அந்தக்கணக்குப்படி பின்னால் மற்றொரு தொழிலாளியை எடுக்காமல் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளிக்கே பாதுகாப்புக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

நமது சர்க்காரிலே இண்டஸ்ட்ரியல் காலனிகள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம். ஒரு ஆலையிலே சில அரிஜனங்கள் வேலை செய்கிறார்கள் என்றால் காலனிக் கட்டிக்கொடுக்கும்போது அரிஜனங்களுக்கு என்று ஒரு பர்ஸனடேஜ் கொடுப்பது கிடையாது. இந்தக் காரியத்தை சர்க்கார் கவனித்து ஒரு 15 அல்லது 20 பர்ஸண்டு அரிஜனங்களுக்கு என்று கொடுக்க சட்டம் இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கோவையிலே ஏற்கெனவே ஒரு இடத்தில் அரிஜனங்கள் குடியிருக்கிறார்கள். அதே இடத்தில் ஒரு மில்லில் வேலை செய்கிறவர்களுக்காக காலனி கட்ட நிலம் அகவயர் செய்யப்படுகிறது. பின்னால் காலனிக் கட்டியபிறகு ஏற்கெனவே குடியிருந்த அரிஜன மக்களுக்கு அங்கே இருக்க வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது. அதை மாற்றி ஏற்கெனவே அந்த இடத்தில் இருந்த ஆலைத்தொழிலாளர்கள் அப்பேர்ப்பட்ட அரிஜனங்களுக்கு ப்ர..பரன்ஸ் கொடுக்கக்கூடாதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக கோவையிலே மத்திய சர்க்கார் ஒரு பிரஸ் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த பிரஸ்லிலே, 2,000 அல்லது 3,000 பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு இருக்கலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அந்த மாதிரி இடங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் அரிஜனங்களுக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். முன்பு எல்லாம் வேலை வேண்டும் என்றால் முதலாளிகள் தொழிலாளிகள் எல்லோரையும் அமர்த்துவார்கள். ஆனால் இப்பொழுது செட்டியார் செட்டியாரையும்; கெளண்டர் கெண்டரையும்தான் வேலைக்கு வைத்துக் கொள்வதாக புகார்கள் வருகின்றன. அதனால் மற்றவர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய் விடுகிறது. இன்றைக்கு தொழிற்சாலைகளில் அரசாங்கம் லட்சக் கணக்கில் பணம் போடுகிறார்கள். ஆகவே அம்மாதிரித் தொழில்களில் இத்தனை பர்ஸண்டேஜ் அரிஜனங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று போட்டுவிட்டால் அரிஜனங்களுக்கு பாதுகாப்பு அளித்ததாக இருக்கும். அன்றைக்கு சேலம் சின்னையா அவர்கள், பறி தைப்பவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு அவர்களுக்கு அந்த வேலை இல்லை. ஆகவே ஒரு மில்லில் இத்தனை பர்ஸண்டேஜ் அப்படிப்பட்டவர்கள் இருக்க வேண்டும் என்று விதி போடக் கூடாதா என்று கேட்கிறேன். அம்மாதிரி மில்களில் அரிஜன மக்களும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் அமர்த்தப்பட வேண்டும் என்று சட்டம் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

திரு. முனு. ஆதி : மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று தொழிற்சாலைகள் உட்பட்ட தொழிலாளர் மானியக் கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களை நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

தொழிலாளர்களுடைய பிரச்னை நாட்டிலே எல்லோருடைய கவனத்தைப் பரப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்களுடைய குறைகள் இன்னும் தீர்ப்புபடில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அவர்களுக்காக என்னதான் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொடுத்திருந்தாலும், அதிலிருந்து முதலாளிகள் தப்பித்துக் கொள்வதற்குச் சாதகமாகத்தான் இருக்கிறதே தவிர, உண்மையிலேயே தொழிலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுத்து,

16th March 1964]

[திரு. முனு. ஆதி]

நிரந்தர வாழ்வு தரக்கூடியதாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் நிச்சயமாக இல்லை. தொழிலாளிகள் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்ற போது தங்களுக்கென நல்ல பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுகிறதா என்று பார்க்கும்போது, தொழிற்சங்கங்களை நடத்துகிற எங்களைப் போன்றவர்களுக்கு அந்தச் சிக்கல்கள் நன்றாகப் புரிகின்றன. தொழிலாளர்களை அதிகமாக வைத்தால், தொழிற் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட வேண்டியிருக்கும். அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்காக அங்கேயே ஒரு கண்டிபாக்கரை அமைத்து அவர் மூலமாகத் தொழிலாளர்களை வைத்துக் காரியங்களைச் சாதித்துக் கொண்டு, தொழிற் சட்டங்களிலிருந்து அவர்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்கக்கூடிய முறையில் கம்பெனி முதலாளிகள் முனைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். கடந்த ஆண்டு நான் பேசும்போது, தொழில் அமைச்சர் கூட இதை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். “இப்படி கம்பெனிக்காரர்கள் காண்டிராக்ட் பேஸிஸில் விட்டு, தொழிற் சட்டத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளக்கூடிய செய்திகள் ஏராளம் இருக்கின்றன. அதைக் கட்டுப்படுத்தி தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டியது நியாயம் தான்” என்று பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும், முதலாளிகள் அதுபோன்ற நடவடிக்கைகளிலே இறங்கிக்கொண்டு ஐந்தாண்டு, ஆறுண்டுகள் தொடர்ந்து பணியாற்றினாலும் ஆறு மாத காலம் ஆன பிறகு ஒரு வாரம், இரண்டு வாரம் நிறுத்திவிட்டு, மறுபடியும் புது முறையாக வேலைக்கு வைத்துக் கொள்கிறார்கள். அப்பொழுது சரூஸ் இல்லாத காரணத்தால் தொழிற் சட்டத்திலிருந்து அவர்கள் தப்பித்துக்கொள்வதற்காக இப்படிச் செய்வதை நான் பல முறை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தும், அரசாங்கம் அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல பாதுகாப்புத் தரவில்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

எல்லோருக்கும் சம்பளத்தை நாம் நிர்ணயம் செய்திருக்கிறபோது, சிமென்ட் பைப் செய்கின்ற கம்பெனிகளில் வேலை செய்கின்ற நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு இன்றைக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை. அவர்களுக்கு கம்பெனிக்காரர்கள் ஒரு ரூபாய் ஒரு நாளைக்குக் கூலி என்றும், அலவன்ஸ் மாதத்திற்கு 16 ரூபாய் என்றும் ஆக மொத்தம் மாதம் 46 ரூபாய் அளவுக்கு, விலைவாசி உயர்ந்திருக்கும் இந்த நேரத்தில், கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. முதலாளிகளைப் பார்த்து நாங்கள் அணுகிக் கேட்கும்போது, “நாங்கள் இவ்வளவுதான் தர முடியும், எங்களுக்கு தொழிற் சட்ட அடிப்படையிலே சர்க்காரும் சம்பளம் நிர்ணயம் செய்யவில்லை” என்று முதலாளிகள் சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். பிறகு, தொழில் அதிகாரியை அணுகி சமரசம் பேசும்போது, அவர்களும் ஒரு அளவில்தான், ஏதோ ஒரு முறையை வைத்துத்தான் சம்பளம் நிர்ணயம் செய்கிறார்களே தவிர, சர்க்காரால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட சம்பள விகிதத்தை நாங்கள் வலியுறுத்த முடியவில்லை. அமிஞ்சிக்கரையிலும், திருவள்ளூரிலும் இத்தகைய கம்பெனிகளில் வேலை செய்யும் நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலைமையை அரசாங்கம் தீர ஆலோசித்து, அவர்களுக்கு சம்பள நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்று நான் பணிவன் போடு கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

தொழிலாளர்கள் என்ற அடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது, ஊராட்சி மன்றங்களில் வேலை செய்கின்ற நான்காம்தர சிப்பந்திகளுக்கிடையே சம்பள விகிதத்தில் இரண்டுவிதமான பேதங்களைக் காட்டுகிறோம். நகர சபைத் தொழிலாளர்களுக்கு ரூ. 70 அல்லது ரூ. 75 சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆனால், அதே பஞ்சாயத்தில் வேலை செய்கின்ற தோட்டத் தொழிலாளிகளுக்கு 55 ரூபாய்தான் சம்பளம் என்று இருக்கிறது. இந்த வித்தியாசம் ஏன் என்று பல முறை இங்கே கேட்டதற்கு இதுவரை சரியாக நிர்ணயம் செய்ய முடியவில்லை. ஒரே இடத்தில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர் ஒருவர் 55 ரூபாய் பெறுகிறார், மற்றவர் 75 ரூபாய் பெறுகிறார். எல்லாத் தொழிலாளிகளுக்கும் சமமான பாதுகாப்புத் தரப்படுகிறதா என்று பார்த்தால் இல்லவே இல்லை. இதுபற்றிப் பல பஞ்சாயத்துக்கள் தீர்மானம் போட்டுப் போட்டு அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன. ஆகவே, அப்படி பேதம் உள்ள

[திரு. முனு. ஆதி]

[16th March 1964]

சம்பளம் கொடுக்காமல், நான்காம் தரச் சிப்பந்திகள் எல்லோருக்கும், தேட்டத் தொழிலாளியாக இருந்தாலும் சரி, நகர சத்தித் தொழிலாளியாக இருந்தாலும் சரி, சம்பளத்தை ஒருமுகமாக நிர்ணயிக்கவேண்டும் என்று நான் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

வசதிகளை ஊராட்சி மன்றங்களும், நகர மன்றங்களும் செய்து கொடுத்தாலும்கூட, 'சட்டத்திலே இடம் இல்லை' என்று அதிகாரிகள் சொல் கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சின்னஞ்சிறு குறைபாடு இருக்கிறது. வரி வசூல் செய்கின்ற தொழிலாளர்கள் வெயில் காலத்திலே தங்களுடைய பணிகளை நல்ல முறையில் செய்வதற்கு, அவர்களுக்குப் பாத அணிகளும், குடையும் கொடுத்தால், அவர்கள் வரி வசூல் செய்வதில் அதிகக் கவனம் செலுத்த முடியும். 'அவர்களே வாங்கிக்கொள்ளக் கூடாதா?' என்று சிலர் கேட்கலாம். ஆனால், குறைந்த சம்பளம் பெறும் அத்தகையவர்கள் தாங்களே அவைகளை வாங்கிக்கொள்ளக் சக்தி இல்லாமலிருக்கிறார்கள். அதையொட்டி, ஊராட்சி மன்றங்கள் தீர்மானம் போட்டு, பாத அணிகளும், குடைகளும் ஊராட்சி மன்றத்தின் செல்லலையே கொடுக்கலாம் என்று சொல்லியிருந்தும், சட்டம் இடம் கொடுக்கவில்லை என்று அதி காரிகள் கொடுக்காமல் நிறுத்தி விடுகிறார்கள். இந்தச் சின்னஞ்சிறு வசதிகளைத் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்வதற்கு அந்தந்த ஊராட்சி மன்றங் கள் செல்வினங்களுக்குப் பொறுப்பேற்கத் தயாராக இருக்கிறபோது, அரசாங்கம் அதை அனுமதிக்க ஆவன செய்யவேண்டும். பில் கலெக் டர்கள் இப்படி வெயிலிலும் மழையிலும் வேலை செய்ய வேண்டியிருப் பதையொட்டி, அவர்களுக்குப் பாத அணிகள், குடைகள் வழங்க ஊராட்சி மன்றங்கள் முன்வந்தால், அதை அனுமதிக்க ஆட்சேபணை இல்லை என்று சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவு போட்டால் நலமாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

கம்பெனி துவக்கப்படுவதைப் பார்த்தால், குறிப்பாக செங்கற்பட்டு மாவட் டம் தொழிற் துறையில் பின் தங்கியுள்ள இடமாகும். தொழில் அபி விருத்தி இப்பொழுதுதான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. அப்படிப் புதிதாகத் துவக்கப்பட இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு நிறைய நல்ல பாதகாப்பு கொடுக்கப்பட வேண்டும். ஸ்டாண்டர்டு மோட்டார் கம் பெனித் தொழிலாளர்கள் ஒரு தடவை தங்களுடைய கோரிக்கைகளுக்கு நீண்ட நாட்களாகக் கேட்டுப் போராடிய காரணத்தால் ஆளுங்கட்சியின் ஒத்துழைப்போடு அந்தச் சங்கத்தை நகச்சிகரத்தோடு மட்டுமல்லாமல், நிரந்தரமாக்கப்படாத தொழிலாளர்கள் பழிவாங்கப்பட்டுத் திண்டாடிக் கொண் டிருக்கிற நிலைமைகள் ஏராளமாக இருக்கின்றன என்பதை ஆதாரபூர்வ மாக நான் எடுத்துச் சொல்லமுடியும். கம்பெனிகள் ஏராளமாக ஆரம் பிக்கவேண்டும் என்பதில் உற்சாகம் காடக்கூடிய இந்த நேரத்தில், கம்பெனிகளை மூடும் அளவுக்கு முதலாளிகளுக்குத் தைரியம் வருமானால் அதற்குக் காரணம், அரசாங்கத்தினிடமிருந்து கடுமையான உத்தரவு இல் லாததுதான் என்பதை மறுக்க முடியாது. தொழிலாளர்கள் நியாயமான கோரிக்கைகளைக் கேட்கும்போது, முதலாளிகள் தங்களுடைய சய் கொளவத் தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவோ, அந்தஸ்தை நிலைநாட்டிக் கொள்வதற் காகவோ 'முடியாது' என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். சமரச முயற்சிக்குப் பிறகு தொழிற் கோர்ட்டுக்குச் சென்று, கோர்ட்டின் தீர்ப்பைப் பெற்றும், அதை முதலாளிகள் அமுல் படுத்தாமல் இருக்கும்போது, நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் என்று கடைசி ஆயுதத்தைக் கையாளும்போது "லாக்-ஔட்" என்று சொல்லிக் கம்பெனியை மூடிவிடுகிறார்கள். அந்த இடத்தில்தான் கம்பெனி முதலாளிகளுக்குத் தைரியம் பிறக்கிறது. அப்பொழுது அரசாங்கம் திட்டவட்டமான ஒரு நடவடிக்கை எடுக்க வேண் டும். தொழில் நீதி மன்றத்திலே தீர்ப்பு பெற்றதற்குப் பின்னால், அதை முதலாளிகள் அமுல்படுத்தவில்லையென்றால் அப்படிப்பட்ட கம்பெனியை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு தொழிலாளர்களையும் நிர்வாகஸ்தர்களையும் வைத்துக் கூட்டுறவு கம்பெனியாக நடத்துவோம் அல்லது அரசாங்கமே நடத்தும் என்ற வகையில் தைரியமாக ஒரு உத்தரவு போட்டுவிட்டால், எந்தக் கம்பெனியாக இருந்தாலும் "லாக்-ஔட்" செய்யத் தைரியம்

16th March 1964] [திரு. முனு. ஆதி]

வராது. “லாக்-ஓனட்” செய்யப்பட்டு ஏராளமான கம்பெனிகள் இப்பொழுது மூடப்பட்டிருக்கின்றன. என்னுடைய தொகுதியிலேகூட, சென்ட்ரல் ஸயன்டிஃபிக் ஸப்ளைஸ் என்கிற கம்பெனி மூடப்பட்டு, இன்றைய தினம் 120 தொழிலாளர்கள் வேலை இல்லாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். லாக்-ஓனட் என்ற நிலைமை உருவாகாமல் தொழிலாளர்களுக்கு நிரந்தரமான பாதுகாப்பு கொடுக்கக்கூடிய அளவுக்கு அரசாங்கம் தீர ஆலோசனை செய்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

கம்பெனிகள் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்படும்போது, முதன் முதலில் அதி காரிகளுக்குத்தான் சலுகை காட்டுகிறார்கள். அவர்களுக்குத்தான் க்வார்ட்டர்ஸ் கட்டுகிறார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு இடம் கொடுப்பது இல்லை. அதிகாரிகள் அதிகச் சம்பளம் வாங்கக் கூடியவர்கள். பக்கத்திலே இருக்கும் பங்களாக்களிலேகூட வாடகையிலே இருந்துகொண்டு அந்தக் கம்பெனிக்கு வர முடியும். ஆனால், தொழிலாளர்களுக்கு க்வார்ட்டர்ஸ் கட்டிக்கொடுக்காததால், எங்கெங்கேயோ வருவாய்க்கு ஏற்றவாறு வாடகைக்கு இருந்துகொண்டு, ஸ்டைல் கணக்கிலே நடந்து வந்து, கம்பெனியிலே வேலை செய்ய வேண்டியிருப்பது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஸர்ஜிகல் இன்ஸ்ட்ருமென்ட்ஸ் கம்பெனி நந்தம்பாக்கத்தில் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். அங்கே அதிகாரிகளுக்குத்தான் க்வார்ட்டர்ஸ் கட்டப்படுகின்றனவே தவிர, தொழிலாளர்களுக்கு இல்லை. தொழிற்சாலையில் உள்ள அத்தனை தொழிலாளர்களுக்கும் ஒரேயடியாக வீடுகள் அமைத்துக் கொடுக்க முடியாவிட்டாலும், 25, 30 சத விதிக் தொழிலாளர்களுக்காவது வீடு கட்டிக் கொடுத்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும். அப்படிச் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

அடுத்து, ரிக்ஷாத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி எல்லோருமே பேசுகின்றோம். ரிக்ஷாக்கள் தேவை இல்லைதான். மனிதன் மனோதனை வைத்து இழுத்துக்கொண்டு போகத் தேவை இல்லை. அதை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்று எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்கிறோம். அந்தத் தொழிலில் நடந்து கொண்டிருக்கிற வரையில், அத்தகைய தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், போலீஸ்காரர்களாலேகூட அவர்களுக்குக் கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. போலீஸ்காரர்கள், தங்களுக்கு மாதக் கடைசியில் வழக்குகள் கிடைக்கவில்லையென்றால், அவர்களுக்குத் தாராளமாகக் கிடைக்கக் கூடியவர்கள் ரிக்ஷாத் தொழிலாளர்கள்தான் பிடிபடுகிறார்கள். காரணம், அவர்கள் ரிக்ஷாக்களுக்கு விளக்கு இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும், அவர்கள் ரோடுகளிலே நடமாடுகிற தொழிலாளர்கள். பிளாட்டாரங்களில் படுக்கிற தொழிலாளர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை வெகு சுலபமாகப் போலீஸ்காரர்கள் பிடித்து, வீண் வழக்குகளைப் போட்டு, தங்கள் இலாகாவின் நல்ல பெயரைச் சம்பாதித்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே, ரிக்ஷாத் தொழிலாளர்களுக்கு போலீஸ்காரர் அந்த அளவு தொல்லை கொடுக்காமல் இருக்க அரசாங்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

சினிமாத் தொழிலாளிகள் எவ்வளவோ வேதனைகளுக்கிடையிலே வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்பு தர வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தை, உங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். அங்கே ஆபத்தான நிலையில் அவர்கள் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸ்கிரீன் தள்ளுவதிலிருந்து, மின்சாரக் கம்பிகளை இணைப்பதிலிருந்து பல வேலைகளைச் செய்வதால் விபத்துக்கு உள்ளாகக் கூடிய ஆபத்தான கட்டத்தில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு ரிஸ்க் அலவன்ஸ் முறையாகக் கொடுக்கப்படவேண்டும். வேலையை விட்டுப் போகும்போது, மொத்தப் பணம் தரப்படவேண்டும். அவர்கள் நான்கைந்து ஆண்டுகள் வேலை செய்திருந்தாலும் திடீர் என்று வேலையை விட்டு நிறுத்தப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்பு கிடையாது. இதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

கூட்டுறவு முறையில் பாக்ஸிகள் வாங்கி விடுவதற்கான ஒரு புதிய திட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கிறோம். இது எல்லோரும் வரவேற்கக்கூடியதுதான். ஆனால், இதிலே திணிக்கக்கூடிய ஒரு முறை இருப்பது எல்லோர்

[திரு. முனு. ஆதி] [16th March 1964]

ராலும் கண்டிக்கத்தக்கது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. டாக்ஸி கூட்டுறவு முறையில் வாங்க ஒருவர் தன்னுடைய பங்காகச் செலுத்த 250 ரூபாய் தேவை என்று சொல்கிறார்கள். அவ்வளவு அதிகமாகத் தொகை நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டியதில்லை. டாக்ஸி ட்ரைவர்கள் அவ்வளவு அதிகத் தொகை கொடுக்க முடியாது. ஒரு காங்கிரஸ்காரர் மூலமாகத்தான் உதவியைப் பெறவேண்டும், இல்லாவிட்டால் பணம் கிடையாது என்று தள்ளிவிடுவதாக இருக்கிறது. கட்சி நோக்கத்தோடு கூட்டுறவு ஆரம்பிப்பது தவறாகும். அப்படி ஆரம்பித்தால் டாக்ஸி கூட்டுறவு சங்கம் நன்றாக இயங்காது என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அவர் இல்லையென்றால் அந்தக் கூட்டுறவு முடியாது என்பதில் விவாதம் நடந்து கொண்டுவருவதாகவும் எனக்குத் தெரிகிறது. ஆகவே, அந்த அடிப்படையில் அமைக்கக் கூடாது என்றும், யாராயிருந்தாலும் கூட்டுறவு முறையில் 250 ரூபாய் கொடுத்தால் அவரை சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலை இருக்க வேண்டும். தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடிய உரிமை எல்லோருக்கும் இருக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்டவர்தான் தலைவராக இருக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயிக்கக் கூடாது என்று நான் பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். ஷாப் ஆக்ட் இருக்கிறதே தவிர அதனால் எவ்வித பயனும் அங்கே வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுக்குக் கிடையாது. இன்றைய தினம் அந்த ஆக்ட்டினால் பலன் இல்லாமல் போய்விட்டது என்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. காரணம், அரசாங்கம் முதலாளிகளுக்குத்தான் ஆதரவு தருகிறது. ஆகவே ஒரு முதலாளியிடம் வேலை செய்யும் எந்தத் தொழிலாளியும் அந்த முதலாளியை எதிர்த்து நிற்க விரும்பவில்லை. யாராவது எதிர்த்தாலும் உடனே அவன் பலி வாங்கப் படுகிறான். கடைகளில் உள்ள சிப்பந்திகள் ஒன்று கூடினால் உடனே கடை முதலாளிகள் ஒன்று கூடிவிடுகிறார்கள். ஆகவே ஷாப் தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர முடியவில்லை. தனியாகத்தான் வழக்குப் போடுவதாக இருந்தாலும் போட வேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி இன்றி சர்க்கார் தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவு தரவேண்டும், ஷாப் ஆக்ட் பிரகாரம் தொழிலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு தரவேண்டும், குறிப்பாக பஞ்சாயத்துகளைப் பொறுத்த வரையில் அங்கே வேலை செய்கிற சிப்பந்திகளிடத்தில் ஒரே விதமான சம்பள விகிதம் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. நா. இராசாங்கம் : தலைவர் அவர்களே, தொழில் துறை மானியத்தின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்து வைக்க ஆசைப்படுகிறேன். தொழிலாளர்களுடைய நலனுக்காகப் போடப்பட்டிருக்கிற சட்டங்கள் அத்தனையும் வரவேற்கத்தக்கது. ஆனால் இங்கே நிறைவேற்றப்படுகிற சட்டங்கள் அனைத்தையும் பெரிய பெரிய ஹைவேஸ் டிஎஸ்டேட் முதலாளிகளுக்குச் சமமாக மதித்து தூக்கி எறிந்து விடுகிறார்கள் என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இது கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். மிகவும் பலம் பொருந்திய மேலை நாட்டுக்காரர்கள் அந்த எஸ்டேட்டுகளில் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களிடத்திலே ஆதித் தமிழர்களும், மற்றவர்களும் எவ்வித வசதியையும் பெறாது அடிமையாக வேலை செய்ய வேண்டிய நிலையேதான் நீடிக்கிறது. ஹைவேஸ் டிஎஸ்டேட்டில் மின்சார வசதி இருந்தும் கூலி வேலை செய்கிற தொழிலாளர்கள் வாழக் கூடிய பகுதிக்கு இன்னும் மின்சாரம் அளிக்கப்படவில்லை. ஏன் அப்படி மின்சார வசதி அளிக்கப்படாமல் இருக்கிறது என்று கேட்டால் அது டவுன் ஷிப்பாகப் போகிறது, ஆகவே அந்த வசதியைச் செய்து தருவது கலெக்டர் பொறுப்பு என்கிறார்கள். இவர்களிடம் போய்க் கேட்டால் அது டவுன் ஷிப்பாக ஆகட்டும் பார்க்கலாம் என்கிறார்கள். ஆக இரண்டு பேர்களும் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்கிற நிலையில் தொழிலாளர்கள் மின்சார வசதி இன்றி தவிக்கிறார்கள். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஹைவேஸ் டிஎஸ்டேட்டுகளுக்கு மின்சார வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் தொழிலாளர்களிடையே பகுதிக்கு மின்சாரம் வரவில்லை. “மின்சாரம் இல்லாவிட்டால் என்ன? என்ன பெரிய ஆபத்து வந்துவிடப் போகிறது?” என்று சொல்ல முடியாது. வெண்கலக் கடையில் யானை நுழைந்ததுபோல என்று கேள்விதான் பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்த

16th March 1964] [திரு. நா. இராசாங்கம்]

மலைப் பிரதேசங்களில் யானைகளை கூட்டம் கூட்டமாகத் தொழிலாளர்கள் வசிக்கக் கூடிய பகுதிகளுக்கு வந்து விடுகின்றன. வீடுகளுக்குள் நுழைந்து விடுகின்றன. (கனம் திரு. வெ. ராமையா : வீடுகளுக்குள் யானை நுழைந்து விடுகிறதா ?) யானை நுழைக்கக் கூடிய அளவுக்குப் பெரிய வீடுகளாக நாம் தொழிலாளர்களுக்குக் கட்டிக்கொடுக்கவில்லை. வீட்டுக்குள் கைகளைத் தான் நீட்டுகின்றன. இதுபற்றியெல்லாம் மராமத்து இலாகா அமைச்சருக்குப் பல விண்ணப்பங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே உடனடியாக அந்தத் தொழிலாளர்கள் வாழக்கூடிய பகுதிகளுக்கு மின்சார விளக்குகள் போட்டுத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும், தோட்டத் தொழிலாளர்களில் பலர் வைத்திய வசதியின்றி கஷ்டப்படுகிறார்கள். பிரசவ காலங்களில் தாய்மார்கள் படுகிற கஷ்டம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. மலை அடிவாரத்திற்கு வரவேண்டியதாக இருக்கிறது வைத்திய வசதிக்காக. அது இன்னும் பஞ்சாயத்திலும் சேரவில்லை, டவுன்ஷிப்பிலும் சேரவில்லை. ஆகவே யாருக்கும் பொறுப்பு இல்லாத நிலையில் அந்தப் பகுதி மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அங்கே ஒரே ஒரு பள்ளிக்கூடம்தான் இருக்கிறது. ஒன்று முதல் ஐந்து வரை வகுப்புகள் இருக்கின்றன எல்லாம் ஒரே வகுப்பாக. ஒன்றாவது பையன் இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்றுதான் படிக்கிறான். ஐந்தாவது பையனும் இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்றுதான் படிக்கிறான். இப்படி தனித்தனி வகுப்பாக தட்டி அடித்து பிரிக்கப்படாமல் தனித்தனியாக ஆசிரியர் போட்டு நடத்தப்படாமல் ஒன்று முதல் ஐந்து வரை எல்லா வகுப்பு மாணவர்களும் ஒரே சோஷலிஸ்டிக் நடத்தப்படுகிறார்கள். ஆகவே அந்த வகுப்புகளைப் பிரித்து ஒழுங்காக நடக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

இன்னும் சலவைத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் துவைத்த துணிகளை உலர்த்த இடமின்றி மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். சமீபத்தில் கூட உத்தமபாளையம் சலவைத் தொழிலாளர்கள் ஸ்ட்ரைக் செய்வதாக இருந்தார்கள். கலெக்டர் அவர்களைக் கூப்பிட்டு தன்னால் சட்டத்திற்கு உட்பட்டு செய்யக்கூடிய வசதிகளை எல்லாம் செய்து தருவதாகவும், ஸ்ட்ரைக் செய்யவேண்டாம் என்றும் கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஸ்ட்ரைக் செய்வது நிறுத்தப்பட்டது. ஆனால் தொழிலாளர்களுடைய கோரிக்கைகள் இன்னும் நிவர்த்தி செய்யப்படவில்லை. சர்க்கார் புறம்போக்கு நிலங்களில் அவர்கள் துணிகூட உலர்த்த முடியவில்லை. ஒரு பக்கம் இந்தத் தொல்லை. மற்றொரு பக்கம் உள்ளூர் நிலச்சுவான்தார்கள் அழுக்கு எடுக்கவில்லை என்று கோபித்துக்கொள்கிறார்கள். இப்படி இரண்டு பக்கத்திலும் சிக்கித் தவிப்பவர்கள் சலவைத் தொழிலாளர்கள். அவர்களுடைய விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு டோபி காணை அங்கங்கே கட்டித் தரப்பட வேண்டும். அங்கங்கே வந்து கல் நாட்டிப் போகிறார்கள். அஸ்திவாரக் கல்லைப் போட்டுவிட்டுப் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு டோபி காணை கட்டித் தரப்படும் என்று ஆசை வார்த்தை கூறப்படுகிறது. ஆனால் நடைமுறையில் அவை கட்டித் தரப்படாமல் காலதாமதமாகிறது. அவர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்கிவிடுவதற்கு முன்பு அவர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளை எல்லாம் பரிசீலித்து அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எம். கொளந்தசாமி கவுண்டர் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து, என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கக்கூடிய குறைபாடுகள் பற்றிப் பேச ஆசைப்படுகிறேன். ஏற்காடு சேர்வராயன் மலையில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு பெண்களுக்கு நான் ஒன்றுக்கு 12 அணு வீதமும், ஆண்களுக்கு 1½ ரூபாய் வீதமும் கொடுக்கப்படுகிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் தங்கள் குழந்தை குட்டிகளைக் காப்பாற்ற முடியாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே, பெண்களாக இருந்தால் 1½ ரூபாயும், ஆண்களாக இருந்தால் 2 ரூபாயும் கூலி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவ்வாறு வேலை செய்பவர்களில் பெரும்பாலோர் பின்தங்கிய வகுப்பு மக்கள்,

11-00
a.m.

[திரு. எம். கொளந்தைசாமி கவுண்டர்] [16th March 1964]

மலைஜாதியினர், ஹரிஜன மக்கள், அருந்ததி மக்கள் ஆகியவர்கள்தான். அந்த ஏழை மக்களுக்கெல்லாம் அதிகக் கூலி கிடைப்பதற்காக ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அங்கு வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் வீட்டு வசதி இல்லாமல் சிறு சிறு குடிசை வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இப்போது டில்லி மந்திரியாக இருக்கும் கனம் எஸ். வி. ராமசாமி அவர்கள் தேர்தல் சமயத்தில் அந்த மலைப் பகுதிக்கு வந்திருந்தார்கள். நானும் கூடச் சென்றேன். அப்போது அவர்களிடமும் அந்த ஏழை மக்கள் தங்களுக்கு காலனி கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். “நீங்கள் எல்லோரும் காளை மாட்டுச் சின்னத்தில் போட்டுப் போட்டால் உங்களுக்குக் காலனி அமைத்துக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்று அவர் சொன்னார். அதேபோல் அவர்கள் எல்லோரும் காளை மாட்டுச் சின்னத்தில் போட்டுப் போட்டார்கள். திரு. எஸ். வி. ராமசாமி மந்திரியாக இன்று டில்லியில் இருக்கிறார். ஆனால் இன்னும் காலனி கட்டிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்படாமல் இருக்கிறது. நான் அங்கே போனால் “நீதானே அவரை இங்கே கூட்டிக் கொண்டு வந்தாய்? இன்னும் எங்களுக்குக் காலனி கட்டிக் கொடுக்கவில்லையே” என்று கேட்கிறார்கள். “நான் அமைச்சர் அவர்களிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன்; சீக்கிரத்தில் கட்டிக் கொடுப்பார்கள்” என்று சொல்லி விட்டு வந்தேன். ஆகவே, அமைச்சர் அவர்கள் தயவுசெய்து உடனடியாக அவர்களுக்குக் காலனி கட்டிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அந்த மக்கள் இப்போது தங்கள் குடிசைகளை போதும்புல், கோணங்கி, கட்டளை நார் ஆகியவற்றைக் கொண்டு போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியனிலிருந்து அந்தக் குடிசைகளுக்கும் எட்டணை, ஒரு ரூபாய் என்று வரி வசூலிக்கிறார்கள். கல் கட்டிடத்திற்கும் அதே வரியைத்தான் வசூலிக்கிறார்கள். அந்த மக்கள் “இவ்வாறு எங்களிடம் இருந்து வரி வசூலித்தால் எப்படி ஜீவிக்க முடியும்?” என்று கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் காலனி கட்டிக் கொடுத்த பிறகு வேண்டுமானால் வரியை வசூலித்துக் கொள்ளுங்கள். இப்போது உள்ள அந்தக் குடிசைகளுக்கு வரியிலிருந்து விலக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

(திரு. டி. கார்ச்சா கவுடர் தலைமை.)

* திரு. ஏ. எஸ். தகதினமூர்த்தி கவுண்டர் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தின் முன்னாலே வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற தொழில்கள், தொழிலாளர் நலன் பற்றிய மாணியக் கோரிக்கையை வரவேற்று சில கருத்துக்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். தொழிலும் தொழிலாளரும் உடலும் உயிரும் போல் தொடர்புடையவர்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. உடலும் உயிரும் என்ற நிலையையோடு கூட அதைப் படைக்கின்ற ஒரு சக்தி வேண்டுமென்பது உண்மையான, பிரத்தியட்சமான ஒரு கருத்து. குழந்தை ஒன்று இருந்தால் அதைப் பெற்றவர்கள் இருக்க வேண்டும். அதைப்போல தொழிலும் தொழிலாளர்களும் இருப்பது உண்மையானால் அதற்குத் தோற்றுவாயாக இருக்கின்ற மூலதனம் அல்லது முதல் போடு கின்றவர்கள் இருக்க வேண்டும். ஆகையினாலேதான் தொழில் என்று சொல்லும்போது மூன்று விதமான இன்றியமையாத அம்சங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று தொழில்; இரண்டு தொழிலாளர்கள்; மூன்றாவது இந்த இரண்டுக்கும் அடிப்படையான மூலதனம் அல்லது மூலதனம் போடுகின்றவர்கள். ஆக இந்த மூன்று அம்சங்களும் இருக்க வேண்டும். அதிலே ஒரு தொழிலுக்கு முக்கியமாக வேண்டிய மூலதனத்தைத் திரட்டிக் கொண்டு தொழிலை ஆரம்பிப்பது நல்லது.

“குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன்கைத்தொன் றுண்டாகச் செய்வான் வினை.”

என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார். அதுவன்றி அந்தத் தொழிலுக்கு உண்டான மூலதனத்தைத் திரட்டாமல் ஒரு தொழிலை ஆரம்பித்தால்

16th March 1964]

[திரு. ஏ. எஸ். தக்ஷிணமூர்த்தி கவுண்டர்]

“உடைத்தம் வலியறியார் ஊக்கத்தின் ஊக்கி
இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்.”

என்ற வள்ளுவர் கூற்றுக்கு இணங்க இடைநிலையிலேயே அந்தத் தொழிலை விட்டு விட்டு, போட்ட முதலையும் விட்டு ஓடவேண்டிய நிலையும் ஏற்படும் என்ற நிலையும் இருக்கிறது. ஆகையினாலேதான் தொழிலுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் தோற்றுவாயாக இருக்கும் முதலையும், முதலாளிகளையும் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை, பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய ஒரு சூழ்நிலையை எவ்வாறு அமைப்பது என்று சொன்னால், போடுகின்ற முதல் அழிபடாது என்ற நிலைமை அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும். ஸ்திர உணர்வு அவர்களுக்கு வேண்டும். அடுத்தது போடுகின்ற முதலுக்கு நியாயமான அளவு லாபம் பெற வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கக்கூடிய ஒரு நிலைமையும் உண்மை. தனியார் துறையாக இருந்தாலும், அரசாங்கத் துறையாக இருந்தாலும், இந்த ஒரு கருத்து அமைபும். உதாரணமாக பார்ப்போமானால் சென்னை மாநகரத்திலே அரசினர் துறையிலே நடத்தப்படுகிற பஸ் போக்குவரத்தானது லாபகரமாக இல்லை; இந்த ஆண்டிலே நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. ஆகையினாலே அந்த நஷ்டத்தை ஈடுகட்ட சிறிதளவு கட்டணத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்ற நிலைமை தமிழ் நாட்டு அரசாங்கத்திற்கே வந்தது நாம் அனைவரும் அறிந்த விஷயம். ஒரு அரசாங்கமே இவ்வாறு அதிர்ச்சியுற்றது என்றால்—ஒரு பழமொழி சொல்வது உண்டு. “ஆடி காற்றில் அம்மியே பறக்கிறபோது எச்சலை எங்கே போய் விழும்” என்று சொல்வார்கள்—ஒரு தனிப்பட்ட சாதாரண முதலாளி தான் போடுகிற முதலுக்குக் கொஞ்சமாவது லாபம் வரவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது சகஜமான ஒரு நிலைமைதான். எந்த ஒரு வகையிலும் பார்க்கிறபோது, போடுகின்ற முதல் அழியாத ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது அரசாங்கத்தினுடைய கடமை. அடுத்தது அந்த முதலுக்கு நியாயமான ஒரு லாபம் கிடைக்க வழிவகை செய்து கொடுப்பதும் அரசாங்கத்தினுடைய கடமை. அடுத்தது, ஆரம்பிக்கப்படுகின்ற தொழிலை வருஷா வருஷம் முன்னேற்றுகாமான முறையில் இயங்க வைப்பதும் அரசாங்கத்தின் கடமை. அடுத்தபடியாக, இரண்டு அம்சங்களுக்கும் மேலாகவுள்ள தொழிலாளர் நலன் என்ற ஒரு முக்கியமான அம்சத்தையும் அரசாங்கம் கருத்தில் கொண்டு அந்தத் தொழிலாளர்களுக்கும் நியாயமான ஊதியம் கிடைக்க வழி வகைகளைச் செய்வது அரசாங்கத்தின் கடமை. ஆக, இந்த மூன்று முக்கிய அம்சங்களையும் மனத்தில் கொண்டு நம்முடைய தமிழக அரசாங்கம் தொழில்கள் தொழிலாளர் நலன் என்கின்ற ஒரு வகையிலே இயங்குகிறது என்பதை நாம் எல்லாம் அறிந்து பாராட்ட வேண்டிய ஒரு நிலையில் இருக்கிறோம்.

நாம் சர்க்கரையில் பார்க்கிறோம். ஒரு குடையை வைத்துக் கொண்டு ஒரு சிறிய இரும்புக் கம்பியில் நடக்கிற பெண்மணி போல் இந்த மூன்று அம்சங்களையும் கருத்திற்கொண்டு அரசாங்கம் செயலாற்றி வருகிறது என்ற ஒரு நிலையை நாம் எண்ணிப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். அடுத்த படியாக, விவசாயத் துறை பற்றியும், அதிலுள்ள தொழிலாளர்கள் பற்றியும் நான் சில கருத்துக்கள் கூற ஆசைப்படுகிறேன். விவசாயத் துறையை எடுத்துக் கொண்டால் விவசாய நிலம் அத்தனையும் ஒரு விவசாயத் தொழிற்சாலை என்று கொள்ள வேண்டும். விவசாய நிலங்களுக்கு உடையவராக இருக்கிற மூலதனம், தொழில், தொழிலாளர்கள் இந்த மூன்று அம்சங்களும் ஒன்று தான் என்பதை அரசாங்கம் உணர வேண்டும். ஒரு சிறிய பாடல் உண்டு, விவசாயத் தொழில் பற்றி :

எறும் இரண்டுளதாய் இல்லத்தில் வித்துளதாய்
நீர் அருகே சேர்ந்த நிலம் உளதாய்—சென்று
வர எளிதாய்ச் செய்வாரும் சொல்கேட்கில்
என்றும் உழவே இனிது.

என்று குறிப்பிடுகிற ஒரு பாட்டு உண்டு. இதன் கருத்தை ஊன்றிப் பார்த்தால் விவசாய நிலங்கள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள், விவசாய நிலங்களுக்கு உடையவனாகிய சொந்தக்காரன் ஆகிய மூன்றும் ஒரே உறுப்பாக இயங்குகிறது என்பதை இந்த மாமன்றமும், இந்த அரசாங்க

[திரு. எ. எஸ். தங்குணமூர்த்தி கவுண்டர்] [16th March 1964]

மும் கவனிக்க வேண்டும். விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு தினப்படி கூலி இவ்வளவு என்று அரசாங்கச் சார்பில் நிர்ணயம் செய்வதாக அறிபுகிறேன். அது அவசியமில்லை என்று நான் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். காரணம், விடியற்காலே பொழுது விடியப் போகிறது என்ற நிலை வரும்போது கோழி கூவுகிறது. அது இயற்கை. அதேபோன்று விலைவாசி உயர்ந்தால் தொழிலாளர்கள் கூலியும் இயற்கையாகவே உயர்ந்து விடும். விலைவாசிகள் இறங்குமுகமாக இருந்தால் இயற்கையாகவே தொழிலாளர்களின் தினக் கூலியும் இறங்கும். இது இயற்கை. நாம் அனுபவத்தில் இதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே இதில் அரசாங்கத்தின் வேலை அதிகமாக இல்லை என்று நான் கூற விரும்புகிறேன். 2, 2½ ரூபாய் கொடு என்று சட்டம் விதித்தால் அது நிச்சயமாக இயங்காது.

இயற்கைக்கு விட்டுவிட்டால் அவை நன்கு இயங்கி வருவதை நாம் காண்கிறோம். எந்த விவசாயி தன் நிலத்தை நேராகச் சென்று தினம் தினம் கவனிக்கிறதோ அந்த விவசாயம்தான் உருப்படும். அந்தத்தான் நாம் பார்க்கிறோம்.

“செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலன்
தில்லாளின் ஊடி விடும்”

என்று வள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார். எந்த விவசாயி தன் நிலத்தை நன்கு கவனியாது இருக்கிறதோ அந்த விவசாயம் நிச்சயமாக அழிந்துவிடும். தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் இங்கு விவசாயிகள் போக்கு எப்படியிருக்கிறது என்றால் நிலச் சொந்தக்காரர் வேறு, நிலம் வேறு, நிலத்தில் வேலை செய்கிற தொழிலாளி வேறு என்ற பான்மை நிச்சயமாக கிடையாது. ஆப்சன்டை லான்ட்லார்ஸ் என்று கூறுகிறார்களே, அவர்கள் மிகக் குறைச் சல்தான். எங்கள் கோவை மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் இங்கு நான் சட்டை போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அங்கு வந்து பார்த்தால் வரப்பு வரப்பாக திரிவது தெரிய வரும். தமிழக விவசாயம் பற்றி நான் உங்களுக்கு ஒன்று கூற ஆசைப்படுகிறேன். விவசாயம் வேறு, விவசாயி வேறு, விவசாயத் தொழிலில் வேறு என்ற நிலைமை இங்கிலே. இம்மூன்றும் ஒன்றாக இணைந்துதான் செயலாற்றுகிறது என்ற ஒரு முறையை நாம் பார்க்கலாம். விவசாயத் தொழிலுக்குச் செய்ய வேண்டிய வழி வகைகளை செய்து கொடுத்தால் போதும். முக்கியமாக வேண்டியது தண்ணீர். எங்கெங்கு வசதியிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் அணைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அதுதான் சர்க்காரின் கடமை. கிராம சகாயக்குகள் வைத்து விதைகள் அளிக்கிற ஒரு முறையைப் பார்க்கிறோம். விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பூச்சி மருந்துகள், ரசாயன உரம் இவை எல்லாம் காலாகாலத்தில் விவசாயிகளுக்கு கிடைக்கக் கூடிய வழிவகைகளை மேற்கொண்டும் செய்வோமானால் விவசாயத் தொழிலுக்கு அரசாங்கச் சார்பாக செய்யக் கூடிய ஒரு பெரும் பணி அது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். விவசாயத் தொழிலாளர்கள் என்று தனியாக பிரித்து நோக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

முன்பெல்லாம் ஆண்களுக்கு 4 அணுவும் பெண்களுக்கு 2 அணுவும் கூலியாக கொடுத்து வரப்பட்டது. அப்போது ஒரு பொதி நெல் 15-ல் இருந்து 20 ரூபாய் வரை விற்பது. இப்போது 80 யிலிருந்து 100 ரூபாய் வரை விற்கிறது என்றால், இயல்பாகவே ஆண்களுக்கு 1½ லிருந்து 2 ரூபாய் வரையிலும், பெண்களுக்கு 1 ரூபாயும் கூலியாகக் கொடுக்கப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். இதற்கு என்ன சட்ட திட்டம் வேண்டியிருக்கிறது? அப்படி ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. விலை இறங்கும்போது கூலியும் இறங்கும். முன்பு கூறியதுபோல் பொழுது புலரும்போது யாராவது கோழியைக் கூவச் சொல்கிறார்களா? அது இயற்கை. அதுபோல் இதையும் விட்டு விடவேண்டும். ஆண்டான் அடிமை என்று எங்கேயோ இருக்கலாம், அது வேறு விஷயம். விவசாயி தன் நிலத்தை சரிவர கவனிக்கவில்லை என்றால் அந்த விவசாயம் உருப்படாது. ஆகவே, நான் கூறிய மூன்று நிலையையும் கருத்திற்கொண்டு அதாவது, முதலீடு செய்பவன், தொழில், வேலை செய்கிற தொழிலாளி இம்மூன்றையும் கருத்திற்கொண்டு இவர்கள் மூவரும் வளப்பம் அடைய பாடுபட வேண்டுமென்ற கொள்கையை உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பதை நீடித்து செயலாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் சிறுநூலையை முடிக்கிறேன்.

16th March 1964]

* திரு. சா. ராமசாமி: கணம் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர்களும் தொழில்களும் என்ற மானியத்தின் மீது நான் சில கருத்துக்கள் கூற விரும்புகிறேன். உடையார்பாளையம் வட்டப் பகுதியில், என் தொகுதியில் டாலம்மியாபுரம் சிமென்ட் தொழிற்சாலை அமையப் பெற்றிருக்கிறது. டால் மியாபுரம் சிமென்ட் தொழிற்சாலை பற்றிய பிரச்சனைகளை அவ்வப்போது தொழிலாளர்கள் தலைவர் வாயிலாகவும், தொழிலாளர்கள் நேரடியாகவும் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடத்தில் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். டால்மியாபுரம் சிமென்ட் தொழிற்சாலையை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு அமையப்பெற்று இருக்கிற சிமென்ட் தொழிற்சாலை டால்மியாபுரம் எல்லையில் அமையப் பெறவில்லை. கல்லக்குடி என்ற பகுதி லால்குடிப் பகுதியைச் சார்ந்தது. தொழிற்சாலை அமைந்திருக்கும் இடம் உடையார்பாளையம் தாலுக்கா, பனிங்காந்தம் பஞ்சாயத்தில் இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் பிரச்சனைகளை பலவகைகளில் எடுத்துக் காட்டியிருந்தாலும், தொழிலாளர்களிடமிருந்து பெறுகிற தொழில் வரி எங்கு சேர்க்கப்படுகிறது என்றால் அப்பிரச்சனை குறித்து கல்லக்குடி பஞ்சாயத்திற்கும், பனிங்காந்தம் பஞ்சாயத்திற்கும், இடையே பெரியதொரு போராட்டம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. பல ஆண்டுகளாக இப்பிரச்சனை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஐந்தாறு ஆண்டு களுக்கு முன்பாக, லால்குடி பகுதி ஆர். டி. ஒலம், பனிங்காந்தம் பகுதி அரியலூர் ஆர். டி. ஒலம் சேர்ந்து பேசி ஒரு தொகையை பனிங்காந்தம் பஞ்சாயத்துக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறினார்கள். தொழில் வரி யிலிருந்து, அந்தத் தொகை இன்றையதினம் வரை பனிங்காந்தம் பஞ்சாயத்துக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இது விஷயமாக உரிய பங்கு அளிக்க வழிவகை செய்ய வேண்டுகிறேன். அதனால் பலவகைகளிலும் அந்தப் பஞ்சாயத்துப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர் பிரச்சனையை எடுத்துக்கொண்டால், சிமென்ட் தொழிற்சாலை நிர்வாகத்தில் மண் எடுத்தல், ஐப்பசம் எடுத்தல், சிமென்ட் மூட்டை ஏற்றுமதி செய்தல் போன்ற வேலைகளில் கிட்டத்தட்ட 1,500 க்கு அதிகமான தொழிலாளர்கள் நேரடி நிர்வாகத்தில் மாதச் சம்பளத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இப்போது ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, இந்த நிறுவனத்தில் இந்த வேலைகள் எல்லாம் காண்டிராக்ட் மூலமாக விடப்பட்டுவிட்டதால், அதில் வேலை செய்துகொண்டு இருந்த தொழிலாளர்களை எல்லாம் வெளியே விட்டுவிட்டார்கள். இப் போது இதன் காரணமாக சுமார் 1,500 தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டு சுமார் ஒன்றரை ஆண்டு காலமாக அவதிப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சனையைப் பற்றிச் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடத்தில் அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தனிப்பட்டவர்கள் இதைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்ட காரணத்தினால், பத்து ஆட்கள் வேலை செய்த இடத்தில், ஒரு ஆள் அல்லது இரண்டு ஆள் என்று இப்படி வைத்துக் கொண்டு வேலை செய்து, கொள்ளை லாபம் அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் குத்தகை முறை வந்ததின் காரணமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்காக எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுத்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எங்கேயெல்லாமோ இந்த பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் முறையிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் இதை முக்கிய பிரச்சனையாக எடுத்துக்கொண்டு கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதேபோன்று ஒரு நிறுவனமானது தனியார்களிடத்தில் ஒப்படைக்கும்போது, அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற தொழிலாளர்களை எல்லாம் மீண்டும் அந்தத் தொழிலிலேயே இருப்பதற்கான உறுதிமொழியை கொடுக்கின்ற வகையில் ஏற்பாடு செய்துகொள்ள வேண்டும். இப்போதுள்ள நிலை என்னவென்றால், சுமார் 1,500 பேர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற காரணத்தால் அவர்கள் பலவிதமான போராட்டங்களை நடத்தியும் கூட எந்தவிதமான சீர்பாடும் அடையவில்லை. மேலும் அங்குள்ள தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்க வேண்டும் என்றுள்ள பிரச்சனையை அங்குள்ள நிறுவனத்திடம் கொண்டுபோனபோது இப்போது அதில் எந்த விதமான சம்பந்தமும் இல்லை. வேலையைக் காண்டிராக்டர்களிடத்தில் விட்டுவிட்டோம். ஆகவே, அவர்களிடத்தில்தான் கலந்து பேச வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அவ்விதம் காண்டிராக்டர்களிடத்தில் பேசினதின் காரணமாக இப்போது ஓரளவு தொழிலாளர்களை எடுத்திருக்கிறார்கள். இவ்விதம் ஓரளவுள்ள தொழிலாளர்களும் நிரந்தரமாக எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. தினக் கூலியாகத்

[திரு. சா. ராமசாமி]

[16th March 1964]

தான் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தினசரி காலையில் 1,500 பேர்களை யும் வரச்சொல்லி, அதில் 100 பேர்களை எடுத்துக்கொள்வார்கள். இதற்காக காலையில் 6 மணிக்கே சென்று 10 மணி வரை காத்திருக்க வேண்டும். இவ்விதம் காத்து நின்று பிறகு சுமார் 100 பேரை எடுத்துவிட்டு மீதி பேர்களை எல்லாம் போங்கள், நாளைக்கு வாருங்கள் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். இம்மாதிரி தொழிலாளர்கள் தினசரி வேறு பிழைப்பு தேவையையும் விட்டுவிட்டு, ஒரு நாள் வேலைக்காக வந்து காத்துக் கிடக்க வேண்டிய நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இத்தனை பேர்களைத்தான், இன்னின்ன பேர்களைத்தான் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்ற வரையறை இல்லை. இவ்விதம் வாரம் ஒரு நாள்நாள் வேலை கிடைக்கிறது. ஒரு நாள் வேலை செய்வதற்காக தங்களுடைய பிழைப்பை எல்லாம் கெடுத்துவிட்டு அவதிப்படுகின்ற நிலைமையை கண்ணால் காண்கின்ற நிலையே தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைப்பதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஜிப்ஸம், எடுக்கின்ற தொழிலாளனு அரியலூர் டிவிஷனில் அதிகமாகக் கிடைக்கிறது. சிமென்ட் தொழிலுக்கும் மூலப் பொருளாக இது எடுக்கின்ற காரணத்தால், முக்கியமாக டால்மியாபுரம் போன்ற இடங்களுக்கு எல்லாம் எடுத்துச் செல்லுகிறார்கள். மேலும் இந்தப் பொருளிலிருந்து வீணையல்கள், கண்ணாடி சாமான்கள் முதலியவைகளையும் செய்யலாம் என்று வெளியிடங்களுக்கு அதிகமான அளவில் இந்தப் பொருள் அனுப்பப்படுகிறது. இந்த ஜிப்ஸம் வெட்டி எடுக்கிற தொழிலில் சுமார் பத்தாயிரம் பேர்கள் வரை ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு எந்தவிதமான வசதியும் இல்லை. மாதாந்திர ஊழியர்களாக தொழிலாளர்கள் பட்டியலில் சேர்க்கப்படவில்லை. காலையில் 4½ மணிக்கு எழுந்து சென்று வெட்டி எடுக்கப்படுகிற சம்பந்தப்பட்ட இடத்திற்குச் சென்று வேலையில் ஈடுபடுகிறார்கள். இவ்விதம் வேலை செய்கிறவர்கள் இதுவரையிலும் நிரந்தரமாக்கப்படவில்லை. அவர்களுடைய வேலை நேரம் வரையறுக்கப்படவில்லை. வேலை செய்கின்ற அளவைப் பார்த்தால், சாதாரணமாக மூன்று விதமான பெட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பெட்டியை நிரப்பிக் கொடுத்தால், அதற்குத் தகுந்த பிரகாரம் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். சாதாரணமாக எ-வகுப்பு பெட்டியை நிரப்புவதற்கு நாலைந்து பேர்கள் சேர்ந்து நிரப்பினால் தான் ஒரு பெட்டியை நிரப்ப முடியும். இப்படி நிரப்பிக் கொடுத்தால் 3½ ரூபாய் சம்பளம் கிடைக்கும். நாலைந்து பேர்கள் சென்று சேர்ந்து நிரப்பினால் 3½ ரூபாய் கிடைக்கிறது. அதிலும் இந்த ஜிப்ஸம் எப்படி வெட்டி எடுக்கப்படுகிறது என்பதைப் பார்த்தால், எட்டு அடி, பத்து அடி பாறைக்குள் சென்று வெட்டி எடுக்க வேண்டும். இப்படி வெட்டி எடுக்கப்படும்போது, மேலேயிருந்து பாறைக்கட்டிகள் விழுந்துவிடுகின்றன. இதன் காரணமாக பலர் இறந்து போகின்றனர். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், இரண்டு மூன்று பேர்கள் இறந்தமாதிரியான விபத்தில்தான் இறந்து போயிருக்கிறார்கள். திருப்பி அவர்களை எடுப்பதற்கு மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கிறது. மேலும் இம்மாதிரி மேலேயிருந்து கட்டி விழுந்துவிடுவதால், கை கால் ஓடிந்துபோய் விடுகிறது. இம்மாதிரி காயமடைந்தவர்கள் வைத்திய வசதி பெற்றுக்கொள்வதற்கு எந்தவிதமான வசதியுமில்லை. இம்மாதிரி பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வைத்திய வசதி பெற்றுக்கொள்வதற்கோ அல்லது வேறு வசதிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கோ தொழிலாளர்கள் என்ற முறையில், அவர்களுக்கு எந்தவிதமான வாய்ப்பும் இல்லாமல் இருக்கிறது. காரணம் தொழிலாளர்கள் என்ற பட்டியலில் இவர்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. ஆகவே தனிப்பட்டவர்கள் நடத்துகின்ற இந்த ஜிப்ஸம் வெட்டி எடுக்கின்ற தொழிலில் அரசாங்கம் வேண்டிய கவனம் செலுத்தி ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முக்கியமாக அவர்களுக்கு கிடைக்கின்ற கூலி மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. ஒரு பெட்டி நிரப்பினால் தான் 3½ ரூபாய் கிடைக்கிறது என்று சொன்னால், 10 மைல் தூரத்திலுள்ள அரியலூரில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்போது இதுவரையிலும் 30 ரூபாய்க்கு மேலாகிறது. இந்த அளவுக்கு 10 மடங்குக்கு மேல் கொள்ளை லாபம் அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும்

16th March 1964]

[திரு. சா. ராமசாமி]

இவ்விதம் கஷ்டப்பட்டு வெட்டி எடுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு குடிப்பதற்குக் கூட தண்ணீர் வசதி கிடையாது. நான்கு மைல், ஐந்து மைல் அளவில் போதிய அளவில் தண்ணீர் வசதி கிடையாது. ஒரு வண்டி தண்ணீரை மட்டும் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால், அதை அங்குள்ள 4,000—5,000 தொழிலாளர்களும் சாப்பிட வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த வசதியைச் செய்து கொடுக்கின்ற முறையில் வேண்டிய அளவுக்கு லாரிகளில் தண்ணீர் கொண்டுபோய்த் தொட்டிகளில் நிரப்பிக் குடி தண்ணீருக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். மேலும், கை, கால் ஓடித் தவர்களுக்கு வேண்டிய வைத்திய வசதி செய்து கொள்வதற்கு இப்போது வாய்ப்பு வசதி இல்லாமல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படி ஏதேனும் கை, கால் ஓடித் தவிட்டால், அவர்கள் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குப்போகும் போது, ஜிப்ஸம் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்ததற்காக ரிப்போர்ட் வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். இவ்விதம் எதையாவது சொல்லி ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிப்பதில்லை. பின்னால் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் போய் ரிப்போர்ட் வேண்டும் என்று கேட்கும்போது, அவர்கள் ஏதோ 50, 100 கொடுத்து தனிப்பட்ட முறையில் வைத்தியம் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். இவ்விதமாகத் தொழிலாளர்கள் அவதிப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான நிலையில் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை எல்லாம் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனையில் சேர்த்து எதாவது வழிவகை செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஜிப்ஸம் வெட்டி எடுக்கப்படுகிற விஷயத்தில் அரசாங்கத்தின் சொந்தமாக இருக்கின்ற தரிசு நிலங்களில்தான் வெட்டி எடுக்கிறார்கள். கள்ளாங்குத்து புறம்போக்கு போன்ற இடங்களிலுள்ள பாறைகளில் எடுக்கிறார்கள். சாதாரணமாக ஒரு ஏக்கருக்கு என்று பெர்மிட் வாங்கிக்கொண்டு 20 ஏக்கர், 30 ஏக்கர் என்று வெட்டி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாக அரசாங்கத்திற்கு வருமானம் பாதிக்கிறது. இப்படி ஜிப்ஸம் வெட்டி எடுக்கப்படுகின்ற நிலத்தின் அளவை நல்ல முறையில் கணக்கிட்டு, அரசாங்கம் நேரடியாகத் தலையிட்டு, அரசாங்கத்திற்கு வரவேண்டிய வருமானத்தை பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும். தனிப்பட்டவர்களிடத்தில் இருக்கின்ற வரையில் அரசாங்கத்தின் அனுமதியைப் பெற்றுத்தான் கூடுதலாக வெட்டி எடுக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று அரசாங்கம் அறிவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தொழிலாளர்கள் நலன் பெற சர்க்கார் தலையிட்டு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர் : கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள் மாலியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக மேட்டூர் பகுதியில் இருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள் அவர்களடைய குடும்பத்திற்கும் ஸ்டேட் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை விரிவடைய செய்ததற்காக நமது அமைச்சர் அவர்களுக்கு அங்குள்ள தொழிலாளர்கள் சார்பாக என்ன நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அது தவிர ஆங்காங்கு இருக்கக்கூடிய தொழிலாளருக்கு ஸ்டேட் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தின் கீழ் ஒரு ஆசுபத்திரியையும் இரண்டு டிஸ்பென்சரிகளையும் கட்டுவதற்குத் திட்டத்தில் வழி வகை செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் அங்கு இருக்கக்கூடிய நிலங்கள் சர்க்கார் நிலங்களாக இருந்தும் கூட, இந்தத் திட்டத்திற்காகக் கிடைக்க வேண்டிய நிலங்கள் கிடைக்காததின் காரணமாக ஆசுபத்திரி கட்டுவதற்குக் காலதாமதம் ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, உடனடியாக இந்த நிலங்கள் திட்டத்திற்கு கிடைப்பதற்கான வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், பல இடங்களில் அங்கு இருக்கக்கூடிய டாக்டர்கள் தொழிலாளர்களுக்கு சிகிச்சைச் செய்வதோடு அல்லாமல், தொழிலாளர்களுக்கு வேறு விதத்தில் லீவ் வேண்டுமானாலும், அதற்கு உதவி செய்கின்ற வகையிலும்,

[திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்] [16th March 1964]

மேலும் அங்கு ஆசுபத்திரியில் இருக்கின்ற விலை உயர்ந்த மருந்துகளை வெளியில் கொண்டுபோய் வற்றுவிடுவதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், இதை வெளிப்படியாகச் சொன்னால், தங்களுக்கு லீவ் கிடைப்பதற்கு ஏதாவது தடை ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற எண்ணத்தில், இவ்வாறு வெளியில் விலை உயர்ந்த மருந்துகளை டாக்டர்கள் எடுத்து விற்பது வருவதை சொல்லுவதற்கு அச்சம் அடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்க்கார் அதை உடனடியாகப் பரிசீலனை செய்து, வி.ஐ.டியைக்கொண்டாவது, அந்த இன்ஷூரன்ஸ் இலாக நல்ல முறையில் நடக்க, அந்த டாக்டர்கள் எல்லாம் விலையுயர்ந்த மருந்துகளை நல்ல விதத்தில் செலவு செய்ய வேண்டிய திட்டத்தை கொண்டு வரவேண்டுமென்றால், அதைப் பற்றி அடிக்கடி பரிசீலனை செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

11-30
a. m.

தொழிலாளர் நலனைக் குறித்து பல நல்ல சட்டங்கள் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். ஆனால், குறிப்பாக ஒரு தொழிலாளியை ஒரு முதலாளி வேலையில்லிருந்து நீக்கிவிட்டால், தொழிலாளர் பக்கம் நியாயம் இருந்தாலும்கூட டிரிப்யூனலிலிருந்து சுப்ரீம் கோர்ட் வரை கொண்டுபோய், கடைசியில் தொழிலாளர் பக்கம் நல்ல தீர்ப்பு வந்தாலும்கூட, அத்தகைய தீர்ப்பு வருவதற்கு நீண்ட நாள் ஆகிற காரணத்தினால், தொழிலாளி வேறு இடத்தில் வேலைக்கு அமர்ந்தார் என்று ஒரு ரிக்கார்டு கிடைத்துவிட்டால், உண்மையிலேயே அவர்களுக்கு நல்ல தீர்ப்பு கிடைத்தாலும், வேறு இடத்தில் வேலை செய்கிறார் என்ற அந்தக் காரணத்தை வைத்து மறுபடியும் வேலையிலிருந்து நீக்கும் நிலைமை இருக்கிறது என்பதை சர்க்கார் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறது. வேலையில்லாமல், 3-4 வருஷம் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போய்வரும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டுமென்றால், ஒரு தொழிலாளி வேலையில்லாமல் இருப்பது மிகவும் கஷ்டம் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் தொழிலாளர்களுக்கு மத்தியில் இருக்கக்கூடிய வேலையில்லாத காலத்தில் வேறு வேலை செய்ய வழி வகை இருந்தால்தான் அதனால் நல்ல முறையிலே பலன் அடைய முடியும் என்பதை உணர்ந்து, சட்டத்தை நல்ல முறையில் திருத்தி வேலையில்லாத காலத்தில் வேறு வேலை செய்வதற்கு வழி இருந்தால்தான் நன்றாக இருக்கும். எனினால், ஒரு முதலாளி நியாயத்தை சுப்ரீம் கோர்ட் வரை போய் பெற்று வரவேண்டுமானால், உண்மையிலேயே நீண்ட நாள் ஆகின்றது. அதுவரையில் எந்தவிதமான வருமானமும் இல்லாமல் இருப்பது சாத்தியமில்லாமல் இருக்கிறது. தொழிலாளர் சட்டத்தை நல்ல முறையில் திருத்தினால்தான் அவர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பு இருக்கும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்து தொழில் சட்டத்திலே ஏதாவது சிக்கல் இருந்தாலும் அதைத் திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மேட்டூரிலே இன்டஸ்ட்ரீஸ், மில் இருக்கின்றன. அதுவும் மேட்டூரிலே தயாரிக்கப்படுகிற மேட்டூர் லாங்க் கிளாட் என்றால் நம் மாநிலம் மட்டுமல்ல, வெளியிலும் நல்ல பெயர் இருக்கக்கூடியது. அந்த மில்லிலே உள்ள தொழிலாளர்கள் வீட்டு வசதி இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேட்டூர் அனை கட்டிய காலத்தில் டெம்பரரி யாக மேட்டூர் அணையைக் கட்டிய தொழிலாளர்களுக்கு சிறிய வீடுகளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அவைகளை அந்த மில் சொந்தக்காரர்கள் மிகவும் குறைந்த விலையில் வாங்கினார்கள். அதிலே எந்தவித இம்ப்ரூவ்மென்டும் இல்லாமல் அவர்கள் குடியிருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். 10-க்கு 10 இருக்கிற அறையிலே ஒரு தொழிலாளர் குடும்பம் வசிக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இன்றைக்கு மேட்டூரிலே மின்சாரம் உற்பத்தி செய்தாலும் கூட தொழிலாளர் வீடுகளுக்கெல்லாம் இன்னும் மின்சார விளக்கு இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை அமைச்சர் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். அதுவும் தவிர, அந்த வீட்டைச் சுற்றிச் சாக்கடை. இப்படி மோசமான நிலையில், மத்தியிலே குடியிருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பலமுறை மேட்டூர் இன்டஸ்ட்ரீஸ் சேர்ந்தவர் களிடத்தில் எடுத்துச்சொல்லியும் திருத்தியபாடு இல்லாமல் இருக்கிறது.

16th March 1964] [திரு. கே. எஸ். அர்த்தநாரீஸ்வர கவுண்டர்]

அதிலே சர்க்கார் தலையிட்டு தொழிலாளர்களுடைய சுகாதார நிலையை உத்தேசித்தும், கட்டடங்களை வேறு விதத்தில் மாற்றிக்கட்டிக்கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று அமைச்சர் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மேட்டூரிலே இப்போது இன்டஸ்ட்ரிஸானது மிகவும் விரிவு அடைந்து கொண்டிருக்கின்ற நிலைமையில் இருக்கிறது என்று அமைச்சர் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்கள். உடனடியாக கோவாபரமேடி ஹௌஸ் பில்டிங் சொஸைட்டியில் அவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து வீடு கட்டும் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் நன்றாக இருக்கும். இப்போது அந்தத் திட்டத்தில் பணம் இல்லை, பணம் கொடுப்பதற்கில்லை என்று இருந்தாலும்கூட, எப்படி மேட்டூரிலே அங்கு இருக்கக்கூடிய தொழில் பெருக்கிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் தொழிலாளர் குடும்பத்திற்கு தொழில் இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்கீமை விரிவுபடுத்தித் தரக்கூடாது, அந்த முறையிலேயே தொழிலாளர்களுக்குக் கூட்டுறவு முறையில் வீடு கட்டும் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால்தான், பெரிய ஆலைகள் விரிவுபடுத்தும் நேரத்தில் வீடு கட்ட பணம் கொடுக்க வாய்ப்பும் வசதியும் இல்லாமல் இருந்தாலும் கூட, வீட்டுக்கு வேண்டிய நிலத்தை ஒதுக்கிக்கொடுத்தால்தான் அவர்கள் வீடுகளைக் கட்டிக்கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படும். அங்கு வீடுகளில்லாத காரணத்தினாலே, வீடு கட்டிக்கொள்ள சர்க்காரிலே பணம் கொடுக்க வசதி இல்லாவிட்டாலும், நிலத்தைக் கொடுத்தால், அவர்கள் கொஞ்சம் தொகையை வைத்து நல்ல முறையில் வீடு கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்கள் ஆசைப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு நிலத்தை ஒதுக்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி அவர்களுக்கு உடனடியாக வீடு கட்டிக்கொள்ள நிலத்தை ஒதுக்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் கலெக்டர் அவர்கள் ஸ்பெஷல் டெபுடி கலெக்டரைப் போட்டால் தான் முடியும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதையும் நல்ல முறையில் செய்வதற்கு, வீடு கட்டிக்கொள்ளும் திட்டத்தை விஸ்தரிப்பதற்கு ஸ்பெஷல் டெபுடி கலெக்டரை உடனடியாக நியமித்து அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், மத்தியஸ்தர்களை, நல்லவர்களை அமைத்து, அவர்கள் தொழிலில் வரும் தகராறுகளைத் தொழிலாளர் பிரதேசத்திலேயே உடனடியாகத் தீர்த்து வைத்தால் நலமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். குறிப்பாக மேட்டூரைப் பொறுத்த வரையில், மேட்டூர் ஸ்பின்னிங் மில்லிலே கிட்டத்தட்ட 45 தொழிலாளர்கள் வேலையில்லிருந்து நீக்கப்பட்டு பல நாள் தகராறு இருந்த காரணத்தினால், அங்கு இருப்பவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, மில் அதிபர்களுக்கு சுப்ரீம் கோர்ட்டில் அவர்களுக்கு சாதகமாக தீர்ப்பு இருந்தும் தொழிலாளர்களுக்குப் பிரதிசூலமாகத் தீர்ப்பு இருந்தும், அங்கு இருக்கிறவர்கள் சேர்ந்து தொழிலாளர்களை வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னதன் காரணத்தினால், நல்ல முறையில் தொழிலாளர்களை வேலைக்குச் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் உண்மையிலேயே அங்கு இருக்கக்கூடிய மில் அதிபர்களைப் போற்ற வேண்டிய நிலை இருக்கின்றது என்பதை சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நான் எத்தரகாகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், தொழிலாளர் பிரச்சனை நீண்ட நாள், சுப்ரீம் கோர்ட் வரையில் போகும்போது தொழிலாளர் மனம் உடையக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ட்ரிப்பியூனல் அல்லது மத்தியஸ்தர் வைத்துத் தொழிலாளர் குறையை நீக்கிக் கொடுக்கிறோமோ அதனால் தொழிலாளர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், முதலாளிகளுக்கும் நாட்டுக்கும் நன்மை ஏற்படக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆகவே தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், முடிந்தால் ஹைகோர்ட் வரையிலும் கூட வருவதற்கில்லாமல் ஸ்தலத்திலேயே அவர்கள் பிரச்சனையைத் தீர்த்துக் கொடுக்க சர்க்கார் வழி வகை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. எம். எஸ். மணி : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலை உள் ளிட்ட தொழிலாளர் மானியத்தின் மீது கொண்டுவரப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணை மீது ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[திரு எம். எஸ். மணி]

[16th March 1964]

இன்றையதினம் தொழில் தகராறு சட்டத்தில் தனிப்பட்ட தொழிலாளருக்கு பாதுகாப்பு இல்லை என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் உணர்வார்கள். கடந்த 10 ஆண்டுகளாக இதைப் பற்றி நாம் நல்ல முறையிலே பல ஆலோசனைகளை எடுத்துச் சொல்லியும், தனிப்பட்ட தொழிலாளரை அந்தச் சட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவர இயலாது இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், ஐ.டி. ஆக்குக்குப் பதிலாக மெட்ராஸ் இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்ஸ் ஆக்ட் என்று கொண்டுவந்தால் கூட தனிப்பட்ட தொழிலாளர்கள் பலன் பெறுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தில் பாதுகாப்பு இல்லாத காரணத்தினால் தமிழகமெங்கும் 10,000-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அமைச்சர் கவனத்திற்கு நான் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இன்றைய தினம் மோட்டர் டிரான்ஸ்போர்ட் ஆக்டில் வேரியேஷன் கொடுப்பது கூடாது என்று சுப்ரீம் கோர்ட்டிலே ஒரு ஜட்ஜ்மென்ட் கூறியவுடனே, அதை மாற்றியாக வேண்டும் என்பதற்காக ஆர்.டி.எ-க்கு அந்த அதிகாரத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவசரம் அவசரமாக சட்டத்தைக் கொண்டுவர, விதியை மாற்ற நம் அரசாங்கம் முன்வருவது போல தனிப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கும் ஐ.டி. ஆக்டில் சலுகை செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, லேபர் கோர்ட்டில் இன்றைய தினம் கிடைக்கக்கூடிய தீர்ப்பை, கொடுக்கக்கூடிய அவார்டை அமல் நடத்துவதிலே பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக ஒன்று சொல்ல வேண்டுமென்றால், சமீபத்திலே கடந்த ஒரு ஆண்டு காலமாக மூன்று தீர்ப்புகளை ஒரு தனிப்பட்ட முதலாளியிடம் பெற்று இருக்கிறோம். அந்தத் தீர்ப்பு ஜி.ஆர்டி. 839, ஐ.எல்.வி. 23-5-1963, ஜி.ஆர்டி. 1899, ஐ.எல்.வி. 15-10-1963, ஜி.ஆர்டி. 2050, ஐ.எல்.வி. 7-11-1963, என்ற உத்தரவுகளில் எம். எம். அலி மோட்டார் சர்வீஸ், சென்னை என்ற மோட்டார் தொழில் ஸ்தாபனத்தில் பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் கோர்ட்டுக்குச் சென்று இப்படி மூன்று தீர்ப்புகள் அங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மூன்று தீர்ப்புகளின் மூலமாக தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பணம் ரூ. 10,000. அந்த ரூ. 10,000 இதுவரையிலும் கிடைக்கவில்லை. கோர்ட்டு தீர்ப்பை அந்த முதலாளிகள் அமல் நடத்த வில்லை. அப்படி அமல் நடத்தாததன் காரணமாக நாங்கள் இங்கிருந்து அரசாங்கத்திற்கு மனுக் கொடுக்கிறோம். அரசாங்கம் அந்த மனுவைக் கலெக்டருக்கு அனுப்புகிறது. கலெக்டர் ஆர்.டி. ஓ-வுக்கு அனுப்புகிறார், ரெகவரி செய்வதற்காக. ஆர்.டி.ஓ. அதைத் தாசில்தார், சிராம முனிசிப் புகு அனுப்புகிறார். பெரிய பெரிய முதலாளியிடமிருந்து அவர் அப்படி ரூ. 10,000 ரெகவரி செய்ய முடியும்? இப்படி ரெகவரி செய்யப்படாமல் இருப்பதனால் இன்றையதினம் பல தொழிற்சங்கங்கள் கஷ்டமான நிலைமையில் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. எனவே, கோர்ட்டுத் தீர்ப்பை அமல் நடத்தாவிட்டால், அவர்களுடைய லைசென்ஸை, பெர்மிட்டை ரத்து செய்வோம் என்று அரசாங்கம் திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டால், அவர்களுக்குப் பயம் ஏற்படும். கோர்ட்டுத் தீர்ப்பை அமல் நடத்த வேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்படும். அப்படி அவர்கள் அமல் நடத்தாமல் இருப்பதன் காரணமாக கோர்ட்டுகளை நம்பியிருக்கிற நிலைமை தொழிலாளிகளுக்கு இல்லாமல் இருக்கிறது. எனவே, அரசாங்கம் உடனடியாக இதில் தலையிட்டு, அப்படிப்பட்ட தீர்ப்புகளை தீர்ப்புக் கிடைத்து அப்பீல் டைம் முடிந்ததற்குப் பின்னாலே அந்த சலுகைகளை, அவார்டை உடனடியாக நிறைவேற்றித் தரும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அதற்கான வழிவகைகள் காணவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தொழில் நீதிமன்றங்கள் தமிழ் நாட்டில் மூன்று இடங்களில் இருக்கிறது. மதுரையில் இருக்கிறது, கோயம்புத்தூரில் இருக்கிறது, சென்னையில் இருக்கிறது. இந்தக் கோர்ட்டுகள் ஆங்காங்கு சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து வருகின்றன. இந்தக் கோர்ட்டுகளுக்கு வழக்குகளைக்கொண்டு போவது எவ்வளவு சிரமம் என்பது தெரியும். வழக்குகளைக் கொண்டு

16th March 1964] [திரு. எம். எஸ். மணி]

போய், அங்கு வாய்தாவுக்குச் சென்று, தொழில் கோர்ட்டுக்கு, அந்த ட்ராவலர்ஸ் பங்களாவில் ஒரு அமைச்சரோ அல்லது அரசாங்க அதிகாரியோ வந்துவிட்டால், இடம் கிடைக்கவில்லை என்று தொழில் கோர்ட்டு வாய்தாவை மாற்றிவிடுகிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. 40, 50 மைலுக்கு அப்பாலிருந்து தொழிலாளர்கள் செலவு செய்துகொண்டு வந்துவிட்டு, பிறகு திடீரென்று கோர்ட்டு வாய்தா மாற்றப்பட்டுவிட்டது என்று சொன்னால், திரும்பிச் செல்ல வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அதனால் மிகவும் கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. பிறகு ஒரு மாதம், 2 மாதங்கள் கழித்து, மறுபடியும் வாய்தா போடப்படும்பொழுது அங்கு சென்றால், நிர்வாகத்தில் உள்ளவர்கள் ஏதாவது காரணம் சொல்லி, உடல் நிலை சரியில்லை என்று ஏதாவது சாதாரண காரணம் சொல்லி, வழக்கு வாய்தாவை மறுபடியும் மாற்றிவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட காரணத்தினால், வழக்குகள் ஏராளமாக போட்டியில் இருக்கிறது. இந்த வழக்குகள் உடனடியாகத் தாமதம் இல்லாமல் தீர்க்கப்பட்டு வேண்டுமென்று சொன்னால், தொழில் கோர்ட்டு கள் நடத்துவதற்குத் தக்க இடங்களை அரசாங்கம் நிர்ணயித்துக் கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது உள்ள கோர்ட்டுகளில் சில இடங்களில் சாதாரணமாக ஒரு டேபிள், நாற்காலி போட்டு, 10 பேர்கள் உட்கார்க்கூடிய அளவுக்கு வசதி செய்து கொடுத்தால்கூட, ஆங்காங்கு இந்தக் கோர்ட்டுகள் நடப்பதற்கு சௌகரியமாக இருக்கும் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அல்லது, ட்ராவலர்ஸ் பங்களாக்களில் அவர்களுக்கு முதல் சலுகை இருக்க வேண்டும் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, தொழில் நீதிமன்றங்கள் கொடுக்கிற தீர்ப்புகளை அமுல் நடத்தாத முதலாளிகளிடமிருந்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றால், தொழில் கோர்ட்டுகளுக்கு மேலும் பல அதிகாரங்களைப் பெற்றுத் தர வேண்டும். அப்படிப் பெற்றுத் தந்தால், கோர்ட்டுத் தீர்ப்புக்கு ஒரு மரியாதையும் இருக்கும். அவர்களும் அதற்குக் கட்டுப்பாட்டவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மற்றும் தொழிலாளர்கள் தொழில் நீதிமன்றங்களில் கோர்ட்டு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறபொழுது, அவர்களுடைய வழக்குகள் விசாரணையில் இருக்கிறபொழுது, திடீரென்று அவர்கள் இறந்துவிட்டால் வழக்கை நடத்த ஆள் இல்லாத நிலைமையில் வழக்குகளைத் தள்ளிவிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு தொழிலாளி வழக்குப் போட்டு, தொழில் நீதிமன்றத்தில் அந்த வழக்கு நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, அவர் இறந்துவிட்டால், அவர்களுடைய வாரிசை பார்டியாகச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் வழி வகைகளைக் காணவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொழிலாளர் பிரதிநிதியாக ஒரு கோர்ட்டுக்கு ஆஜராகவேண்டுமென்று சொன்னால், தொழிற்சங்க பிரதிநிதி ஆஜராக வேண்டுமென்று சொன்னால், இன்றையதினம் ரூ. 3.50 கட்டி ஸ்டாம்பு பத்திரத்தில் ஆதரையுடன் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. தொழில் சங்கத்தை நடத்துவது எவ்வளவு சிரமமான காரியம் என்பது கணம் தொழிலாளர் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அப்படியிருக்கும்பொழுது, ஒரு தொழிலாளிக்கு பிரதிநிதியாக ஆஜராகவேண்டுமானால் ரூ. 3½ ஸ்டாம்புக் கட்டணம் கட்டுவது என்று சொன்னால், அது இயலாத காரியம். ஆகவே, அதிலிருந்து வஜா, தள்ளுபடி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதுபேரலவே, பல பகுதிகளில் இருக்கிற தொழிலாளர்கள் இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் தங்களுக்கு பாதுகாப்பைப் பெற முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். தங்கள் கோரிக்கைகளைப் பெற முடியாமல் இருக்கிறார்கள். பொதுவாகச் சொல்லவேண்டுமென்றால், கூட்டுறவு யூனியனில் இருக்கிற தொழிலாளர்கள், இதர சத்திரங்களில் உள்ள தொழிலாளர்கள் ஆஸ்பத்திரிகளில் உள்ள தொழிலாளர்கள், பள்ளிக்கூடங்களில் உள்ள

[திரு. எம். எஸ். மணி]

[16th March 1964]

தொழிலாளர்கள், இவர்களெல்லாம் இன்றையதினம் தொழிலாளர் நலச் சட்டத்தில் இருக்கிற சலுகைகளைப் பெற முடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவே, அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும், இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் பரிசாரம் தேடிக்கொள்வதற்கு வழிவகைகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இந்த ஸ்தாபனங்களில் பணியாற்றுகிறவர்கள் தொழிலாளர் நலச் சட்டத்தின்கீழ் பாதுகாப்புக்களைப் பெறலாம், கோரிக்கைகளைப் பெறலாம் என்ற ஒரு நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதுபோல, சர்க்காரில் இருக்கிற தொழிலாளர்களும், கீழ்த்தர சிப்பந்திகளும் தங்களுக்கென்று ஒரு சங்கம் அமைத்து, தொழிற் சட்டத்தின்கீழ் பெறப்படுகிற உரிமைகள், கொடுக்கப்படுகிற உரிமைகளை அவர்களும் பெறுவதற்கு இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் வழிவகைகள் காணவேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொதுவாக, தொழில் கோர்ட்டில் இருக்கிற ஒரு கீழ்த்தர சிப்பந்தி, லேபர் கமிஷனர் அலுவலகத்தில் இருக்கிற சிப்பந்திகள் வெளியூருக்கு ரேர் செய்யவேண்டுமென்றால், அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற 'bata', ஒரு ரூபாய்தான் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஒரு ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு வெளியூர்களில் இவர்கள் எப்படி சமாளிக்க முடியும்? தங்களுடைய உயர் அதிகாரிகளுக்கு எப்படி கீழ்ப்படிந்து நடக்க முடியும். இதனால், அங்கே பல தவறுகள் ஏற்படுகின்றன. கீழ்த்தரமான முறையில் அவர்கள் மற்றவர்களின் முன்னால் கையை நீட்டுவதற்கு வழிவகையாக அமைகிறது. ஆகவே, அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற 'bata' போதுமான அளவுக்கு அதிகமான அளவுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

லேபர் கமிஷனர் அலுவலகத்தைப் பொறுத்தவரையில், இன்றைய தினம் தமிழக மாநிலத்தில் ஒரு லேபர் கமிஷனர், ஒரு டெபுடி கமிஷனர், மற்றும் 4 துணைக் கமிஷனர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் தலைமை அலுவலகம் இன்றைய தினம் சென்னையில் இருக்கிறது. ஒரு கமிஷனர் வொர்க்மென்ஸ் காம்பன்ஸேஷன் சட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். மற்றொருவர் பிளான்டேஷன் ஸ்டான்டிங் ஆர்டர்ஸ் இவைகளைக் கவனித்துக்கொள்கிறார். டிஸ்பியூட்ஸ், தகராறுகளைப் பார்த்துக்கொள்ள இரண்டு பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒருவர் அட்மினிஸ்ட்ரேஷனைக் கவனித்துக்கொள்கிறார். இவர்கள் அத்தனை பேர்களும் சென்னையில் இருக்கும்பொழுது, வழக்குகளை விசாரிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினால், அத்தனை பேர்களும் வெளியூருக்கு ரேர் செய்ய வேண்டிய ஒரு நிலைமை ஏற்படுகிறது. இதனால் அரசாங்கத்திற்கு செலவு அதிகமாக ஆகிறது என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். எனவே, 12 ஜில்லாக்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னால், நாஜு கமிஷனர்கள் போட்டு, ஒவ்வொரு மூன்று மாவட்டங்களையும் சேர்த்து ஒரு கமிஷனர் அதிகாரத்தின் கீழ்க் கொண்டுவர வேண்டும். இத்தனை சட்டங்களையும் ஒரு கமிஷனரே, ஒரு துணைக் கமிஷனரே கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக, திருச்சி, தஞ்சாவூர், சேலம் போன்ற மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும் ஒரு கமிஷனர் போட்டு, அதைத் தலைமை ஸ்தலமாக மாற்றி விட்டால், உள்ளபடியே சுற்றுப் பிரயாணச் செலவை நாம் குறைக்கலாம், உடனுக்குடன் வழக்குகளைத் தீர்த்துவிடலாம் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதுபோலவே, அவர்களுக்கு இன்றையதினம் போதுமான அதிகாரம் இல்லை. ஒரு லேபர் கமிஷனர் அல்லது ஒரு துணைக் கமிஷனர் ஒரு இடத்திற்கு வழக்கை விசாரிக்க வந்தால், தொழிலாளர் பிரதிநிதிக்கு ஸம்மன் அனுப்புகிறார், முதலாளிக்கும் ஸம்மன் அனுப்புகிறார். ஆனால், முதலாளி அந்த ஸம்மனை மதிப்பதே இல்லை. மதிக்காமல் இருப்பதும் மட்டுமல்ல. லேபர் கமிஷனர் வந்துவிட்ட பிறகு, நாங்களும் வந்துவிட்ட காரணத்தினால், முதலாளியைக் கூப்பிட்டு எப்படியாவது சமாதானம் செய்ய வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தில் போனில் கூப்பிட்டால், இந்த அதிகாரிகளிடத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள, அதிகாரிகளை விரட்டியடிப்பதற்கு நிர்வாகத்திலுள்ள முதலாளிகள் என்ன செய்கிறார்கள்?

16th March 1964] [திரு. எம். எஸ். மணி]

‘நான்’ உடனே சென்னையில் மந்திரியைச் சந்திக்க வேண்டும். எனவே, ஒத்திப்போட வேண்டும்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். மந்திரியைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், உடனே உதவி லேபர் கமிஷனர் ‘மந்திரிக்கு வேண்டியவர் போல் இருக்கிறது, ஆகவே நாம் பயந்து நடக்கவேண்டும்’ என்ற ஒரு நிர்ப்பந்தம் உண்டாகிறது. ஒரு நெருக்கடி நிலையை அவர்களுக்கு உண்டாக்குகிறார்கள். எனவேதான், அவர்களுக்கு பிராவிசியூஷன் பவர் கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் அதிகமான அதிகாரத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். நல்ல அந்தஸ்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். உள்ளபடியே சர்க்காரில் உயர்ந்த அந்தஸ்து உள்ளவர்களாக அவர்கள் மதிக்கப்பட வேண்டும். ஒரு எம்.வி. இன்ஸ்பெக்டருக்கு இருக்கிற அதிகாரம்கூட அவர்களுக்கு இல்லாத காரணத்தினால், தொழில் துறையில் இருக்கிற பெரிய முதலாளிகள், ஸ்டாதிபதிகள், அவர்களை மதிப்பதில்லை. எனவே, பல வழக்குகள் சமாதானமாக தீர்க்கப்படாமல் கோர்ட்டுக்குப் போகவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கடந்த ஆண்டின் நிதி நிலை அறிக்கையின் விவாதத்தின்போதும், இந்த மானிய விவாதத்தின் போதும் குறிப்பிட்டேன். கணம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு உத்திரவாதம் கொடுத்தார்கள். என்ன உத்திரவாதம்? சீன இந்தியா மீது படைபெயர்த்ததால், நெருக்கடி நிலைமையில், நெருக்கடி நேரத்தில், தொழிலாளர்களின் சார்பாக எவ்வளவு இன்னல்கள் வந்தாலும் வேலை நிறுத்தம் செய்யவில்லை என்ற உத்திரவாதம் கொடுக்கப்பட்டது. அப்படி வேலை நிறுத்தம் செய்யாமல் இருந்தும், இன்றையதினம் பல முதலாளிகள் தொழிலாளர்களை வஞ்சம் தீர்க்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே நான் நேற்றுக்கூட புதுக்கோட்டையிலே ஒரு வேலை நிறுத்தத்திற்கு நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படாமல் இருந்தால்தான் இந்த நாடு நல்ல முறையில் முன்னேற முடியும் என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மோட்டார் தொழிலாளர் சட்டம் வந்து இரண்டு வருடம் ஆகிறது. கடந்த ஆண்டிலே குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறேன். மற்ற மாநிலங்களிலே இந்தச் சட்டம் அமல் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் நம்முடைய மாநிலத்திலே இந்தச் சட்டத்திற்கு இன்னும் விதிகள் தயாரிக்கப்படவில்லை. இந்த விதிகளைத் தயாரித்து, அடுத்த மன்றக் கூட்டத்திற்குள் கொண்டு வந்து விடுவேன் என்று சென்ற கூட்டத்திலே நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இன்னும் விதிகள் தயார் செய்யப்படவில்லை. அதைச் சுட்டிக் காட்டி, உடனடியாக இந்த விதிகளைத் தயார் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் லேபர் ஆபீசர்கள் இருக்கிற ஆபீஸ் கட்டடங்கள் பெரும் பகுதி வாடகைக் கட்டடங்களாகவே இருக்கின்றன. இதனால் ஏராளமான அரசாங்கத்தின் பணம் வாடகைக்காக செல்லுகிறது. எனவே லேபர் அதிகாரிகளுக்கு ஆங்காங்கே அரசாங்கம் சொந்தத்திலே கட்டடம் கட்டிக் கொடுத்து, அந்தக் கட்டடங்களின் ஒரு பகுதியிலேயே லேபர் அதிகாரிகளும் மற்றுமுள்ள சிப்பந்திகளும் தங்குவதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், திடீரென்று ஒரு போராட்டம் ஏற்பட்டால், வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டால், ஸ்டே-இன்-ஸ்டிகரை ஏற்பட்டால் உடனடியாக லேபர் அதிகாரிகள் சென்று பார்ப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கும். அரசாங்கம் கட்டடங்கள் கட்டுகிற நேரத்தில், அந்த அதிகாரிகளுக்கும், அதைச் சார்ந்த சிப்பந்திகளுக்கும் விடுதிகள் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதன் காரணமாக பல ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களையும் மீதப்படுத்தலாம் என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பல தொழில் ஸ்தாபனங்களில் இன்றைய தினம் தொழிலாளர்களுக்கு பாக்டரி சட்டத்தின் கீழிருக்கிற உரிமைகளைக் கொடுப்பதில்லை. லேபர் இன்ஸ்பெக்டரும் அதைச் சரிவர கண்காணிக்க முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. அப்படி கண்காணித்தால், அவர்களுக்கு பல தொல்லைகள்

[திரு. எம். எஸ். மணி]

[16th March 1964]

ஏற்படக்கூடிய நிலைமையும் இருக்கிறது. லேபர் இன்ஸ்பெக்டர்கள் இந்த பாக்டரி சட்டத்தின் கீழ் இருக்கிற சலுகைகள் தொழிலாளர்களுக்கு ஒழுங்கான முறையில் கொடுக்கப்படுகின்றனவா என்பதைப் பார்த்து, அப்படிக்கொடுக்காவிட்டால், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்ற நிலைமை இருக்கவேண்டும். அதைப் போலவே இன்றைய தினம் பி.டபிள்யூ.டி-யில் வேலை செய்கின்ற மேஸ்திரிகளும், கண்காணிப்பாளர்களும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். 10 ஆண்டு, 15 ஆண்டு காலம் பணி ஆற்றியும், இன்னும் டெம்பரரியாகவே இருக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற சலுகைகள் கொடுக்கப்படவில்லை. குராயிற்றுக்கிழமைகூட வேலை வாங்கப்படுகிறார்கள். அந்த மேஸ்திரிகள் அனைவரும் அதிகாரிகளுடைய வீடுகளில் வேலை செய்யவேண்டும். சய மரியாதை உள்ள ஒருவன் ஒரு அதிகாரி வீட்டில் வேலை செய்ய முடியாது என்று சொன்னால், உடனடியாக டிஸ்ட்ரிஸ் செய்யப்படும் நிலைமை இருக்கிறது. இவற்றை மாற்றி அமைக்கவேண்டுமென்று விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் இன்றைய தினம் அரசாங்கத்திற்கு வந்திருக்கிறது. அவற்றை நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து, அவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

தங்கக் கட்டுப்பாட்டின் காரணமாக, பல ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தங்கக் கட்டுப்பாடு சட்டம் கொண்டு வந்த நேரத்தில், இது தேவையில்லை என்று சொன்னோம். மத்திய சர்க்கார் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அதனால் பல நன்மைகள் இருக்கின்றன என்று அப்பொழுது சொன்னார்கள். இப்பொழுது கொஞ்சம் தளர்த்தியிருக்கிறார்கள். பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளிகளுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்கிறது. ஆனால் அப்படி உதவி அளிக்கின்ற தொகையை உடனடியாக வசூலிக்காமல், கொடுத்த மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 10 ஆண்டுகள் வரையில், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தவணைகளில் வசூல் செய்தால், அவர்கள் தொழிலை நல்ல முறையில் நடத்த முடியும். அரசாங்கம் ஏதாவது திட்டம் போட்டால் கூட, முதல் இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளில் லாபத்தை எதிர்க்பார்க்க முடியாது என்று தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற கடனை சிறுக் சிறுக் 10 ஆண்டு தவணைகளில் திருப்பிப் பெறலாமென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எம்.பிளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சுகள் நல்ல முறையில் வேலை வாய்ப்பைத் தேடித் தருகின்ற ஒரு ஸ்தாபனமாக இயங்கவில்லை என்று குற்றச் சாட்டைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். மத்திய சர்க்கார் சார்பிலே ஒரு ஹெலி பாயிலர் ஸ்தாபனத்தை திருச்சியிலே வைத்திருக்கிறார்கள். அது ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ள தொழிலாளர்களை அங்கே வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்வது இல்லை. மற்ற மாநிலங்களில் உள்ளவர்கள்தான் சேர்க்கப்படுகிறார்கள். எந்தப் பகுதி நிலத்தை நாம் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு கொடுத்தோமோ, அந்தப் பகுதியில் உள்ள தொழிலாளர்கள் அங்கு வேலைக்கு சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவது இல்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. ஆந்திர முன்னாள் முதல் அமைச்சர் திரு. சஞ்சீவ ரெட்டி அவர்களும், இதைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். குறைந்த பட்சம் 50 சதவிகிதமாவது எந்தப் பிரதேசத்தில் தொழிலாளர்களை நடுத்தருகிறோமோ அந்தப் பகுதியில் உள்ள தொழிலாளர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே நம்முடைய அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்துக்கு சிபார்சு செய்து, ஏதாவது பெரிய தொழில்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் சார்பாக வைக்கப்பட்டால் அந்தப் பிரதேசத்தில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு முதல் வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. தொ. மு. நல்லசாமி: சபைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து, என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றை சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், பெருவாரியானவர்கள் முன் வந்து தொழில்களை நடத்த ஆவல் உள்ளவர்களாக இருக்க

16th March 1964] [திரு. தொ. மு. நல்லசாமி]

கிறார்கள் என்று சொன்னால், ஓர் அளவு நம்முடைய மாநிலத்தில் அனுசரிக்கப்பட்டு வரும் தொழில் கொள்கைதான் அதற்குக் காரணம் என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. 10 வருடங்களுக்கு முன்னர் பல தொழிற்சாலைகளில் வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டு, அதனுடைய விளைவுகள் முற்றிப்போய், கதவடைப்புகள் என்று எல்லாம் கேள்விப்பட்டு வந்தோம். இப்பொழுது அந்த நிலைமை இல்லை. அதற்குக் காரணம் நம்முடைய மாநில அரசாங்கம் அனுசரித்து வரக்கூடிய தொழிற்கொள்கை என்று சொல்வதோடு கூட, தொழில் ஸ்தாபனங்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் எத்தகைய ஒரு உறவு இருக்க வேண்டும் என்பதை நல்லபடியாக உணர்ந்த ஒருவர் இந்த தொழில் இலாகாவில் இருப்பதால் குறிப்பாக கனம் ஆர். வெங்கட்ராமன் அவர்களைக் கொண்ட இந்த இலாகா நல்ல முறையில் இயங்கி வருவதனால்—இது சாத்தியமாக இருக்கிறது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர் தொழிலாளர்கள் இருக்கத்திலே நீண்ட காலம் பணி செய்தவர். ஆகையினால் அவருக்கு தொழிலாளர்களுடைய மனோபாவமும், இம்மாதிரி தொழில்களுக்கு மூலதனம் போட்டு நடத்தக் கூடியவர்களின் மனோபாவமும் நன்கு தெரியும். ஆங்காங்கு சில தவறுகள் ஏற்பட்டால் கூட, அவரே நேரில் சென்று அந்தத் தவறுகளை நிவர்த்தி செய்யும் முறையில் இந்த இலாகா இயங்கி வருவது மிகவும் பாராட்டுக் குரியது. நம்முடைய நாட்டில் உள்ள மற்ற மாநிலங்களும் நம்மைப் பார்த்து பின் பற்றக்கூடிய வகையிலே நமது தொழில் இலாகா அமைந்து இருக்கிறது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும் பெரும்பாலானவர்கள் தங்களுடைய மூலதனத்தைப் போட்டு இங்கே தொழில் நடத்த விரும்பினால் அதற்கு இங்கு இருக்கக்கூடிய அமைதி தான் காரணம். நாம் இந்த வகையிலே பெருமைப்படக்கூடிய ஒரு நிலையில்தான் இருந்து வருகிறோம். இவ்வளவு நல்ல கொள்கையை நாம் அனுசரித்து வந்த போதிலும், இன்றைக்கு தேவையான சட்டங்களை இயற்றிய போதிலும் இன்றைக்கு தொழிலாளர்கள் அரசாங்கத்தின் மீது குறைபட்டுக்கொள்ளக் கூடிய நிலைமை இருக்கிறது என்று சிலர் சொன்னார்கள். இதற்குக் காரணம் அந்தத் தொழிற்சங்கங்களை தொழிலாளர்களே நடத்தாமல் வேறு லட்சியங்களை உடையவர்கள், வேறு நோக்கங்களைக் கொண்டவர்கள் அவற்றை நடத்துவதுதான் என்பது என்னுடைய கருத்து. எதிர்க்காலத்தில் சம்பந்தப்பட்ட தொழிற் சங்கங்களில் அந்தந்த தொழில்களில் வேலை செய்கின்றவர்களே, தலைவராகவும், காரியதரிசியாகவும், நிர்வாகக் குழுவினராகவும் இருந்து பணியாற்றக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவர்களுடைய கஷ்டங்கள், குறைகள் இவற்றை எல்லாம் பேச்சு வார்த்தைகள் மூலமோ அல்லது மற்றவகையிலோ அல்லது சர்க்காரை அணுகியோ தீர்த்துக்கொள்ள வழி ஏற்படும். ஆனால், இன்று வேறு நோக்கங்களை, இன்னும் தெவிடாக்கச் சொல்ல வேண்டுமானால், அரசியல் கட்சிகளை வளர்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் படைத்தவர்கள் தொழிலாளிகளுடைய குறைகளுக்கு என்று இல்லாமல் வேறு நோக்கங்களை மனதில் கொண்டு முடிவு பெறாத நிலையை உண்டாக்கி வருகிறார்கள். ஆகவே தொழிற்சங்கங்களை தொழிலாளிகளே நடத்தவேண்டும் என்று சட்ட திட்டங்களை இயற்ற முடியுமானால் அதிலே அரசாங்கம் வழிகாட்டியாக இருந்தால் அது நாட்டுக்கு செய்த பெரும் பணியாக இருக்கும். ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் வகுத்த காலத்திலே டிரேட் யூனியனிலே பழக்க, தொழிலாளர்களுக்கு டிரேயினிங் வகுப்புகள் வைக்க வகை செய்து இருப்பது தொழில்களைப் பெருக்க எடுத்துவரும் முயற்சியாகும். டிரேயினிங் கொடுத்து வருவது இது பாராட்டத்தக்கது.

ஒரே பொருளை உற்பத்தி செய்யும் பல தொழிற்சாலைகளை பார்த்தால் சில குறைகள் தென்படுகின்றன. ஒரு தொழிற்சாலையில் இருக்கும் வசதிகள் மற்ற தொழிற்சாலையில் கொடுக்கப்படுவது இல்லை. அப்படி வசதிக் குறைவு இருந்த போதிலும் திறமையின் காரணமாக நல்ல முறையில் செயல்படுவதை சென்ற ஆண்டு மதிப்பீட்டுக் கமிட்டியில் தலைவன் என்ற முறையிலே பல ஆலைகளை பார்க்கும்போது தெரிய வந்தது. நல்ல வசதி கூட ஏற்படுத்தியிருக்கும் தொழிற்சாலையையும் பார்த்தோம். அம்மாதிரி வசதிகள் இல்லாத வேறுபட்டுள்ள தொழிற்சாலையையும் பார்த்தோம். ஒரே பொருளை உற்பத்தி செய்யும் ஒரு பாக்டரியில் வசதிகள் நிறைய

[தொ. மு. நல்லசாமி]

[16th March 1964]

இருந்ததையும் மற்றொரு பாக்டரியில் அப்படி இல்லாததையும் பார்த்தோம். அதைத் தீர்க்க ஒரு நல்ல யோசனையை சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு ஒவ்வொரு தொற்சாலையிலும் லேபர் வெல்பேர் ஆபீஸர் என்று ஒரு உத்தியோகஸ்தர் இருக்கிறார். அந்த ஆபீசர் 100க்கு 100 அந்தத் தொழிற்சாலையில் ஊதியம் பெறுவதால் அவருடைய வேலை என்ன என்றால் முதலாளிகளுக்கு எவை எவை சாதகமானதோ அவைகளையே செய்கிறார்கள். தொழிலாளிகளின் நலன் என்ன என்பதில் அவர்கள் கவனம் செலுத்த முடிவது இல்லை. லேபர் வெல்பேர் ஆபீசர் சர்க்கார் அதிகாரியாக இருந்தால் நாம் போடும் சட்டங்களுக்கு இன்டர்பாட்டேஷன், விளக்கம் கொடுக்கும்போது யாருக்கும் சாதக பாதகம் இல்லாமல், மூல தன்மை போட்டவர்களுக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் இரண்டு பேருக்கும். மத்தியமாய் விளக்கம் கொடுக்க முடியும். பாக்டரியில் இருக்கும் வெல்பேர் ஆபீசர் இன்றைக்கு பாக்டரிக்குச் சாதகமாக விளக்கம் கொடுத்து காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அந்த உத்தியோகஸ்தர்களை சர்க்கார் லேபர் ஆபீசர்களாக மாற்றினால் அநேக தகராறுகளை உடனுக்குடன் தீர்க்க முடியும். அப்படிப்பட்ட ஏற்பாட்டினால் சர்க்காருக்கு அதிகச் செலவு ஏற்படும் என்றால் அதை வேறு வகையில் ஈடு செய்து கொள்ள முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மாநில அரசாங்கம் இன்றைக்கு நல்ல அதிகாரிகளைக் கொண்டு எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அவ்வப்போது எடுத்து தகராறுகளை தீர்க்கிறார்கள். அப்படி தீர்க்க முடியாத பிரச்சனைகளை மட்டுமே அட்ஜஸ்ட்மென்ட்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அதற்கும் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்து வருவதால் அமைதி இருக்கிறது. அதோடு கூட மூலதனம் போட்டு நடத்துகிறவர்களையும் தொழிலாளிகளையும் நியாயமாக ஆதரிப்பதின் மூலம் அமைதியை நிலைநாட்ட முடிகிறது. மற்ற மாவட்டங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருந்து பெருமளவு பரும அளவுக்கு செயலாற்றுவதற்கு என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

*திரு சா. கணேசன் : தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நமது சபையின் முன்னே சமர்ப்பிக்க பெற்றிருக்கிற மானியக் கோரிக்கைக்கு நான் ஒரு வெட்டுப் பிரேரணை கொடுத்திருக்கிறேன். அது 405 ஆவதாக எண்ணத்தைப் பெற்று இருக்கிறது. அதை வற்புறுத்தி நான் சொல்லுகின்ற கருத்துக்கள் வருமாறு.

தொழிலாளிகளைப் பற்றியும், அவர்கள் வேலை செய்கின்ற உற்பத்தி சாலைகளைப் பற்றியும் சிந்திக்கப்பட வேண்டிய துறை இது. பொதுவாக நோக்குகின்ற இடத்திலே தொழிலாளிகளுக்கு சில வாய்ப்புகளோ, சலுகைகளோ, இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் கூட, பூரணமானதாக அமையவில்லை என்பதை உணர வேண்டும். குறிப்பாகச் சொன்னால் தேசியக் கொள்கைகளை நிர்ணயிக்கும்போதே தொழிலாளிகளைக் கலந்து அவர்களுடைய கருத்துக்களையும் கேட்டு, அவற்றை ஒட்டி தேசியக் கொள்கைகள் நிர்ணயிக்கப் பெற வேண்டும். தொழிலாளிகள் என்றால், பாக்டரி தொழிலாளிகளை மட்டும் நான் குறிப்பிடவில்லை. எல்லாத் துறையிலும் தொழில் புரிகின்ற அந்த ஒரு பெரு வர்க்கத்தை குறிப்பிடுகிறேன், விவசாயத் தொழில் உள்பட. அது பல ஆண்டு காலமாக நாட்டிலே நிலவி வந்த ஒன்று, என்பதை இந்நாட்டு வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகள் நமக்கு புலப்படுத்தும். பழங்காலத்திலே உள்ள நிலைகளை எடுத்துக் கொள்ளுதல், சாசனங்களிலே நுழைந்து பார்த்தால் அந்த உண்மை புலனாகும். “ஊர் கூடிற்று” என்று சொல்லப் பெறும். அதன் மூலம் அந்த ஊரிலே உள்ள பல துறையினரும் கூடினர் என்று பொருள்படும். ஊர் என்றால் ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்ட, எல்லைக்குள் உள்ள எல்லாத் துறை மக்களையும் சேர்த்துத்தான் “ஊர் கூடிற்று” என்று சொல்லப்பெறுகிறது. ஊர் என்றால், டவுன், வில்லேஜ் என்ற பொருள் அல்ல. ஊர் என்றால் எல்லாத் துறைகளிலும் சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் என்பது பொருள். அப்படியே “நாடு கூடிற்று” என்று சொன்னால் நாட்டிலே உள்ள எல்லாத் துறை மக்களும் கூடினார்கள் என்பது பொருள். “நகரம் கூடிற்று” என்று சொன்னால் அந்த எல்லைக்கு உட்பட்ட வணிகர்கள் கூட்டம்—சேம்பர் ஆப் காமர்ஸ் என்று இப்பொழுது சொல்லுகிறோமே, அது பழங்

16th March 1964] [திரு. சா. கணேசன்]

காலத்தில் நகரம் என்று சொல்லப்பெறும்—கூடிற்று என்று பொருள். அதற்குள்ளேயும்கூட மாசனம் என்று தமிழ் மரபிலே சொல்லப்பெறும். சம்ஸ்கிருதத்திலே மகா ஜனம்; இப்பொழுது “ரெப்ரேசென்டேடிவ், டெலிகேட்” என்றெல்லாம் ஆங்கிலத்திலே சொல்லு கிறோமே அதுதான் மகா ஜனம். தனித் தமிழிலே பெரு மக்கள் என்று சொல்லப் பெறும். மகா ஜனத்தின் மூலச் சொல்லாக இருப்பது பெரு மக்கள்; அதன் மொழி பெயர்ப்பைப் போல் மகா ஜனம் தோன்றும். அது அங்குள்ள பிரதிநிதிகள், ரெப்ரேசென்டேடிவ்ஸ் என்ற பொருளிலே அமையும். அவர்களெல்லாம் கூடித்தான் நாட்டின் எல்லா விவகாரங்கள், வழக்குகள் இவற்றைக் காண்பார்கள், நிறைவேற்றுவார்கள், ஆயிரம், பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக. நான் தமிழ் நாட்டை மட்டும் குறிப்பிட வில்லை; கன்யாகுமரி முதல், ஹிமாசலம் வரை பரந்து கிடக்கும் பரத கண்டத்திலே, நமது நாட்டிலே கிடைக்கும் கல் வெட்டுகளில், சாசனங் களில் உள்ள சான்றுகள், வரலாற்றுக்குரிய இவை எல்லாம் நமக்குக் காட்டுகின்றன. இதை மனத்தில் கொண்டால், தொழில் துறையிலே உள்ளவர்கள் ஒரு ஆட்சிக் கொள்கையை, தேசியக் கொள்கையை நிர்ண யிக்குப்போது, நிலைநாட்டும் போது, நிறைவேற்றும்போது, தங்களுடைய கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் தருவதும், ஆட்சியிலே உள்ளவர்கள் அவர்களுடைய கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதும் இன்றியமைய யாதவை என்று நான் சொல்ல வேண்டும் என்பது இல்லை. எல்லோருமே ஏற்றுக்கொள்வார்கள். சென்ற காலம் வரை, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பேகூட, எல்லாத் துறைகளிலும் உள்ளவர்களுக்கும் பிரதிநிதித் துவம் சட்ட மன்றங்களிலே இருந்தன, தொழில் துறைக்கு, ஆசிரியர் துறைக்கு, பட்டதாரிகள் துறைக்கு, வாணிகத் துறைக்கு என்றெல்லாம் இருந்தன. இந்த முறையை எடுத்து விடுவது நல்லதல்ல என்பது என்னுடைய அழுத்தமான கருத்து. எல்லாத் துறைகளிலும் உள்ள வர்கள் கூடி ஒலித்தான், நிபுணத்துவம் வாய்ந்த செம்மையான திறமை யான அமைப்புகளை, சட்டங்களை, விதி வகைகளை நிறைவேற்றும் நெறிக்களை வகுக்க முடியும் என்பதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள் என்றே நான் கருதுகிறேன். இப்பொழுது ஆசிரியத் துறையிலே இருக்கின்றவர்களுக்கு இருக்கும் சலுகைகூடப் போய் விடும் என்று எண்ணுகிறோம். அதைப் பற்றி இப்பொழுது பேசவேண்டாம் என்று எண்ணுகிறேன். அப்படி இந்தத் துறைகளுக்குள்ள சலுகைகள் போனால், அது மொத்தத்தைப் பாதிக்கும் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. உடம்பு என்பது ஒன்றுதான். யாரும் மறுக்கவில்லை. ஆனால், காது வேண்டாம், கண் வேண்டாம், மூக்கு வேண்டாம் என்று தள்ளிக்கொண்டே போனால், உடம்பே இல்லாத நிலை வந்துவிடும் என்பதை நாம் மறந்து விடப்படாது. அத்தனையும் கூடி, அத்தனையும் இணைந்து, அத்தனையும் பிணைப்பட்டுத்தான் ஒரு பிண்டமாக, ஒரு உருவமாக அமைகிறது என்பதை நாம் மறந்து விடுவதற்கோ அல்லது மறுத்து விடுவதற்கோ இல்லை. அந்த நிலையிலே, தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கும் பூரணத்துவமான பிரதிநிதித்துவம் எல்லா துறையிலும், கிறப்பாக ஆட்சித் துறையிலே அமைவதற்கு நாம் வழி வகை செய்ய வேண்டும்.

அதே நேரத்தில், இப்பொழுது தொழிலாளர்கள் பற்றிப் பேசுகின்ற பலரும் உரிமையை மட்டும் நிலைநாட்டி வற்புறுத்திப் பேசி வருவதை நாம் அறிவோம். உரிமையோடுகூட கடமையினுடைய இன்றியமையாத தன்மையையும் அவசியத்தையும் வற்புறுத்த எல்லாத் துறையிலும் முயல் வேண்டும். தொழில் துறையிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற தொழிலாளர்கள், தொழில் துறையிலே முதல் இடச் செயலாற்றுகின்ற நிர்வாகிகள், அல்லது அமைப்பாளர்கள் அல்லது முதலாளிகள்—எந்தச் சொல் வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளட்டும்—இவர்களுக்கிடையே, கருத்து வேறுபாடு ஏற்படுமானால், அவற்றை இருவருமே ஒருங்கு இருந்து, ஆய்ந்து, தேர்ந்து, தெளிந்து முடிவு கட்டுகிற வாய்ப்பை ஆட்சி வற்புறுத்த வேண்டும். நம்முடைய தீர்ப்பை திணிப்பது பெரிதல்ல. தீர்ப்பைத் திணிப்பது ஆட்சிக்கு மிக எளிது. ஆனால், அது நிரந்தரமான பயனைத் தரமாட்டாது. உழைப்பவனும், உழைப்பைப் பெறுகிறவனும் இருவரும் ஒருங்கு இருந்து, சமத்துவமாக இருந்து, பலாபலனை, லாப நஷ்டத்தை, நன்மை

[திரு. சா. கணேசன்]

[16th March 1964]

திமையை கணித்து அறிந்து ஒரு முடிவுக்கு வர அவர்களே முயலக்கூடிய வழிவகைகளை, வாய்ப்புகளை, கட்டுக்கோப்புகளை நாம் அமைக்க வேண்டும். “ஒருங்கிருந்து பேசுவது” என்ற சொற்கள் வருகிறபோதே, வேலையை மறுப்பதற்கோ அல்லது வேலையை நிறுத்துவதற்கோ தொழிலாளர்களுக்கு உரிமை உண்டு என்பது அதனுள்ளேயே பெறப்படுகிற ஒன்று. ஒருங்கிருந்து பேசத் தொடங்கியவுடனேயே தொழிலாளர் வேலை மறுப்பு (ஸ்ட்ரைக்) அல்லது வேலை நிறுத்தம் (ஹர்த்தால்) இவற்றைச் செய்வதற்கு உரிமைகள் அதற்குள்ளேயே அடங்கிக் கிடக்கின்றன என்ற ஒன்றை நாம் மறந்து விடுவதற்கில்லை. இம்மாதிரியான ஒரு அடிப்படையை வகுக்க ஆட்சி முயல் வேண்டும். அதே நேரத்தில், தொழிலாளர்களுக்கு ஆக்கமும் ஒரு உத்வேகமும் ஏற்படுவதற்கு, முதல் போட்டவனுக்கு எப்படி லாபத் தொகையிலே பங்கு பிரித்துக்கொள்ள உரிமை உண்டோ அதைப் போல, உடனுழைப்பைக் கொடுத்த தொழிலாளர்களுக்கும், அந்தத் துறையிலே விளகிற, கிடைக்கிற, பெறுகிற லாபத்திலே பங்கு பெறும் உரிமை உண்டு என்று வரையறை செய்ய வேண்டும்.

வேலை நேரக் கட்டுப்பாடு என்ற ஒன்றை எடுத்துவிடவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். வேலை நேரக் கட்டுப்பாடு என்ற வகையில், காலை 8 மணிக்கு வரவேண்டும், மாலை 6 மணி வரை இருக்கவேண்டும், நடுவில் ஒரு மணி இரண்டு மணி ஓய்வு என்று சொல்வதனாலே எத்துணை இன்னல்கள், சங்கடங்கள் ஒன்றையொன்று ஒட்டி, சங்கலித் தொடர் போல், விளைகின்றன என்பதை இந்தத் துறையிலே சிறிது கவனம் செலுத்துகின்றவர்கள் கூட நன்றாக உணர முடியும். தொழிலாளர்கள் வேலைக்கு தயாராக இருப்பார்கள். அங்கே மின்சாரம் இல்லாமலிருக்கும். வேலை ஓடாது. மணிக்கணக்கு வந்து விடும். வேலை போய்விடும். அப்புறம் என்ன ஆகும்? அந்தத் தொழிற்சாலையில் அந்தத் துறைக்குச் செலவு அதிகம் ஆகும். செலவு அதிகம் ஆகிறது. பண்ட உற்பத்தியோ குறைகிறது. பண்ட உற்பத்தி குறையும் போது, விலை ஏறுகிறது. விலை ஏறினால் எல்லாக் கஷ்டமும் வந்து அடியிலே இருக்கிற என்னையும் உங்களையும் போன்றவர்களைப் பாதிக்கிறது. இந்தக் கஷ்டம் அத்தனையும் துய்ப்போர் (consumers) தலையிலே வந்து, அவர்கள் சமக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. இதை மனத்திலே கொள்ள வேண்டும்.

வேலைக்குத் தக்க கூலி என்று நிர்ணயித்து விட வேண்டும். தெம்பு உள்ளவன் எட்டு மணி வேலை செய்வதற்குப் பதிலாகப் பத்து மணி வேலை செய்தால் உலகம் ஒன்றும் குடி முழுகி விடாது. லாபம் தேசத்திற்குத் தானே. தெம்பு இல்லாதவன் ஆறு மணி உழைத்துவிட்டுப் போகட்டும். செய்த அளவுக்குக் கூலி.

இப்பொழுது சொல்லப்படுகிற சோஷலிசத்தைவிட அற்புதமான முறை காந்தியப் பொருளாதாரத் திட்டம். இங்கே எல்லாம் வேலைக்குத் தகுந்த கூலிதான் இருக்கும். காந்தியப் பொருளாதாரத் திட்ட அடிப்படையில் பார்த்தால், சக்திக்குத் தக்க உழைப்பு. தேவைக்குத் தக்க கூலி.

சக்திக்குத் தகுந்த உழைப்பு, உழைப்புக்குத் தகுந்த கூலி என்பது இப்பொழுது காணப்படுகிற சர்வ தேசிய சோஷலிஸ அமைப்பு. ஆனால், காந்திய சோஷலிச முறையிலே, சக்திக்குத் தக்க உழைப்பு, தேவைக்குத் தக்க கூலி.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இப்பொழுது கம்யூனிஸ்டுத் தத்துவப்படி, Each according to his ability உழைக்க வேண்டும். Each according to his needs பெற வேண்டும். அதைத்தான் கனம் அங்கத்தினர் இப்பொழுது சொல்கிறார். எதோ மாற்றிச் சொல்வது மாதிரி பட்டது.

திரு. சா. கணேசன் : மன்னிக்கவேண்டும். மகாத்மாஜி எழுதியதைத் தான் அப்படியே within quotation-இல் சொல்கிறேன். இப்பொழுது வளர்ந்து வந்திருக்கலாமோ என்னவோ. லெனின் கொள்

16th March 1964]

[திரு. சா கணேசன்]

கையின் அடிப்படையை மறுத்து எழுதியபோது இதை அவர்கள் எழுதினர் என்று சான்றுகள் நமக்கு நிரூபிக்கின்றன என்று சொல்லி மேலே தொடர்கிறேன்.

இனி அம்மாதிரியான ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தினால் நாட்டிலே உற்பத்தி பெருகும். உற்பத்தி பெருகுவதன் மூலமாக சர்க்கின் தரம் உயரும். தரம் உயர்வதன் மூலமாக போட்டி ஏற்படும் போட்டியின் காரணமாக விலை குறையும். இந்த நிலைமை இருக்க வேண்டும். உண்மையிலேயே ஒரு நாட்டில் வளம் நிலவுகிறது என்றால், வாங்குகிறவன் தனக்கு எப்படிப்பட்ட தன்மையில் சர்க்கு எந்த விலைக்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பானோ, அப்படி எதிர் பார்க்கும் உரிமை அவனுக்கு இருக்க வேண்டும். இன்ன விலைக்கு இதை நான் பெறுவேன் என்று பொறுக்குகிற வாய்ப்பு அவனுக்கு இருக்க வேண்டும். தருவதைப் பெற்று, கேட்பதைக் கொடுக்கவேண்டிய முறை இப்பொழுது வளர்த்து வருகிறது. “எதோ கேட்டால்”வை “ஃபிக்ஸ்” பண்ணி விடுகிறோம். கார் ஒன்று வாங்க வேண்டும் என்று வைத்துக்கொள்வோம். “ஒரு மோட்டார் காரின் விலை என்ன?” என்று கேட்டால், “16,000 ரூபாய்” என்று சொல்வார்கள். “எப்பொழுது தருவாய்?” என்று கேட்டால், “11 மாதம் கழித்துத் தருவேன்” என்பார்கள். அதற்கும், “இரண்டாயிரம் முன் பணமாகக் கொடுக்க வேண்டும்” என்பார்கள். “சரி” என்று கொடுத்துவிட்டு, கார் எப்பொழுது கொடுக்கிறார்களோ அப்பொழுது வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். கார் எப்படி இருக்கிறது, நன்றாக இருக்கிறதா, மோசமாக இருக்கிறதா என்றெல்லாம் பார்க்க முடியாது. கொடுத்ததை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இந்த நிலை இருக்கக்கூடாது. இஷ்டப்பட்ட பொருளை, இஷ்டப்படி பேரம் செய்யும் வாய்ப்பும், பொறுக்கி எடுக்கும் உரிமையும் இருந்தால்தான் அங்கே பொருளாதார வளம் நிரம்ப இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியும். இப்படிப்பட்ட போட்டா போட்டி இருக்கும்போதுதான் சர்க்கின் தரமும் உயரும், விலையும் குறையும். இம்மாதிரி அடிப்படை அமைய வேண்டுமானால், இம்மாதிரியான சபிட்ச் நிலை ஏற்பட வேண்டுமானால், தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு ஊக்கம் இருக்க வேண்டும். லாபத்திலே அவர்களுக்குப் பங்குப் பிரிவினை உண்டு என்ற நிலை வரவேண்டும். கேர்-ஹோல்டருக்கு எப்படி டிவிடெண்டு வருகிறதோ அதைப்போல, நான் வேலை பார்த்தேன், எனக்கு டிவிடெண்டு வாரண்டு வரும் என்று எதிர்பார்க்கின்ற ஒரு எண்ணப்பொரு ஒவ்வொரு தொழிலாளர் உள்ளத்திலேயும் அமைய வேண்டும். அப்பொழுது வேலை நேரமும் கூடும். குறிப்பிட்ட நேரத்திலே வேலை பார்க்கும் தரமும் முறையும் கூட வளரும். இதை மனத்திலே கொண்டால் நாட்டின் பொருளாதாரம் செம்மையாக அமையும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

உற்பத்திப் பண்டங்களின் விலை கூடிக்கொண்டே போகும்போது, செயற்கைப் பண்டங்களின் விலை கூடிக் கொண்டே போகும்போது, விளைவுப் பண்டங்கள் (உணவுத் தானியங்கள்) ஏற முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. ஏறக்கூடாது என்று நம்மிலும் பலர் எதிர்பார்க்கிறோம். உணவுத் தானியங்களின் விலை ஏற வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. யாரும் திரித்துச் சொல்லிவிட வேண்டாம். உணவுத் தானியங்களின் விலை ஒரு நிலையில் இருக்க வேண்டும் என்று நானும் சொல்கிறேன். ஆனால், விவசாயி னுடைய கதி என்ன என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அவன் வாங்கும் பண்டங்களின் விலை ஏறிக்கொண்டு போகும்போது, அவன் உற்பத்தி செய்கின்ற பொருள்களை ஒரு குறிப்பிட்ட விலையில் தான் விற்கவேண்டுமென்று சொல்வதானால், அது தர்மம் அல்ல; அது நியாயம் அல்ல. விவசாயப் பண்டங்களின் விலையை ஏற்ற வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. விவசாயப் பண்டங்களின் விலைக்குத் தக்க அளவில் உற்பத்திப் பண்டங்களின் விலை அமையவேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகிறேன்.

கிட்டத்தட்ட பார்த்தால் பழையகால பண்டமாற்று முறைக்கு வரச் சொல்கிறேன் என்று எண்ண வேண்டாம். பண்ட மாற்று முறையின் அடிப்படியை நினைவில் கொண்டு விலைவாசிகள் நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும். இயங்கவேண்டும். உதாரணமாக ஒரு ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி என்று

[திரு. சா. கணேசன்]

[16th March 1964]

வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஒரு படி அரிசியைக் கொடுத்தால் ஒரு ரூபாய் பெறவேண்டும் அல்லது ஒரு ரூபாய் துணிமணி பெறவேண்டும். ஒரு படி அரிசி ஒரு வேட்டியாக அமையவேண்டும். ஆனால் விவசாயி தான் வாங்குகின்ற பண்டங்களுக்கு எல்லாம் மும்மடங்கு, நான்கு மடங்கு ரூபாய் கொடுத்து வாங்கியாகவேண்டும். ஆனால் அவன் உற்பத்தி செய்கிற தானியங்களின் விலை குறைவாகவேதான் இருக்கவேண்டுமென்றால் இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பாக இருக்கிற விவசாயி வர்க்கமே அழிந்து தொழிந்து போகும். நம்முடைய அடிப்படை, இன்றியமையாத தேவையாகிய விவசாயம் பாதிக்கப்படும் என்பதை மனதில் கொள்ளவேண்டும்.

தொழில் துறையில் இன்னொன்று. தனக்குத் தானே வேலை கொடுத்துக்கொண்டு, தானே எஜமானாகவும், தானே தொழிலாளியாகவும் உள்ள சில தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக பொருக் கொல்லர்கள், சீப்பு, சோப்பு கிராமத்தில் இருந்தபடியே பண்ணுகிறவர்கள், வீணை, கஞ்சிரா போன்ற நுண்கலைப் பொருள்களை பண்ணுகிறவர்கள் தனக்குத் தானே எஜமானர்களாக இருந்து கொண்டு தாங்களே வேலை செய்கிறார்கள். எனக்கு இரண்டரைக் கட்டை சருதிப் பெட்டி வேண்டுமென்றால் நான் போய்ச் சொல்லவேண்டும். உடனே அவன் பலகையை அறுத்து, இழைத்து, தேய்த்து சருதிப் பெட்டி பண்ணி, பாலிஷ் கொடுத்து எனக்குக் கொடுப்பான். பெரிய போர்டு இருக்காது, பரைஸ் பிக்சேஷன் இல்லை. அவன் சொன்ன விலையை நான் கொடுக்கிறேன். அவன் தொழிலுக்கு தகுந்த ஊதியம் கேட்கிறான். இந்தமாதிரி இடங்களுக்கு நாம் லைசென்சு என்று ஏற்படுத்தக் கூடாது. இன்னும் விற்பனை வரி போன்றவைகள் போடக்கூடாது. அவன் அளவுக்கு அவன் சுதந்திரமாகத் தொழில் செய்து ஜீவிப்பதை நாம் நசுக்கிவிடக்கூடாது. பட்டறையில் பையன் போட்டுக்கொள்கிறானே என்றால் அவன் தொழிலும் கற்றுக் கொள்கிறான். இவன் கேட்கிற சம்பம், சுத்தி போன்ற சாமான்களை எடுத்துக்கொடுக்கும் எடுபிடி ஜனாக—அட்டென்டராகத்தான் இருக்கிறான். இத்தகைய தொழிலாளர்களுக்கு நாம் அதிகப்படியான சலுகை அளிக்கக் கூடாது. மேலும் அவர்களுக்கு வேண்டிய பச்சைப் பொருள்களை (ரா மெட்லியல்ஸ்) பக்குவப்படுத்தப்பாது பொருள்களை அவர்களுடைய தொழிலுக்கு ஏற்றபடி சப்ளை செய்ய வழிவகை செய்யவேண்டும். அப்போது தான் அவர்கள் எல்லோரும் அரசாங்கத்திடம் வந்து எங்களுக்கு வேலை கொடுங்கள் என்று பிரச்சினையை எழுப்பாமல் தங்கள் தங்கள் தொழிலில் ஈடுபடுவார்கள். அரசாங்கமும் வேறுபல் நிர்வாகத்துறையில் அமைதியாகக் கவனம் செலுத்த முடியும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தானே தொழில் செய்து பிழைத்துக்கொள்ள ஆற்றல் பெற்றவர்களை நாம் அழித்துவிடாமல் அவர்கள் பிழைத்துக்கொள்ள நாம் வழி விட்டுவிட்டால் போதும்.

அடுத்தபடியாக பல்வேறு பிராந்தியங்களில் ஏற்படுகிற தொழில்களுக்கு—நான் எந்தக் குறுகிய மனோபாவத்தைக் கொண்டும் சொல்ல வில்லை—தொழிலாளர்களைத் தேர்வு செய்கிறபோது அந்த அந்தப் பகுதி மக்களுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். இதற்கு மேல் இதைப்பற்றி பேசுவது அவ்வளவு ரசமாக இருக்காது என்று இந்த அளவில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்னும் சலவைத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பெரிய நகரங்களைத் தவிர மற்றப்படி கிராமங்களிலும் சரி, இதர நகரங்களிலும் சரி இன்னமும் சலவைத் தொழிலாளர்கள் வெள்ளாவி வைப்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அவர்கள் இதுவரை காய்ந்துபோன சருகுகள், சுள்ளிகள்—விறகு என்று சொல்லும் தரம் அல்லாதவைகளைச் சேகரித்து எரித்து வெள்ளாவி வைப்பார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் எல்லா இடங்களிலும் ரிசர்வ்பாரஸ்ட் என்று போடப்பட்டுவிட்டது. காய்ந்துபோன சரகுகள், சுள்ளிகள் ஆகியவற்றைக்கூட அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ள அனுமதிப்பதில்லை. இதனால் அவர்கள் காசு கொடுத்து விறகு வாங்கி வெள்ளாவி வைப்பது என்றால் செலவு அதிகமாகிறது. நகரப் பகுதிகளுக்கு விறகு கஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்பதோடு சலவைக்கு ஆகும் செலவும் பொது மக்களுக்கு அதிகமாகிவிடுகிறது. இப்படி ஒன்றை ஒன்று தாக்கி ஒரு

16th March 1964] [திரு. சா. கணேசன்]

சங்கிலிப் பின்னல் போல எல்லாம் பொதுமக்களைத் தாக்குகிறது. இவர்களுக்கு எல்லாம் சர்க்கார் பாதுகாப்பு, உதவி செய்யவேண்டுமென்று கூட நான் சொல்லவில்லை. அவர்களை வரிப்போட்டு அழுத்தாமல், தடைகள் போட்டுத் தடுத்து அழிக்காமல் விட்டுவிட்டாலே கோடி புண்ணியம் உண்டு என்று கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, தொழிற்சாலையை உள்ளிட்டு தொழிலாளர்களின் நலனுக்காகக் கோரப் படுகிற மான்யத்தின் மீது எதிர்க்கட்சியினர் கொடுத்துள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஒட்டிச் சில கருத்துக்களை வழங்க முற்படுகிறேன். தொழிலாளர்களுடைய நிலைமைகளைப் பற்றியும், அவர்களுடைய குறைபாடுகளைப் போக்க வேண்டிய இன்றியமையாத தன்மைகளைப் பற்றியும், அதன் காரணமாக அரசாங்கம் எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கை குறித்தும் பல்வேறு மன்ற உறுப்பினர்கள் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்துள்ளார்கள். உடலுழைப்பின் மூலம், வாழ்க்கை நடுத்த வேண்டிய இன்றியமையாமையைக் கொண்டு மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புத் தேடித் தரவேண்டிய பொறுப்பும், வேலை செய்கிறவர்களுக்கு நல்ல பாதுகாப்புத் தேடித் தரவேண்டிய பொறுப்பும், அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் பலவற்றை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டிய பொறுப்பும் அரசினருக்கு அமைந்திருக்கிறது. அந்த நிலையை ஒட்டி அரசினர் சிலபல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகிறார்கள். (சட்டத்தின் மூலமாகவும், நடைமுறை விதிகளின் மூலமாகவும்) என்பதை நாம் நன்றாக உணர்கிறோம். அவைகளை எல்லாம் நாம் எவ்வளவு திறம்பட நிறைவேற்றி வைக்கிறோமோ அந்த அளவுக்குத்தான் தொழிலாளர்களுடைய வாழ்வு அமையும் என்பதையும் நாம் அனைவரும் நன்கு உணரவேண்டும்.

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை.)

தொழிலாளர்களுடைய நிலை உயரவேண்டும், அவர்களுக்கு நல்ல வாய்ப்புகள் ஏற்படவேண்டும், தொழிற்சாலைகள் ஏற்படவேண்டும், உற்பத்தி பெருக வேண்டும், தொழிற்சாலைகளில் அதிக மூலதனமிடவேண்டும், விலைவாசி குறையவேண்டும் என்று சொல்கிற பல்வேறு பிரச்சினைகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவனவாக அமைந்திருக்கின்றன. விலைவாசி குறைந்தால் மக்கள் வாங்கி உபயோகப்படுத்தும் சக்தி பெருகும். அதனால் தொழிற்சாலைப் பண்டங்கள் பெருகும், தொழில்கள் பெருகும், மூலதனம் பெருகும், அதைத் திரும்பவும் தொழிலில் இட வாய்ப்பு அதிகரிக்கும். இவை ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கிணர்றன. இன்றைய நிலையில் விலைவாசி உயர்வினால் பொதுமக்களின் சகை அதிகரித்து வருகிறது. என்பதை அரசினர் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். வேளாண்மைத் துறையைப்பற்றிப் பேசுகிறபோதுகூட இந்த நிலைமை சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

தொழிலாளர்களும், முதலாளிகளும் ஒரு காலத்தில் இருந்த உறவு நிலை வேறு, இப்போதுள்ள உறவு நிலை வேறு. முன்பெல்லாம் முதலாளிகள் குறிப்பிடுகிற நேரம் வரை வேலை செய்ய வேண்டிய. கொடுத்த கூலியைத் தொழிலாளர்கள் பெற்றுப் போகவேண்டும் என்ற உறவு நிலை இருந்தது. இப்போது இன்ன கூலிதான் கொடுக்கவேண்டும் என்று தொழிலாளர்கள் சொல்கிறார்கள். அதே சமயம் இவ்வளவு நேரம் தான் வேலை செய்வோம் என்கிறார்கள். உழைக்கின்ற அளவுக்கு ஊதியம் பெறுதல் வேண்டும், குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குத்தான் உழைக்கவேண்டும் என்ற உணர்வு ஏற்பட்டிருக்கிறது. “சக்திக்கு ஏற்றபடி உழைப்பு—உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம்” என்ற கொள்கை உலகு எங்கும் பரவி வருகிறது. இந்த அடிப்படையில்தான் தொழிலாளர் போராட்டம் இந்த நாட்டிலும் பரவி வருகிறது.

உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் தருதல் வேண்டுமென்ற நிலைமை மேலே மேலே வளர்ந்து, எதிர்காலத்தில் சக்திக்கேற்றபடி அத்தனை மக்களும் உழைத்துத் தீரவேண்டும்; வாழ்க்கைக்குத் தேவையான அத்தனை வசதிகளையும் அத்தனை பேரும் பெற்றுத் தீரவேண்டுமென்ற நோக்கம்

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [16th March 1964]

வளரும். இதில் கருத்து வேறுபாடு யாருக்கும் இருக்க நியாயம் இல்லை யென்று கருதுகிறேன். அத்தகையை நிலையைப் பெறுவதற்கான வழி முறைகளிலே வேண்டுமானால் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளுக்கு இடையே யும் மற்றவர்களுக்கிடையேயும் வேறுபாடு இருக்கும் தவிர், நோக்கத்திலே வேறுபாடு இல்லை. உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் பெறவேண்டும்.

ஒரு நாளைக்கு இருக்கின்ற 24 மணி நேரத்தில் 8 மணி நேரத்தைத் தாங்குவதற்குக் கழித்தாலும், 8 மணி நேரம் அவர்கள் உணவு உண்ணுவதற்கும், பொழுது போக்குவதற்கும் கழித்தாலும், 8 மணி நேரம் வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற அளவிலே வழி வகுத்திருக்கிறோம். அந்த அளவிலே பல்வேறு கோரிக்கைகள் தொழிலாளர்கள் சார்பில் எழுகின்றன. அந்த அடிப்படையிலே பல்வேறு தொழில் நிலையங்களிலும் தொழிலாளர்களுடைய குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய நிலைமையிலே தொழிலாளர்கள் இல்லாத காரணத்தால் அவர்களுக்குப் பரிந்து பேசக்கூடிய அவசியத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் அமையவேண்டுமென்ற அவசியம் இருக்கிறது. முதலாளிகள் தங்களுடைய லாபத்தை அதிகமாகப் பெருக்குகின்ற நோக்கத்திலே, வேலை அதிகமாக வாங்கும் நோக்கத்திலே, எந்த அளவுக்குத் தொழிலாளர்களுடைய கூலியைக் குறைக்க முடியும் என்ற நோக்கத்திலே இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய வருவாய் பெருகவேண்டும்; நியாயமான கூலி கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் போராடி வருகிறார்கள். அந்த உறவு முறையைச் சுருக்கமாக நிலைநாட்ட வேண்டிய பொறுப்பு ஆட்சியினருக்கு அமைந்திருக்கிறது. அந்த முறையில் தொழிலாளர்கள் குறைகளை எடுத்து வைப்பதற்கு வாய்ப்புடைய கருவியாக அமைந்திருப்பவை தொழிற்சங்கங்கள். தொழிலாளர்களுடைய நிலைமையை முதலாளிகளிடத்தில் எடுத்துச் சொல்லி, இருக்கின்ற நிலைமைகளை அரசினருக்குச் சுட்டிக்காட்டி, அரசினர் செய்ய வேண்டியதை வற்புறுத்தி, நியாயமாகத் தொழிலாளர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டியதை வாங்கித் தருகிற பொறுப்பைத் தொழிற்சங்கங்கள் மேற்கொண்டிருக்கின்றன. தொழிற்சங்கங்கள் உள்ளபடியே தொழிற் சங்க ரிதியிலே இயங்கவேண்டுமென்ற கருத்தைத்தான் வலியுறுத்துகிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரை 'ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு தொழிற்சங்கம்' என்ற நிலைமையைப் போற்றிப் பாராட்டி வரவேற்கிறோம். அந்த முறையில் ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு தொழிற்சங்கம் என்று அமைந்து, அந்தத் தொழிற்சங்கங்களை ஏற்று நடத்துகிற பொறுப்பு வாய்ந்த நிர்வாகிகள் தொழிலாளர்களுடைய கோரிக்கைகளைத் துணிவுடன் எடுத்து வைப்பதற்கான வாய்ப்பு வசதிகளை ஏற்படுத்தல் வேண்டும். தொழிலாளர்கள் பல்வேறு அரசியல் கட்சிக் கருத்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும், வேறுபட்ட மதக் கருத்துடையவர்களாக இருந்தாலும், வேறுபட்ட சமயக் கருத்துக்கள் கொண்டவராக இருந்தாலும், தொழில் நிறுவனத்தில் இருக்கிற குறைபாடுகள், கோரிக்கைகள் என்று வரும்போது அது அவர்கள் எல்லோருக்கும் ஒன்றுதான். ஆனால் தொழிற்சங்கங்களின் தலைவர்களாக, நிர்வாகிகளாக அந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற தொழிலாளர்களே இருக்கக்கூடிய நிலைமை இல்லை. அவ்வாறு இருந்தால் அந்த முதலாளிகளால் அவர்கள் பழிவாங்கப்படக் கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு சரியாக இல்லாத காரணத்தால் தொழிற்சங்கத்தின் தலைமையை ஏற்று நடத்துகின்ற பொறுப்பை அந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்களே ஏற்க முடியாமல் வெளியே இருக்கின்ற தொழிற்சங்கத் தலைவர்களை நாடி அந்தப் பொறுப்பை ஒப்படைக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அந்தப் பொறுப்பை அந்தத் தொழில் நிறுவனத்தில் இருப்பவர்களே ஏற்று நடத்துவதற்கான விதிமுறைகள் இருக்குமானால், அதன் காரணமாக இம்மியளவுகூட அவர்களுடைய உரிமை முதலாளிமார்களால் பாதிக்கப்படாத நிலைமை ஏற்படுமானால் பல்வேறு பிணக்குகளும், பிரச்சினைகளும் தீர வழிவகை ஏற்படக்கூடும். அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் தொழிற் சங்கங்களை ஏற்று நடத்துகின்றபோது கட்சி மாச்சரியங்கள் தொழிற் சங்கங்களிலும் புகுந்து விடுகின்றன. அதன் காரணமாகத் தொழிலாளர்களுடைய கோரிக்கைகள் பாழ்ப்பட அளவுக்கு நிலைமைகள் உண்டாகிவிடுகின்றன. சில சமயங்களில் பாதகமான

16th March 1964] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

நிலைமைகள்கூட ஏற்பட்டு விடுகின்றன. நியாயமான கோரிக்கையின் அடிப்படையில் ஒரு தொழிற்சங்கம் போராட்டம் நடத்தினால்கூட, எங்கே அந்தப் போராட்டம் வெற்றி பெற்றால் அந்தப் பெருமை அந்தத் தொழிற்சங்கத்தை ஏற்று நடத்துபவர் சார்ந்திருக்கின்ற கட்சிக்கு சேர்த்து விடுமோ என்ற காரணத்தால் அதைத் தடுப்பதற்கான கிளர்ச்சிகளும் போராட்டங்களும் நடைபெறுகின்றன. அரசியல் கட்சிகளிடையே மாச்சரியங்கள் ஏற்பட்டால் தொழிற்சங்கங்களிலும் இயற்கையாகவே அந்த மாச்சரியங்கள் ஏற்படும் நிலை வளர்ந்து வருகிறது. நாம் வரலாற்றில் படித்திருக்கிறோம். 17வது, 18வது நூற்றாண்டிலே இங்கிலாந்திலும் பிரஞ்சுக்காரர்களுக்கும் இடையே போர் தொடங்கப்படுமேயானால், பிணக்கு ஏற்படுமேயானால் அதைப்பற்றி நாம் இங்கே அறிந்து கொள்வதற்கு மூன்று மாத காலமாகும். அது இங்கே தெரிந்தவுடன் சென்னையிலிருக்கும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கும் பாண்டிச்சேரியில் இருக்கும் பிரஞ்சுக்காரர்களுக்கும் பிணக்குகள் ஆரம்பித்துவிடும். அங்கே பிணக்குகள் தீர்ந்துவிட்டன என்று மூன்று மாதம் கழித்து இங்கே தெரிந்தவுடன் இங்கே இவர்களுடைய உறவு முறையும் மாறிவிடும். அந்த முறையில் அரசியல் கட்சிகளுக்கும் தொழிற்சங்கங்களுக்கும் உறவுமுறை இருக்கின்ற காரணத்தால் தொழிலாளர்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகள்கூட வெற்றிபெற முடியாத நிலைமைகள் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. தொழிற்சங்கங்கள் எல்லாம் முல்லைக் கொடியாகவும் அரசியல் கட்சிகள் கொழு கொம்புகளாகவும் இருந்து, அதிலே தொழிற்சங்கங்கள் என்ற முல்லைக் கொடி படருகின்ற நிலைமை ஏற்படுமானால் நல்லது. ஆனால் தொழிற்சங்கத்தைக் கொழு கொம்பாக்கி அரசியல் கட்சிகள் முல்லைகொடிகள் என்ற அளவிலே நிலைமைகள் ஏற்படும்போதுதான் தகராறுகளும் மறவைகளும் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே, அந்தந்தத் தொழிற்சங்கங்களை நிர்வகிப்பவர்களாக அந்தந்தத் தொழில் நிறுவனங்களில் பணியாற்றுகிறவர்களே பொறுப்பேற்று நடத்தக்கூடிய அளவில் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்து அதற்கான வழிவகைகளை அரசாங்கம் காணவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்—முதலாளி உறவு முறைகள் எப்படி இருக்கின்றன என்பதைப் பார்க்கிறோம். தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுக்கும் சட்டங்களை அரசினர் உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆங்காங்கே சட்டத்தில் இருக்கின்ற ஒட்டை உடைச்சல்களைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக முதலாளிகள் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். சட்டத்தில் தரப்பட்டிருக்கும் சலுகைகளை அடைய தொழிலாளர்கள் போராடிப் பெற வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். இதிலே நல்லதொரு சூழ்நிலையை அமைக்கும் பொறுப்பு அரசினரைச் சார்ந்திருக்கின்றது. தொழிற் துறையைப் பொறுத்து சட்டமானது முதலாளிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் அளவுக்கு முழு அதிகாரத்தையும் பெறமுடியாத அளவு அமைந்திருக்கிறது. தொழில் கோர்ட்டுகள் தீர்ப்பு அளித்தால்கூட அவற்றைப் புறக்கணிக்கக் கூடிய அளவுக்கு, அலட்சியப் படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு, நிறைவேற்ற முடியாத அளவுக்கு முதலாளிகள் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் துறையிலே முதலாளிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் அளவுக்கும், தொழில் கோர்ட்டுகள் அளிக்கின்ற தீர்ப்பை நிறைவேற்றக்கூடிய அளவுக்கும் அவசியமானால் அதிகாரத்தைப் பெருக்குவதற்கான வழிவகைகளை அரசினர் வகுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்ற ஆண்டைப் பொருத்தவரை தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் இருந்த உறவு முறை ஓரளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற நிலைமையைப் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து நாம் அறிகிறோம். வேலை நிறுத்தங்களும், கதவடைப்புகளும் 1962-ல் இருந்ததைவிட 1963-ல் அதிகரித்திருப்பதைக் காண்கிறோம். 1962-ல் வேலை நிறுத்தங்களும், கதவடைப்புகளும் 152 ஆக இருந்து 1963-ல் 226 வேலை நிறுத்தங்களும் கதவடைப்புகளும் நடந்திருப்பதாகக் குறிப்பில் காணப்படுகிறது. அதன் காரணமாக, உழைப்பின் வேலை நாட்கள் எவ்வளவு இழந்திருக்கிறோம் என்று பார்க்கும்போது 1962-ல் 159,845 நாட்களும், 1963-ல் 443,933 நாட்களும் இழக்கக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அடிப்படையாக

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [16th March 1964]

காரணம் என்ன? நெசவாலிகளிலும், நூற்பாலிகளிலும் ஏற்பட்டிருக்கிற தகராறுகளை ராஷனலைஸ் செய்த காரணத்தினால் ஏற்பட்டதாக கூறப் படுகிறது. பி. அனட் லி. ஆலையில் மட்டும் 2 லட்சம் வேலை நாட்களை இழக்கக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன? யார் மேல் தவறு? முதலாளிகள் மேல் தவறு? அல்லது மற்றவர்கள் தவறு செய்தார்களா? அரசாங்கம் எந்த அளவு தலையிட்டு இத்தகைய இழப்பு ஏற்படாமல் தவிர்ப்பதற்கு முனைந்தது என்ற விவரங்களை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. இவ்வளவு வேலை நாட்களை இழக்க நேரிட்டது வருந்தத் தக்கதாகும். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை ஏற்படாதவாறு பார்த்துக்கொள்வதில் அரசினர் தீவிரமாக ஈடுபடவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர் பிரச்சனை நாளுக்குநாள் வளர்ந்துவருவதன்மூலம் இருக்கிறது. தொழில் பெறவேண்டுமென்று எண்ணுகிறவர்களின் எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டு வருகிற சூழ்நிலையைக் காண்கிறோம். ஆகவே வேலை வாய்ப்புத் தேடித் தரும் முறையில் புதிது புதிதாகத் தொழிற்சாலைகள் உருவாக்க வேண்டிய கட்டுப்பாடு அரசினருக்கு அமைந்திருக்கிறது. தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் மான்யக் கோரிக்கையின்போது எடுத்துச்சொல்லியதுபோல் ஒவ்வொரு பள்ளக்கிலும் தொழில்பேட்டை அமைப்பது, சிறு சிறு தொழிற்சாலைகளை உருவாக்குவதின் மூலம், ஆங்காங்கே தச்சப் பட்டறை, கொல்லர் பட்டறை போன்றவைகள் அமைப்பதற்கு திட்டமிட்டு வேலை வாய்ப்பைத் தேடித் தருகிற முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும். மாவட்டங்களில் வேலை வாய்ப்புப் பெற முடியாமல் சென்னை போன்ற பெரிய நகரங்களை நோக்கி வருவதையும், இங்கு வேலை இல்லாமல் திண்டாடும் நிலையையும் போக்கவும் முடியும், மாவட்டங்களிலேயே சிறு சிறு தொழிற்சாலைகள் அமைவதினால். ஆகவே ஆங்காங்கே புதுப் புது தொழிற்பேட்டைகளையும், சிறு சிறு தொழிற்சாலைகளையும் உருவாக்கும் தீவிரத் திட்டங்களை அரசினர் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது வேலை வாய்ப்பைத் தேடித் தருகிற நிலை வளர்ந்து வரும் சூழ்நிலைமைத்தான் புள்ளி விவரங்கள் எடுத்துக் காட்டுகிறது. 1962-63-ல் பதிவு செய்தவர்களின் எண்ணிக்கை 227,169. 1963-64-ல் பதிவு செய்தவர்களின் எண்ணிக்கை 230,443. வேலை வாய்ப்பு தேடிக் கொடுக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை, 1962-63-ல் 38,985, 1963-64-ல் 42,664. வேலை வாய்ப்புத் தேடித் தந்தது போக இப்போது பதிவேட்டில் இருப்பவர்களின் எண்ணிக்கை, 1962-63-ல் 164,075 என்றும் 1963-64-ல் 193,875 என்றும் காணப்படுகிறது. ஆகவே வளர்ந்து வரும் நிலையை சமாளிக்க வேண்டிய கட்டுப்பாடு உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். தொழிலாளர்களின் மற்ற கோரிக்கைகளை எடுத்து வைப்பது போல் அவர்கள் கடமையை உணர்த்தும் பணியிலும் எங்களைப் போன்றவர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். கடமையை வற்புறுத்தி உரிமையைப் பெறுகிற நிலையில் தொழிலாளர்களுக்கு உணர்வு ஊட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். தொழிலாளர்களுக்கு அக்கறை ஏற்படும் சூழ்நிலையில் சட்டங்கள் செய்யவேண்டுமென்பது இன்று அரசினருக்கு மாறுபட்ட கொள்கை அல்ல என்று கருதுகிறேன். அந்த அடிப்படையில்தான் கனம் உறுப்பினர் திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் வெட்புப் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இலாபத்தில் தொழிலாளர்களுக்குப் பங்கு வேண்டும். அந்தப் பங்கு அவர்கள் முதலீடாக அமைகிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டால் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை ஏற்படவும், தொழிற்சாலைகள் மேலும் வளரவேண்டுமென்ற அக்கறை ஏற்படவும் அதன் மூலம் ஏற்படுகிற லாபம் தனக்கும் ஒருவகையில் பயன்படும் என்ற உணர்வு ஏற்படவும் வேலை வாய்ப்பு முடிவிற சமயத்தில், ஓய்வு பெறும் போது இந்தத் தொகை தனக்கு ஓரளவு பயன்படும் என்ற நிலை ஏற்படவும் வழிவகை ஏற்படும். அரசினர் இதைக் கருத்தில்கொண்டு இத்திட்டத்தை அமுல்படுத்த எந்தவிதமான முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. அதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டு அதை நடைமுறைப்படுத்த என்னென்ன சட்டங்கள் நிறைவேற்றவேண்டுமோ அவற்றை நிறைவேற்றி வைக்க அமைச்சரவை முன்வருதல் வேண்டும். குறிப்பாக கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இதில் தக்க முயற்சிகள் எடுத்து தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வீட்டு வசதி செய்கிற நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்கிற தொழிலாளர்கள் தங்கள்

16th March 1964] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

குறைபாடுகளை எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 50-லிருந்து 75 ரூபாய் வழங்கப்பட்டது என்றும் இன்னும் அது கொடுக்கப்படாத சூழ்நிலை இருக்கிறது என்றும் குறைபாட்டை எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சம்பளம் 75 ரூபாய் வழங்கப்படுகிற சூழ்நிலை இருந்தும் சம்பளம் கொடுக்கிறபோது நான்கு ரூபாய்றுக்கிழைமைகளுக்காக 10 ரூபாய் கழித்துக்கொண்டு 65 ரூபாய்தான் வழங்கப்படுகிறது என்ற குற்றச்சாட்டும் சொல்லப்படுகிறது. இது எந்தளவு உண்மை என்று தெரியவில்லை. இதை அரசினர் விசாரித்தார்களா உள்ளபடியே அப்படியிருந்தால் அதைப் போக்குவதற்கு தக்க முயற்சிகளை அரசினர் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். அரசினர் விடுமுறை நாட்களை அங்கு வேலை செய்பவர்களுக்கு வழங்குவதில்லை என்ற குறைபாட்டையும் எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அதையும் கவனித்து அங்கு வேலை செய்வோருக்கு அதை வழங்க தக்க முயற்சிகளை அரசினர் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். இன்னொரு ஊருக்கு போகும் போது மற்ற அதிகாரிகளுக்கும், மற்ற பணிகளில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கும் படி வழங்குவதுபோன்று தொழிலாளர்கள் வெளி ஊர்களுக்குச் சென்றால் அந்த படியில்லை என்ற குறைபாட்டையும் எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தால் மற்றவர்களுக்கு எந்த அடிப்படையில் படி வழங்கப்படுகிறதோ அதே அளவு இவர்களுக்கும் வழங்க அரசினர் முன்வருதல் வேண்டும். அடுத்து, ரிக்ஷா, ஆட்டோ ரிக்ஷா தொழிலாளர்களுக்கு தக்க பாதுகாப்பு அளிக்க அரசினர் முன்வருதல் வேண்டும். குறிப்பாக தொழிலாளர்களின் துறையினர் அதற்கு தக்க பாதுகாப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். போலீஸ்காரர்களுக்கும் ரிக்ஷா, ஆட்டோ ரிக்ஷா தொழிலாளர்கள், டாக்ஸி டிரைவர்கள் இவர்களிடையே பிணக்குகளும், மாச்சரியங்களும் ஏற்பட்டு வேலை நிறுத்தங்களுக்கு அந்தப் பிணக்குகள் காரணமாக அமைவதும் சென்னை, மதுரை, கோவை போன்ற நகரங்களில் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. அடிக்கடி போலீஸ்காரர்களுக்கு இந்த ரிக்ஷா ஆட்டோ ரிக்ஷாத் தொழிலாளர்கள் இலக்காகி விடுகிறார்கள். மாத இறுதியில், வருட இறுதியில் போலீஸ்காரர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்கு வழக்குகள் கிடைக்கவில்லை என்றால், தங்கள் திறமையைக் காட்டமுடியவில்லை என்ற நிலை ஏற்படுமானால் இத்தொழிலாளர்கள் இலக்காகி அந்தத் தொழிலாளர்கள் மீது ஏதோ வழக்கு தொடுத்து வழக்கின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்கி அத்தொழிலாளர்களை குற்றச்சாட்டிற்கு ஆளாக்குகிறார்கள் என்ற குறைபாடு பரவலாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே அரசினர் தலையிட்டு நிலைமையை அறிந்து அவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தித் தர என்ன முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டுமோ அந்த முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். டாக்ஸி டிரைவர்களுக்கும் போலீஸ்காரர்களுக்கும் அடிக்கடி தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. அத்தகராறுகள் ஏற்படாதவாறு பாதுகாக்க தொழிற்சங்கங்களைச் சார்ந்தவர்களோ, மற்றவர்களோ, அரசினரோ ஈடுபடுவதைவிட தொழில் துறையினர் அதிகமாக ஈடுபடுவதால் ஒரு சமூகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதின்மூலம் அவர்களுக்கும் பாதகம் ஏற்படாமல் பொது மக்களுக்கும் பாதகம் ஏற்படாமல் நல்லதொரு சூழ்நிலையை உருவாக்க முயலவேண்டும் என்பதை குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன். வேலை தேடித் தருவதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையங்களில் எதிர்பார்த்த அளவிற்கு அவை தன்னுடைய பணிகளை நிறைவேற்ற முடியாத நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்ன குறைபாடு என்று அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தனிப்பட்ட நிறுவனங்களோ அல்லது அரசாங்க நிறுவனங்களோ ஆட்கள் எடுக்கும்போது இதன் மூலம் பதிவு செய்தவர்களுக்கு முதல் இடம் தந்து அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், அதற்கான வசதிகளை இந்த நிறுவனத்திற்கு ஏற்படுத்தித் தந்தால், வேலை வேண்டுமென்று நினைக்கிறவர்களுக்கு இதில் ஒரு நம்பிக்கை ஏற்படவும், பதிவு செய்தால் மட்டும் தான் வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படவும் வாய்ப்பு ஏற்படும். தாங்கள் கோருகிற அளவு தகுதி, ஆற்றல், அறிவு, படிப்பு போன்றவை உள்ளவர்கள் இருப்பார்களேயானால் அவர்களுக்கு முதல் இடம் கொடுத்து பிறகு அந்தத் தொழில் நிறுவனம் தங்கள் போக்கில் நடந்து கொள்ள வழிவகை ஏற்படுத்தித் தர என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமோ அவற்றைச் செய்ய அரசினர் முன்வந்தால் தொழில் நிறுவனங்களுக்கு ஒரு மதிப்பு ஏற்படுவதோடு கூட, வேலையில்லாதிருப்பவர

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [16th March 1964]

களுக்கு ஒரு நிம்மதி ஏற்படவும், விண்ணப்பித்துக்கொண்டால் நிச்சயமாக வேலை கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் ஏற்படும். அதைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு வசதியை ஏற்படுத்துகின்ற அளவில் கூட்டுறவு முறையில் பவர் லாண்டிரி முயற்சி எடுப்பதாக தெரிவிக்கப்பட்டு, அது எந்த அளவில் இருக்கிறது, எப்போது நடைமுறையில் பயன்படுத்தப்படும் என்கின்ற விவரங்களை நான் அறிய விரும்புகிறேன். சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு மிகவும் பயன்படக் கூடிய அளவில் இதை விரைவில் கூட்டுறவு முறையிலேயே ஏற்படுத்துவதற்கும் அரசினர் முன் வருதல் வேண்டும்.

காண்ட்டிராக்ட் தொழிலாளர்கள் என்ற அளவுக்கு பல தொழிலாளர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு, குறிப்பிட்ட மாதத்திற்கு என்றுமட்டும் இருந்தால்தான் காண்ட்டிராக்ட் தொழிலாளர்கள் என்று கருத முடியும். 10 ஆண்டு 15 ஆண்டு 20 ஆண்டு ஒரே வேலையில் வேலை செய்து வந்து சாதாரணத் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்கவேண்டிய வசதிகள் கிடைக்கப் பெறாமலும் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மற்ற தொழிலாளர்களுக்கு கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற வாய்ப்புக்கள் வசதிகள் ஏற்படுவதற்கு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு, ஏறத்தாழ ஐந்து ஆண்டு அல்லது பத்து ஆண்டு வேலை செய்து வருபவர்களுக்குக் கிடைக்க வழிவகை இருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இப்போது ஐந்து ஆண்டு, பத்து ஆண்டு என்று வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றவர்கள் காண்ட்டிராக்ட் தொழிலாளர்கள் என்ற முறையிலேயே தான் வைக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே, இவர்களுக்கு மற்ற தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்கின்ற வாய்ப்புக்கள் வசதிகள் கிடைப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை அரசினர் எடுப்பதற்கு முன்வருதல் வேண்டும்.

பீடித் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரை, அவர்களுக்கு என்று தனியாக பாதுகாப்புச் சட்டம் இயற்றப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தாலும் கூட, நடைமுறையில் அவர்களுக்கு இருக்கின்ற குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்கு முன் வருதல் வேண்டும். பெரும் பீடி முதலாளிகளிடமிருந்து 10 ஆயிரம் 15 ஆயிரம் பீடிகளை சுற்றிக்கொண்டிருப்பவர்கள் குறிப்பிட்ட தொழிலை மட்டும் செய்து கொடுத்து விடுவதால், இந்த தொழிலாளர்கள் எந்த விதமான பொறுப்பையும் ஒப்படைக்கக் கூடாது. இவர்களிடம் எரிடம் லைசன்ஸ் போன்றவைகள் எடுக்கும்படியாக வற்புறுத்தப்படுவதாக பாக்கி லைசன்ஸ் போன்றவைகள் எடுக்கும்படியாக வற்புறுத்தப்படுவதாக கூறப்படுகிறது. அவ்விதமாக குறை இல்லாத அளவு இவர்கள் சுற்றிக் கொடுக்கின்ற பீடிகள் யாரிடம், எந்த முதலாளியிடம் போய் சேருகின்றதோ, அவர்கள் இந்த பீடிகளுக்கு எந்த டிரேட் மார்க் போடுகிறார்களோ, யார் இந்த விதமான உற்பத்தி செய்கின்றார்கள் என்று கணக்கிப்படுகிறதோ அவர்களிடமிருந்து தான் லைசன்ஸ் போன்றவைகளுக்கான கட்டணத்தை வசூலிக்க வழி காணுதல் வேண்டும். தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காக வெறும் 5,000, 6,000 பீடிகளை மட்டும் சுற்றிக் கொடுக்கின்றார்கள் என்ற காரணத்திற்காக மட்டும் அவர்களிடம் கட்டணத்தை வற்புறுத்தக்கூடிய நிலை இருத்தல் கூடாது. இதற்கான கட்டணத்தை உற்பத்தி செய்கின்ற முதலாளிகளிடமிருந்து பெறுவதற்கு வேண்டிய வழிவகை செய்ய வேண்டும் என அரசினரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட்ட வேண்டும் என்ற கருத்தைப் பல உறுப்பினர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் மத்திய அரசினர் கொண்டிருக்கிற முடிவின்படி தனியாக ஆசிரியருக்கு என்றும் தனியாக இன்ஜினீன பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கமுடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்கின்ற கருத்தை எடுத்துத் தெரிவித்தார்கள். தொழிலாளர்களுக்கு என்று தனியாக பிரதிநிதித்துவ முறை கொடுப்பதின் மூலமாக ஆசிரியர்களுக்கென்று தனியாக பிரதிநிதித்துவம் முறை கொடுப்பதில் மூலமாக வர்த்தகர்களுக்கு என்று தனியாக பிரதிநிதித்துவ முறை கொடுப்பதின் மூலமாக அவர்களுடைய குறைகளை யாக பிரதிநிதித்துவ முறை கொடுப்பதின் மூலமாக அவர்களுக்குரிய பிரச்சனைகளை இந்த மன்றத்தில் எடுத்துவைப்பதற்கு பதிலாக

16th March 1964] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்றவர்கள், அந்தந்த துறையில் ஈடுபட்டிருக்கின்றவர்கள் எடுத்துச் சொல்வதற்காக வாய்ப்புகள் ஏற்படுத்துவது மிகவும் நலமாக இருக்கும். அதன் மூலமாக வர்த்தகர்களுடையவும் ஆசிரியர்களுடையவும் தொழிலாளர்களுடையவும் கருத்துக்களைச் சட்டமன்றத்தில் மற்றவர்கள் கொண்டு வருவதைவிட நல்லமுறையில் அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வர முடியும். தேர்தலில் வெற்றி பெற்று வருகின்ற விஷயத்தில் தேர்தலுக்குப் பிற்பாடு வந்தாலும் வரலாம் வராமலும் இருக்கலாம், அந்தந்த துறைகளில் இருக்கின்றவர்களின் பிரச்சினையை எடுத்துவைக்கின்ற வாய்ப்பினை பெறக்கூடும் பெருமளும் இருக்கக்கூடும். ஆனால் அந்தந்தத் துறைகளுக்கு என்று தனியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தால் அவர்களுடைய கருத்துக்களை நேரடியாகச் சொல்வதற்கும் அவர்களுடைய கருத்துக்களை நேரிடையாக அமைச்சர்கள் கேட்டு அறிந்து கொள்வதற்குமான வாய்ப்பும் ஏற்படக்கூடும். இவ்விதம் ஒதுக்கப் படுவதால் தீங்குகள் அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. ஆனால் நன்மைகள் தான் அதிகம். ஆகவே இதற்கான முறையில் வருகின்ற தேர்தல்களில் திருத்தி அமைக்கப்படுகின்ற வகையில் சட்டரீதியாக முறையில் திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டுமென்பதையும் வலியுறுத்திக் கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியம் தொழிலாளர்களைப் பற்றியது. தொழிலாளர்கள், தொழிற்சாலைகள் என்று இதிலே குறிப்பிட்டிருந்தது குறித்து கனம் உறுப்பினர்கள் பலர் தொழிற்சாலைகளைப் பற்றியும் பேசினார்கள். ஆனால் பொதுவாக இந்த மான்யம் தொழிலாளர்களுடைய நலன்களைப் பற்றியதுதான். ஆலைகள் தொழிற்சாலைகள் அவைகளில் பணிபுரிகிற, வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களுடைய நலன்கள், அவர்களுடைய பாதுகாப்பு, அவர்களுக்கான சுகாதார நிலை, விபத்துக்களினின்று பாதுகாக்கப்படுவது, விபத்து ஏற்பட்டால் அதற்கு வேண்டிய பரிசாரம் அளிப்பது, இவை எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் அந்த வகையில் தொழிற்சாலைகள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் கடுமையாக உழைக்கிறவர்கள். அவர்கள் உழைப்பது அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, பொது மக்களுக்கும் சேர்ந்து உழைக்கிறார்கள். ஆதலால் அவர்களுடைய நலன்களில் பெரிதும் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. அந்த முறையில் பல சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு வருகின்றன. அவர்கள் உழைக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்கே தெரியாமல் விபத்துக்குள்ளாகலாம். ஆனால் அவர்கள் நலனை நாம் பாதுகாக்க வேண்டும். பொதுமக்களும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அந்த வகையில் இன்னும் அவர்கள் உழைப்பதற்கு தயாராக இருந்தாலும், அவர்கள் இத்தனை மணி நேரம்தான் உழைக்க வேண்டும் என்ற வாய்ப்பு இருக்கிறது, அதை நமது சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறினார்கள். அவர்கள் இத்தனை மணி நேரம்தான் உழைக்க வேண்டும் என்று ஏன் நாம் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்பார்கள். பொதுவாக தொழிலாளர்களுடைய நலனில் அக்கரை செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. அவர்கள் நிறைய சம்பாதிக்கலாம் என்று எண்ணி, மணி கணக்கு இல்லாமல் உழைத்தால் அவர்களுடைய உடல் நலம் பாதிக்கப்படும். அந்த நலனை பாதுகாப்பதற்காக இப்படிப்பட்ட கட்டுப்பாடும் வேண்டியிருக்கிறது. அந்த வகையிலே அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் சலுகைகள் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன. அவர்களுக்கு முக்கியமாக வைத்திய வசதி சலபமாக கிடைக்கக் கூடிய வகையில் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் இப்போது அமலில் இருக்கிறது. அது நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது. பிற்காலத்தில் வசதிகள் கிடைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு பிராவிடண்ட் பண்ட் திட்டம் இருக்கிறது. அது மட்டும் அல்லாமல் மற்றும் சிறிய சிறிய கிராமங்களில் ஷாப் அவரிஸ்டண்ட் சட்டம் இருக்கிறது. அதவும் இந்த மான்யத்தில் அடங்கியது தான். இவ்வாறு தொழிலாளர்களுடைய நலன்கள் பல கோணங்களிலிருந்து சுவனிக்கப்பட்டு பாதுகாக்கப்படவேண்டும். தொழிலாளர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்றால் அதை ஒட்டி பிரிக்க முடியாததுதான் நாட்டின் பொது நலனும் இதன் மூலம் தான் செல்வம் வளருகிறது. கொள்ளை தாரம் உயருகிறது. பலதிறை தொழிலாளர்கள் மூலம் உற்பத்தியை பெருக்குவது அதவும் தொழிலாளர்களுடைய நலனும் பிரிக்க முடியாத

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [16th March 1964]

தாக இருக்கிறது. ஆகவே தொழிலாளர்களுடைய நலனை பாதுகாப்பது ஒன்று. அதே நேரத்தில் உற்பத்தியை பெருக்குவதில் தடையாக யார் இருந்தாலும் அதை தவிர்ப்பது. இரண்டும் பொது நலனுக்கு உகந்தது. அந்த முறையில் திட்டங்கள், கொள்கைகள் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கான முறையில் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டுவருகிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணருவார்கள். ஆனால்- எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும், சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் தொழிலாளர்களுக்கு என்று தனியாக சட்டமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் இருந்தால் நல்லது என்று கூறினார்கள், சட்டமன்றத்தில் பிரதிநிதித்துவம் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது இந்த மன்றத்தில் இருக்க முடியாது. மேல்சபையில் தான் இருக்க முடியும். அதைப்பற்றி அவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் முன்பு இருந்தது. நாம் சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பு இரண்டு பேர்கள் தொழிலாளர்கள் பிரதிநிதிகளாக இருந்தார்கள். மேல்சபையில் இப்போது வேண்டுமானால் இருக்க முடியும். தனித் தொகுதியாக வைக்க முடியும். ஆசிரியர்களுக்கு என்று தனியாக வைத்திருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களுக்கென்று தனியாக வைக்கவில்லை. ஆனால் மேல்சபையைப் பற்றி நான் குறை கூறவில்லை. மேல்சபையின் தலைவர் மதிப்பிற்குரிய எனது சகா அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையை தொழிலாளர்கள் என்கின்ற தகுதியின் மீது வந்துவிட்டால் மட்டும் அவர்களே தொழிலாளர்களின் நலன்களைப்பற்றி பாதுகாக்க முடியுமா என்று பார்த்தால் முடியாது என்றுதான் நான் கூறுவேன். அதிலும் இப்போது நடந்த மூன்று மணிநேரத்திற்கு மேலாக, நடந்த, இந்த மாய்ஸ் விவாதத்தில் கலந்து கொண்டவர்கள், கலந்து கொண்ட அங்கத்தினர்கள் எவ்வாறு தொழிலாளர்கள் நலனில் அக்கறை இருக்கிறது, தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தையெல்லாம் அறிந்து ஓரளவு உணர்ந்து இத்தனை பேரும் பேசினார்கள். இவர்களை விட தொழிலாளர்கள் என்று தனியாக பட்டம் கட்டி மேல்சபையில் அங்கத்தினராக போட்டுவிட்டால் மட்டும் இதெவிட சிறப்பாக தொழிலாளர்களுடைய நலன் பாதுகாக்கப்படும் என்று இந்த மன்றத்தைச் சார்ந்த எவரும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள்.

1-00
p.m.

ஆனால் எங்கள் கட்சியைப் பொறுத்த மட்டில் தேர்தலுக்கு அபேட்சகர்களை தேர்ந்தெடுக்கும்போதுகூட, தொழிலாளர்களுடைய நலன் பாதுகாக்கப்படவேண்டும், தொழிலாளர்களுக்கென்று ஒரு பிரதிநிதி தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும் என்று 28-ம் தேதி இந்த மன்றத்திலே நடக்க இருக்கிற தேர்தலிலே கூட காங்கிரஸ் அபேட்சகர்கள் நான்குபேர்களில் ஒருவர் நீண்டகாலமாக ரெயில்வே தொழிலாளர் சங்கத்தில் தலைவராக இருந்து அனுபவம் பெற்று, அந்த உத்தியோகத்தை விட்டு விட்டு இருக்கிற, தொழிலாளர்களுடைய நம்பிக்கையை பெற்றிருக்கிற ஒருவர், அவரை ராஜ்ய சபைக்கு காங்கிரஸ் அபேட்சகராகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம். அதேபோல இந்த மேல் சபையிலே கூட—சலவைத் தொழிலாளர் பற்றி இங்கே அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்—சலவைத் தொழிலாளர் சங்கங்களோடு நீண்டநாள் தொடர்பு கொண்டு, மிகுந்த உற்சாகத்தோடு, ஆற்றலோடு புனியாற்றி வருகிற இளைஞர், சலவைத் தொழிலாளர் பிரச்சினையை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள் என்று, அவர்களை காங்கிரஸ் அபேட்சகராக 28-ம் தேதி நடைபெற இருக்கிற தேர்தலுக்கு எங்கள் கட்சி அபேட்சகராக நாங்கள் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறோம் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதை நான் குறிப்பிடுவது, பொதுவாக தனி பிரதிநிதிகளுக்கு அவசியம் இல்லை என்பதற்காகத் தான். மன்ற அங்கத்தினர்கள் பல பிரச்சனைகளைப் பற்றி உணரவேண்டியிருக்கிறது. இங்கே எத்தனையோ பிரச்சனைகள் வருகின்றன. ஒவ்வொரு துறைக்கும் பிரதிநிதித்துவம் கொடுப்பது என்றால் 238 ஸ்தானங்கள் கூட போதாது. ஆனால் இந்த மன்றத்திலே இருக்கிற அங்கத்தினர்கள் எந்தப் பிரச்சனையாக இருந்தாலும், அதிலும் முக்கியமாக தொழிலாளர் பிரச்சினையை நன்றாக உணர்ந்து இன்னும் அதிகமாக கவனம் செலுத்தி, இன்னும் எத்தனையோ பிரச்சனைகள், இங்கே விவாதத்திலே குறிப்பிட்டுப் பபாத பிரச்சனைகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன அவைகளை மேலும் நன்றாகக் கற்றுணர்ந்து, மிகுந்த அக்கறை செலுத்தி தொழில் பிரச்சனைகளுக்கு வேண்டிய கவனம் ஏற்படக் கூடிய அளவுக்கு

16th March 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

பணி புரியக் கூடிய ஆற்றல் இந்த மன்றத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கு இருக்கிறது. என் பக்கத்தில் இருக்கிறவர்களும், எதிர் கட்சியில் இருக்கிறவர்கள் பலரும் தொழிலாளர் பிரச்சினையைப் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள் என்பது எனக்கு திருப்தி அளிக்கக் கூடியது.

மற்றொன்று, ஒரு கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் தொழில்களை கவனிக்கிற அமைச்சர் ஒன்று, தொழிலாளர் நலனை கவனிக்கிற அமைச்சர் ஒன்று என்ற முறையில் இருக்கிறது என்று கூறினார்கள். அமைச்சர் அவையைப் பொறுத்த மட்டில் அந்த அமைச்சர், இந்த அமைச்சர் என்று இல்லை. அமைச்சர் அவை கொள்கைகளை நிர்ணயிக்கிறது. அமைச்சர் அவை திட்டங்களை உருவாக்குகிறது, திட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறது. சவுகரியத்திற்கு காக இந்த அமைச்சர் இதைப் பார்ப்பார், அந்த அமைச்சர் அதைப் பார்ப்பார் என்று வைத்திருக்கிறது. எந்தத் திட்டமாக இருந்தாலும் அது அமைச்சர் அவையின் திட்டம். ஒரு குறிப்பிட்ட அமைச்சருடைய திட்டம் அல்ல. ஆகவே, சவுகரியத்திற்காக அப்படி வைத்திருக்கிறது. அப்படி பார்த்தால் கூட, இதே தொழிலாளர் நலனை எடுத்துக்கொண்டால், வைத்திய வசதி இருக்கிறது, அதற்கு அப்புறம் தொழிலுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள் இருக்கிறது, விவசாயப் பொருள்கள் இருக்கின்றன. அப்படிப் பார்த்தால் இந்த அமைச்சர் அவையிலே உள்ள அமைச்சர்களுக்கெல்லாம் தொழிலாளர் நலன் ஒட்டியதாக இருக்கும். வேறு வேறு அமைச்சர் இருக்கிற காரணத்தினால் மட்டும் தொழிலாளர் நலனோ, தொழிற்சாலை நலனோ பாதிக்கப்படும் என்று நினைக்க வேண்டியதில்லை என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழில் நடத்துகிறவர்கள், தொழில் அதிபர்கள் ஒன்று, உழைக்கிற தொழிலாளர்கள் மற்றொன்று. இரு சாராருடைய நலனும் ஒரே நலன் தான். ஒருவருடைய நலன் மற்றவருக்கு பிரதிசூலம் என்று சொல்லுவதற்கில்லை. அந்த உண்மையை உணராத காரணத்தினால், அல்லது மறக்கிற காரணத்தினால் தான் அப்போதைக்கப்போது தகராறுகள் வருகின்றன. அப்படி தகராறுகள் வந்ததும் அரசாங்கம் தலையிட்டு தீர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அல்லது வழக்கு மன்றங்கள் தலையிட்டு தீர்க்கவேண்டியிருக்கிறது. தொழிலாளர் நலன், அது தான் தொழில் அதிபர் நலன், மூலதனம் போட்டு ஆற்றலோடு தொழிலை நடத்துகிறவர்கள் நலன் என்பதை தொழில் நடத்துகிறவர்களும், தொழிற்சாலையின் நலன் தான் தொழிலாளர்களுடைய நலன், தொழிலை நடத்துவதில் உழைக்கக்கூடிய தொழிலாளர்களுடைய நலன், அது தான் தொழில் அதிபர்களுடைய நலன் என்பதை உழைக்கக் கூடிய தொழிலாளர்களும் உணர்ந்துகொள்வார்கள் என்றால் தகராறுகள் ஏற்படுவதற்கே இடம் இல்லை. ஆனால் சில சமயங்களில் இதை உணரத் தவறுகிறார்கள். இரு சாராரும் உணரத் தவறுகிறார்கள். அதனால் தான் தகராறுகள் வருகின்றன. ஆனால், அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில் தொழிலாளர் நலனாக்கோ, அல்லது உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கோ யார் குறுக்கே நின்றாலும் கண்டிப்பாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது தான் அரசாங்கத்தின் எண்ணம். அந்த வகையில் தான் சட்டங்களை இயற்றியிருக்கிறோம். சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு பல சட்டங்கள் இயற்றியிருக்கிறோம். முன்பு சில சட்டங்கள் தான் இருந்தன. இப்போது பல சட்டங்கள் இருக்கின்றன. சட்டங்களை இயற்றி அந்த சட்டங்களின்படி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வது மட்டுமல்லாமல், அப்போதைக்கப்போது மாநில ரீதியிலும், மத்திய ரீதியிலும், தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள், தொழில் அதிபர்கள் பிரதிநிதிகள், அரசாங்க பிரதிநிதிகள் என்று இவ்வாறு மூன்று சாராரையும் சேர்த்து முகூட்டு மாநாடு நடத்தி அவர்களோடு கலந்து ஆலோசித்து முடிவுகள் செய்கிறோம், வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கிறோம். கூடிய வரையில் எல்லோருடனும் கலந்து நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வது அரசாங்கம் அனுசரித்து வரும் கொள்கை.

இந்த மானியத்தின் கீழ் மற்றொரு முக்கிய அம்சம் இருக்கிறது. அதை எதிர் கட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டார்கள். அது தான் வேலை தேடித் தரும் நிறுவனம். வேலை தேடித் தரும் நிறுவனம் என்றால் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் போல செலெக்ட் செய்யும் நிறுவனம் அல்ல. "வேண்டியவர்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [16th March 1964]

கள் பதிவு செய்து கொள்ளுங்கள், உங்களுக்கு எங்கெங்கு வேலை இருக்கிறது என்று பார்த்துச் சொல்லுகிறோம்” என்று சொல்லுகிறோம். அதோடு வேலை தேடித் தரும் நிறுவனங்களிலிருந்து வருகிறவர்களுக்குத் தான் வேலை கொடுக்க வேண்டும், வெளியில் இருக்கிறவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்று பொதுவாக வற்புறுத்துகிறோம். வேண்டியவர்கள் பதிவு செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அவர்களிடம் இன்ன வேலை இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறோம். வர வர வேலை தேடித் தரும் நிறுவனத்தில் பதிவு செய்துகொள்ளுவோர் எண்ணிக்கை அதிகம் ஆகிறது என்று எதிர் கட்சித் தலைவர் கூறினார்கள். உண்மை தான். காரணம், நுட்ப அறிவு பெற்று, பயிற்சி பெற்று வேலை செய்யக் கூடியவர்கள் எண்ணிக்கை பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது. எனென்றால் கல்வி வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. கல்வி அதிகமாகப் பரவிக் கொண்டிருப்பதால், கல்வி பெற்று உத்தியோகம் வேண்டும் என்று எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சில் பதிவு செய்துகொள்கிறார்கள். வேலை தேடித் தரும் நிறுவனத்திற்குப் போகிறார்கள். கூடிய வரையில் ஆங்காங்கு விசாரித்து அந்த நிறுவனம் பதிவு செய்து கொண்டுள்ளவர்களைப் பார்த்து, “இந்த வேலை இருக்கிறது போகிறீர்களா?” என்று கேட்கிறார்கள். அவர்கள் அவ்வளவு தான் செய்யலாம். அவர்களை வேலையில் நியமித்து விட முடியாது. போவதற்குத் தயாராக இருந்தால் அவர்களை வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். “இந்த வேலை எனக்கு வேண்டாம்”, “இன்ன ஊருக்குப் போகத் தயாராக இல்லை” என்று சொல்லி அவர்கள் மறுத்து விடுகிறார்கள். அதனாலும், வேலை ஒரு இடத்தில் இருந்தாலும் எனக்கு வேண்டிய இடத்தில் வேலை கிடைக்கவில்லை, எனக்கு வேண்டிய வேலை கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லுவது காரணமாக பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாமல் போகின்ற நிலை இருக்கிறது.

மற்றொன்று சுதந்திரா, கட்சித் தலைவர் அவர்களும், எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் ஒரு கருத்து தெரிவித்தார்கள். அப்படி வேலை கொடுப்பது என்றால், ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை கொடுப்பது என்றால் ஸ்தலத்தில் இருக்கிறவர்களுக்குத் தான் கொடுக்கவேண்டும், அல்லது முதன்மையாக வழங்கவேண்டும், கொடுக்க வேண்டும், வெளியில் இருந்து வருகிறவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். இப்போது பெரிய பெரிய தொழில்களெல்லாம் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதிலே நுட்ப அறிவு, நுட்ப அனுபவம் பெற்றவர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். தொழிலாளர்கள் அதிலே வேலைக்கு வருகிறார்கள் என்றால், சாதாரண தொழிலாளர்கள் வேறு மாநிலத்திலிருந்து இங்கு வரப் போவதில்லை. நுட்ப அனுபவம் பெற்றவர்கள் தான் சாதாரணமாக வருவார்கள். நான் சுதந்திரா கட்சித் தலைவருக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன், அஹமதாபாத் போய்ப் பார்த்தால், அல்லது பம்பாய் போய் பார்த்தால் தெரியும், கரக்பூர் போய் பார்த்தால் தெரியும், எத்தனையோ தமிழர்கள், தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். இப்போது வெளியில் இருந்து வருகிறவர்களுக்கு கொடுக்கக் கூடாது என்று உத்திரவு இட்டு விட்டால் என்ன கதி ஆகும்? இங்கு எப்படி வெளியில் இருந்து வருகிறவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்று கருத்து தெரிவிக்கிறார்களோ அந்தக் கருத்தைத் தெரிவிக்கிறவர்கள் அங்கும் இருக்கிறார்கள். எவ்வளவு பேர்கள் உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள், பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள் என்று பார்த்தால் நான் கூட போயிருந்தேன், தொழில் அமைச்சருக்குத் தெரியும், பிலாய் தொழிற்சாலையில் அநேகமாக தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் தான், தமிழர்கள்தான், இளைஞர்கள் என்ஜினியர்களாக இருக்கிறார்கள். எங்கு சென்றாலும் இப்படித் தான். இரண்டு, மூன்று வாரங்களுக்கு முன் போப்பால் போயிருந்தேன். அங்கு உள்ளவர்கள் என்னைச் சந்திக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். முன்பாகவே தெரிவிக்காததால் எனக்கு அவகாசம் இல்லை என்று நான் சொன்னேன். அவர்கள் அங்குள்ள தொழிற்சாலைகளில் உத்தியோகம் செய்கிறார்கள். இவ்வாறு ஒரு வரம்பு வைத்துக்கொண்டு, தடை செய்து அங்கே உள்ளவர்களுக்குத் தான் வேலை கொடுக்க வேண்டும், வெளியில் இருந்து வருகிறவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கக் கூடாது என்று சொன்னால் அது தமிழர்களுக்கே பாதகம்.

16th March 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அப்படிச் சொல்லுவதும் சரியல்ல. அன்னிய நாட்டு கொலாபரேஷன் வைத்து பெரிய பெரிய தொழில் வைக்கப் பார்க்கிறோம். இல்லையென்றால் சீக்கிரத்தில் தொழில் அமைக்க முடியாது.

அப்படி வெளியிலிருந்து வருகிறவர்களுடைய உதவியைப் பெற்றுச் செய்கிறோம். வேலையைச் செய்வதற்கு தகுதியுள்ளவர்கள் நமக்கு வேண்டும். நாம் எத்தனையோ வேறு மாநிலங்களில் பார்க்கிறோம். சாதாரணமாக “ப்ராஜெக்ட் வொர்க்” ஒரு நீர்த்தேக்க வேலை என்றால், கல் வேலை செய்கிறவர்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தான் போகிறார்கள். நாகாஜ்ஜுன சாகர் திட்டம் ஆந்திர மாநிலத்தில் நடக்கிறது. தமிழ்நாட்டிலுள்ளவர்கள் தான் அங்கே போய் கல் வேலை செய்கிறார்கள். இன்னும் எத்தனையோ இடங்களில் நாம் அம்மாதிரி நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். நுட்பமான வேலை செய்கிறவர்கள் தமிழகத்திலிருந்துதான் போகிறார்கள், காரைக்குடியிலிருந்து போகிறார்கள். துங்கபத்திரா அணைக்கட்டு திட்டத்தில் நான் பார்த்தேன். அங்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களை “எந்த ஊர்” என்று கேட்டால், “காரைக்குடி” என்று தான் சொல்லுகிறார்கள். ஓரிஸா வில் துறைமுக வேலை நடக்கிறது, ப்ரதீப் வேலை நடக்கிறது. அங்கு கல் வேலை செய்கிறவர்கள் காரைக்குடியிலிருந்து வந்தவர்கள் தான் கூடியவரைக்கும், ஏதோ உள்ளூரில் இருப்பவர்கள் புறக்கணிக்கப் படுகிறார்களா, அல்லது ஏதாவது அவர்கள் மீது வெறுப்பு வருகிறதா என்பதைத் தான் பார்க்கவேண்டுமே தவிர, அப்படி ஏதாவது குறைபாடுகள் இருந்தால், அவைகளைக் கவனிக்கவேண்டுமே தவிர, பொதுவாக நாம் அப்படிச் சொல்லுவதற்கில்லை.

நாம் வேலை செய்கிற மனிதர் கணக்கை ஏன் கட்டுப்படுத்த வேண்டும்? அதற்கு ஒரு சுதந்திரம் வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள் சுதந்திராக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள். ரிக்ஷா இழுக்கிறவர்கள், ரிக்ஷா இழுக்கக்கூடாது என்றால், “உனக்கு என்ன வந்தது?” என்று கேட்கிறார்கள். கன்டாட் சர்க்கஸில் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் பிச்சை எடுக்கிறார்கள். அவர்களை கூட்டுறவுச் சங்கம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஏதாவது ஒரு தொழில் செய்யுங்கள் என்று சொன்னால், “இதற்கு எணக்கு சுதந்திரம் இருக்கிறது” என்று சொல்லுகிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் சுதந்திரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ரிக்ஷா இழுக்கலாம். ஏதோ சம்பாதிக்கலாம். ஆனால், மனிதனை மனிதன் இழுப்பது அவர்கள் உடலுக்கு நல்லதில்லை. மேலும், வெளி நாடுகளிலிருந்து வருகிறவர்கள் “இந்த நாட்டில் இப்படி நிலைமை இருக்கிறதே, பஸ்ஸு காலத்து சரித்திரத்தில் பார்த்தோம், இப்பொழுது கூட இந்த மாதிரி இருக்கிறதே? என்று அவர்கள் நினைக்கக்கூடும்? இதையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு தான், கொஞ்சம், கொஞ்சமாக இவைகளைக் குறைத்துவிட வேண்டும், மேலும் இதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று வைத்திருக்கிறோம். அதே மாதிரி சைகில் ரிக்ஷா, ஆடோ ரிக்ஷா ஒட்டுவதும் அவர்களுக்கு நல்லது அல்ல என்று கருதி, சென்னையில் இனிமேல் புதியதாக இவைகளுக்கு அனுமதி கொடுப்பதில்லை என்று வைத்திருக்கிறோம். மற்ற நகரங்களிலும் இவைகளையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நிறுத்திவிடவேண்டுமென்று பார்க்கிறோம்.

கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் “மான் ஹவர்ஸ் லாஸ்டு” என்பதைப்பற்றி கணக்குச் சொன்னார்கள். இப்பொழுது அது கொஞ்சம் அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அதனால், தொழிலாளர்களுடைய நிலைமை அதிகமாகக் கெட்டுப்போய்விட்டது, சென்ற ஆண்டை விட இந்த ஆண்டு கெட்டுப்போய் விட்டது என்று நான் கூறுவதற்கில்லை. சில சமயங்களில் திடீரென்று ஸ்டைரைக் வந்துவிடுகிறது. பக்கிங்ஹாம் அண்டு கர்நாடிக் மில்லில் திடீரென்று ஸ்டைரைக் வந்தது. கோவையில் திடீரென்று காரணம் இல்லாமலேயே ஸ்டைரைக் வந்திருக்கிறது. சில நாட்களுக்கு தொடர்ந்து ஸ்டைரைக் இருந்துவிட்டால், “மான் ஹவர்ஸ் லாஸ்டு” அதிகமாகிவிடுகிறது. குறிப்பிட்ட சில சந்தர்ப்பங்களில் இம் மாதிரி ஏற்படுகிறதே தவிர, பொதுவாக மொத்தத்தில் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு கட்டுப்பாடு உணர்ச்சி இருக்கிறது, மொத்தத்திலே ஒரு ஒழுங்கு இருக்கிறது என்று சொல்கிறேன். கூடியவரைக்கும் நிலைமை சுமுகமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆகவே தான், தொழில்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[16th March 1964]

வளர்ச்சி வேகமாக நடைபெற்றுக்கொண்டு போகிறது. தொழிலாளர்களுக்கும் வேலை கிடைக்க வேண்டும், தொழில்கள் வளரவேண்டும், அதற்குரிய வகையிலே தான் இன்று நிலைமை சரிப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது என்று கூறலாம். ஆனால், சில சமயங்களில் இம் மாதிரி வேலை நிறுத்தங்கள் வருகின்றன. அப்படி வேலை நிறுத்தம் வருகிறது என்றால், தொழில் அதிபர்கள் தவறுதலினாலும் இருக்கலாம், தொழிலாளர்கள் தவறுதலாக நடந்துகொள்வதினாலும் இருக்கலாம். ஆனால், இதற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், போட்டி தொழிற் சங்கங்கள் இருப்பது தான். ஒரு தொழிலுக்கு ஒரு சங்கம் இருப்பது என்பது நல்லது. ஆனால், போட்டி சங்கங்கள் இருக்கின்றன. போட்டி சங்கம் மாத்திரம் இருந்தால் கூட பாதகம் இல்லை. ஆனால், அரசியல் கட்சி அடிப்படையிலே இந்த சங்கங்கள் அமைகின்றன. ஆகவே, இங்கே இருக்கிற அரசியல் கட்சி களுக்கிடையே உள்ள வேற்றுமைகள் அங்கே பிரதிபலிக்கிறது. வெளியிலிருந்து வருகிறவர்களும் தூண்டுகிறார்கள். கூடியவரையில் தொழிற் சங்கங்களை நடத்துபவர்கள் தொழிலாளர்களாகவே இருக்கலாம். இப்பொழுது நல்ல அனுபவம் உள்ள தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். வெளியார் தலையீடு இல்லாமல் தொழிலாளர்களை அந்த சங்கங்களை நடத்தினால், ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கும், இன்னும் சிறப்பாகவும் இருக்கும். அரசியல் கட்சி சம்பந்தப்பட்டால் இருந்தால், நன்றாக இருக்கும். அரசியல் கட்சிக்கு தொழிலாளர்களை எப்படி பயன்படுத்திக் கொள்வது என்று நினைப்பது தவறு. உண்மையிலேயே தொழிலாளர் நலனில் அக்கரை கொண்டவர்கள் என்றால், அதில் அரசியல் கட்சியை புகுத்தக்கூடாது. அரசியலை வைத்துக்கொள்ளலாம். யாருக்கும் அரசியல் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. “எனக்கு அரசியல் இல்லை” என்று யாராவது சொன்னால், அத்தகைய மனிதனின் மீது எனக்கு மதிப்பு இருக்காது. ஆனால், அரசியலுக்கு வேறு மேடை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தொழிற் சங்கத்தை அரசியலுக்கு தவறுதலாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது. அரசியல் கட்சிக்கு அதை பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. அதை அரசியல் கட்சிக்கு பயன்படுத்திக்கொள்வது தொழிலாளர் நலனுக்கு உகந்தது அல்ல. அந்த வகையில் தொழிலாளர்கள் நலன் பாதிக்கப்படும். கூடியவரையில் தொழிலாளர்களை அரசியல் கட்சி பாதிக்காத வகையில் ஒரு சங்கம் இருந்தால் நல்லது என்று நினைக்கிறோம். இருந்தாலும், அவ்வாறு சட்டம் ஆக்குவது என்றால், அதில் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கிறது. தொழிலாளர்கள் தலைவர்களைக் கலந்து தான் இதையெல்லாம் செய்யலாம். இருக்கட்டும், கொஞ்சம் பாரக்கலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். கூடியவர்களுக்கும் தகராறுகள் இல்லாமல் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நிலையில், டெல்லியில் நடந்த முக்கூட்டு மகாநாட்டில் “கோட் ஆப் டிவிர்ப்ளிஸ்” என்ற ஒன்றை நிர்ணயித்தார்கள். கூடியவரைக்கும் அது அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது. சில சமயங்களில் அதையும் மீறி தவறுகிறார்கள். இவ்வாறு தொழிற் சங்கங்கள், போட்டி சங்கங்கள், அதுவும் அரசியல் கட்சி அடிப்படையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சங்கங்கள் இருப்பதனால், தொழிலாளர்களுடைய நலன் பாதிப்பதோடு கூட, சில தொழில் அதிபர்கள் அந்த நிலைமையை தங்களுக்காக பயன்படுத்திக்கொள்ள முயலுகிறார்கள். ஆகவே, போட்டி சங்கங்கள் இல்லாமல் இருந்தால்தான் நலம் என்று நாங்கள் வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறோம்.

சங்கமே வேண்டாம், தனிப்பட்ட ஒருவர் ஒரு வழக்கு தொடர்ந்தால் அதை கவனிக்கவேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. கிருஷ்ண மூர்த்தியோ அல்லது திரு. மாதவனோ கூறினார்கள். தொழிற் சங்கம் அமைத்து, சேர்ந்து பாடுபடுவது நல்லது என்ற அடிப்படையில் தான் தொழிற் சங்கங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. தொழில் அதிபர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால், அவர்களுக்கு செல்வாக்கு இருக்கிறது; அவர்களுக்கு சுயநலம் இருக்கலாம். தங்களுடைய கோரிக்கைகளை பெருவதற்கு சேர்ந்து பாடுபடுவது நல்லது. தனியாக பாடுபட்டால், அது வேண்டிய பலனை அளிக்காது. தவறுதலாக நடந்துகொள்பவர்கள் இருந்தால், தொழில் அதிபர்கள் அதை பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கூடும். ஒருவரை விட்டு ஒருவரை பிரித்துவிட முடியும். ஆகவே, ஐக்கிய சங்கமாக இருப்பது நல்லது

16th March 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

என்று உலகத்தில் இருக்கிற எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழிற் சங்கங்களை மேலும் எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பது உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளின் கவனத்திலும் இருந்து வருகிற விஷயம். ஆண்டுதோறும் ஜினிவாவில் சர்வதேச தொழிற் சங்க மகாநாடு கூடுகிறது. அங்கு தொழிலாளர்கள் நலனைப்பற்றி யோசிக்கிறார்கள். எத்தனை மணி நேரம் வேண்டுமானாலும் வேலை செய்யலாம் என்று கனம் உறுப்பினர் திரு. சா. கணேசன் அவர்கள் கூறினார்கள். வேலை மணி நேரத்தைக் குறைக்க வேண்டும் என்று தான் ஜினிவா மகாநாட்டில் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறது, வரவர வேலை மணி நேரத்தைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற போக்குத் தான் இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளும் கிடைக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்படுகிறது. என்ன கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்கு ஒரு கோட்பாட்டை கனம் அங்கத்தினர் தெரிவித்தார்கள். அவர்களுடைய சக்திக்கு ஏற்றவாறு இல்லாமல், அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றை, வாழ்க்கைத் தேவைக்கு வேண்டியதை மட்டும் கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அப்படியென்றால், 10 குழந்தைகள் பெற்ற தொழிலாளர்கள் யார், ஒரு குழந்தை பெற்ற தொழிலாளர்கள் யார், குழந்தையே இல்லாத தொழிலாளர்கள் யார் என்று இப்படிப் பார்த்து நாம் ஊதியம் கொடுக்க முடியுமா? அது நியாயமாக இருக்காது. ஆனால், அவர்களுக்கு தேவையும் இருக்கலாம். பொதுவாக தொழிலாளர்கள் தேவையை அனுசரித்து, அவர்கள் நல் வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு, உழைக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு வாழ்க்கைக்கு தேவையானவை எவை என்பதையும் கட்டாயம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். மேலும் அவர்களுடைய சக்தி என்ன, அவன் என்ன சாதிக்கிறான் என்பதையும் மனதில் கொள்ளவேண்டும். தொழிலாளர்கள் எல்லாம் ஒரே வகை தொழிலாளர்கள்தான், ஒரேமாதிரி சாப்பாடு தான் என்ற கருத்து கூட இங்கே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும், தொழிலாளர்கள் சாதிக்கக் கூடிய சாதனை, சாதனை சக்தி, அதையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய சேவை என்ன, அவர்கள் சாதிப்பது என்ன, அவர்கள் எந்த நிறுவனத்தில் பணிபுரிகிறார்கள், அந்த நிறுவனம் எத்தகைய லாபம் அடைந்திருக்கிறது ஆகிய எல்லாவற்றையும் வைத்துக் கொண்டு தான் தொழிலாளர்களுக்கு ஊதியம் நிர்ணயிக்கப்படவேண்டுமே தவிர, அவர்கள் குடும்பத்திற்கு என்ன தேவை என்பதை மட்டும் வைத்து அவர்களுக்கு ஊதியம் நிர்ணயிப்பது சரியல்ல. போனஸ் பற்றி கனம் சுதந்திராக் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது மிகுந்த திருப்தி, மிகுந்த மகிழ்ச்சி. சுதந்திராக் கட்சித் தலைவரே அவர்களுக்கு லாபத்தில் பங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று கூறியது பற்றி எனக்கு மிகுந்த திருப்தி.

திரு. சா. கணேசன் : கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடுகிற பொழுது, வேலை நேரத்தைக் குறைப்பது பற்றி சொன்னார்கள். வேலை நேரம் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும், 10 குழந்தைகள் இருப்பவர்களுக்கு வாய்ப்பும் கொடுக்க முடியாது, கொஞ்சம் அதிக நேரம் அவர்கள் வேலை செய்து சாப்பிடுவதற்கும் வழி இருக்க முடியாது என்று சொன்னால், அது எவ்வளவு சிரமம்? அதுவும் சுதந்திராக் கட்சித் தலைவரே சொன்னார்கள் என்று கூறினார்கள். அதனால் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். சுதந்திராக் கட்சி அடிப்படைக் கொள்கையே, லாபத்தில், பங்குதாரர்களைப் போல தொழிலாளர்களும் பங்கு பெறும் உரிமை உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பது பல வருஷங்களாக எழுதி, அச்சுப் போட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்காமல் இருப்பதற்கு நான் வருந்துகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : எனக்கு இந்த சுதந்திராக் கட்சியைப் பற்றிய பழைய சரித்திரம் அவ்வளவாகத் தெரியாது (சிரிப்பு). அந்த சாஸ்திரமும் தெரியாது. ஆனால் இப்பொழுது கேட்கிலே மிகுந்த மகிழ்ச்சி என்று சொன்னேன். ஏனென்றால் அதுதான் இப்பொழுது அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிற கொள்கை. போனஸ் என்பதற்கு அதுதான் அர்த்தம். சிலர் கூட “டெபர்ட் பேமென்ட்” என்று சொல்வார்கள். போனஸ் என்பதிலே என்ன கருத்துக்கள் உண்டோ, அதையெல்லாம் டேபர்ட் பேமென்ட் என்று சொன்னால் அது சரியாக பிரதிபலிக்காது

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[16th March 1964]

என்பது தான் என்னுடைய கருத்து. “பெர்ட் பேமன்ட்” என்று சொன்னால் ஏதோ பேமன்ட் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இவ்வளவு கொடுத்தோம் என்று சொன்னால் அது நிர்ணயிக்கப்பட்டதாகப் போய்விடும். ஆகவே “பெர்ட் பேமன்ட்” என்று சொல்லுவது கொள்கைக்கு ஏற்றவாறு அவ்வளவு அக்யூரேட்டாக இல்லை என்பது தான் என்னுடைய கருத்து. நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஊதியம் என்று சொன்னால் மேலும் கால் பங்கு கொடுக்கிறோம், அரை பங்கு கொடுக்கிறோம். இப்பொழுது போனஸ் கமிஷன் சிபாரிசுகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. கனம் அங்கத்தினர் களுக்கும் தெரியும். ஏதோ சொன்னார்கள், மொத்த நிகர லாபத்தில் 100-க்கு 60 கொடுக்க வேண்டும் என்று இப்பொழுது போனஸ் கமிஷன் சிபாரிசு செய்து இருக்கிறது என்று. ஆனால் அது இப்பொழுது மத்திய அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு டிசன்ட்டிங் மினிட் இருக்கிறது. அதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து, அதற்கு மேலே நாம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய விஷயம். (திரு. சா. கணேசன் குறுக்கீடு) அது எல்லாம் அடங்கியது. முதலிலே நாம் கொடுக்கிற சம்பளம் அந்த தொழிலாளிகளுடைய தேவை, அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு வேண்டிய தேவைகள், இது எல்லாம் முக்கியம். அது அடிப்படை என்று சொல்ல வேண்டும். இரண்டாவது, அந்தத் தொழிலாளி செய்கின்ற வேலை, அவன் செய்கின்ற சாதனை, உற்பத்தி பெருக்குக்கு அவன் செய்கின்ற சாதனை, அந்த அடிப்படையிலே அவனுக்கு வேஜஸ் கொடுக்க வேண்டும். விலைவாசி உயர்ந்தால் பஞ்சப் படி கொடுக்கிறார்கள். இந்த விவாதத்தை துவக்கிய கனம் அங்கத்தினர் கிருஷ்ணபூர்த்தி அவர்கள் நெய்வேலித் திட்டத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நெய்வேலியில் ஒரு பெரிய திட்டம் நடக்கிறது. நிறைய தொழிலாளர்கள் இருந்தால், தொழிலாளர்கள் பிரச்சனைகள் தானாகவே ஏற்படுகின்றன. செயற்கை முறையில் ஏற்படுகின்றன. இப்பொழுது பஞ்சப்படி பற்றி சொன்னார்கள். பஞ்சப்படி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்பொழுது உத்திரவாகியிருக்கிறது. அதாவது 1964-ம் ஆண்டு ஜனவரி முதல் தேதி முதற்கொண்டு குறைந்த பட்சம் 7 ரூபாய் அதிக பட்சம் ரூ. 15 என்ற விகிதத்திலே பஞ்சப்படி கொடுக்க வேண்டும் என்பது. அவர்களும் அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது மாத்திரம் அல்ல. முன்பு இருந்த சம்பளம் விகிதங்களை தொழிலாளர்கள் தலைவர்களோடு கலந்து, பிரதிநிதிகளோடு கலந்து, ஆலோசித்து அதையும் மாற்றியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இது நேற்று இன்றைக்கு அல்ல. இவ்வளவு பெரிய திட்டமாக இது மாறிய பிறகு மட்டுமல்ல. தொன்று தொட்டு இந்த நெய்வேலித் திட்டம் ஆரம்பித்ததிலிருந்து, இந்தத் திட்டம் வேண்டாம் என்று ஒரு பக்கம், இன்னொரு பக்கத்திலே அந்தத் திட்டத்திற்கு எதிர்ப்பாகவும், இடைஞ்சலாகவும் சிலர் முற்பட்டு ஏதோ நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொண்டிருப்பது எனக்கும் தெரியும். கனம் அங்கத்தினர்கள் அவர்களுக்கும் தெரியும். இது ஒரு நல்ல திட்டம், தமிழ் நாட்டில் நிறைவேற்றப்படும் பெரிய திட்டம். அந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்படுவதனால் எவ்வளவோ பேர்களுக்கு வேலை கிடைக்கிறது. அவ்வாறு வேலை கிடைக்கிறது என்றால் அவர்களைச் சுரண்டுவதற்கு அரசாங்கம் ஒருகாலும் இடம் கொடுக்காது.

ஜிப்ஸம் எடுப்பதைப்பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். அது சுரங்க வேலை. அதுவும் கவனிக்கப்பட வேண்டும். நான் பொறுப்பைத் தட்டிக்கழிக்க வில்லை. சுரங்கத்திலே வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் தொழில் இலாகாவின் பொறுப்புக்கு உட்பட்டவர்கள். அதை அவர்கள் கவனித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

லேபர் கோர்ட்டுகளைப்பற்றி சொன்னார்கள். விகிதமேசேடினப் பற்றியும் சொன்னார்கள். இப்பொழுது தனிப்பட்டவர்கள் வழக்குத் தொடரலாம் என்று இருக்கிறதோ, அதனால் தொழிற் சங்கம் பாதிக்கப்படும் என்பது எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்கிற ஒரு கருத்து. ஆனால் இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், தனிப்பட்டவர்கள் யாராவது இருந்தாலும், தொழில் சங்கத்தை சேராதவர்களாக இருந்தாலும், தனிப்

16th March 1964] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

பட்டவர்கள் வேலையில் இருந்து நீக்கப்பட்டால் அவர்கள் வழக்குத் தொடரலாம், அந்தத் தொழில் தகராறுகளை தீர்க்கிற யந்திரம் அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது இந்த அரசாங்கத்தின் கருத்து. இதை இந்த அரசாங்கம் வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறது. நாம் மத்திய அரசாங்கத்தினிடம் அதற்கு சட்டம் செய்ய வேண்டும் என்று கோரினோம். மத்திய சர்க்கார் கூறினார்கள், முக்கூட்டு மாநாடுகள் மத்திய அரசாங்க ரீதியில் நடக்கிறது. அதிலே தொழில் தலைவர்களைக் கலந்துகொண்டு, இதை நாம் கவனிக்கலாம் என்று கூறினார்கள். இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு கூட டில்லியிலே இது பற்றி விவாதிக்கப் பட்டது. தொழிலாளர் தலைவர்கள் சிலர் இது கூடவேக் கூடாது என்று வாதாடினார்கள். சிலர் இதைச் செய்யலாம் என்று சொன்னார்கள். நான் அந்த மகாநாட்டில் என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவித்தேன். தனிப்பட்டவர் ஏதோ காரணம் இருக்கலாம், தொழிற் சங்கங்கள் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் இருக்கலாம். தொழிற்சங்கமானது வேண்டாம் என்று சொல்லலாம். அப்படி வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்டால் யாராவது தீர்ப்புக் கூறவேண்டும். தொழிலதிபர்களை தீர்ப்புக் கூறுவது சரியல்ல. யாராவது ஒருவர் சொல்ல வேண்டும். அதுவும் ஒரு நீதிபதி அவர் நியாயமாக நீக்கப்பட்டாரா என்று சொல்ல வேண்டும். அது தான் என்னுடைய கருத்து. அதைத்தான் நான் வற்புறுத்தினேன். அந்த வகையிலே சீக்கிரத்தில் ஒரு சட்டம் வரலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

லேபர் கோர்ட்டுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். லேபர் கோர்ட்டுகள் எல்லாம் கூடியவையாலும் முதலிலே சுமுகமாக வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு பாடுபடுகிறார்கள். முதலிலே ஒரு இடத்திலே போடுகிறார்கள், மறுபடியும் மாற்றுகிறார்கள், இந்த கஷ்டங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். இவை எல்லாம் கவனிக்கப்பட்டுத்தான் வருகின்றன. அப்போதைக்கப்போது இதிலே தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தி என்னென்ன உத்தரவுகள் போடவேண்டுமோ அது போடப்பட்டு வருகிறது. லேபர் கோர்ட்டிலிருந்து சம்மன்ஸ் அனுப்பித்தால் தொழிலதிபர்கள் வருவது இல்லை என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் வருவது இல்லை என்று சொன்னால் அதற்காக தொழில் கோர்ட்டு நின்றுவிடுவது இல்லை. இருக்கிறதை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் முடிவு செய்வார்கள். அப்படி தொழில் கோர்ட் தீர்ப்புக் கொடுத்தால் அது நிறைவேற்றப்படுவது இல்லை, சம்பளம் கொடுப்பதோ மற்ற விஷயங்களோ நிறைவேற்றப்படுவது இல்லை என்று கூறினார்கள். வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று உத்தரவு போடலாம். அப்படி அது நிறைவேற்றப்படவில்லை என்றால் வழக்குத் தொடரப்படுகிறது. பிராசிகியூஷன் செய்யப்படுகிறது. அப்படி பிராசிகியூஷன் செய்து பைன் போட்டு, அப்பொழுதும் அந்தத் தீர்ப்பு நிறைவேற்றப்படவில்லை என்றால் தொடர்ந்து மேலும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

இன்னும் இந்த இலாகாவிலுள்ள அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதுவும் தொடர்ந்து கவனிக்கப்பட்டு வருகிற விஷயம். அப்போதைக்கப்போது விரிவாக்கப்பட்டு வருகிறது. பாக்டரி சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதிலும் சரி, தொழில் தகராறுகளைத் தீர்ப்பதிலும் சரி, அவை எல்லாம் அப்போதைக்கப்போது கவனிக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன. கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் விடுமுறையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். இந்த மன்றத்திலே விடுமுறையைப்பற்றி நாம் சட்டம் செய்து இருக்கிறோம். குறைந்த பட்சம் இன்னின்று விடுமுறைகள் இருக்க வேண்டும், தேசிய விடுமுறை என்று இரண்டு நாட்கள், மற்ற பண்டிகைகளுக்காக இவ்வளவு நாட்கள் விடுமுறை விட வேண்டும் என்று சட்டம் செய்திருக்கிறோம். அந்தச் சட்டத்தின்படி விடுமுறை விடப்படுகிறது. அது குறைந்த பட்சம் விடுமுறை. அதற்கு மேலே அவரவர்கள் விடுமுறை விட்டாலும் விடலாம்.

மோட்டார், டிரான்ஸ்போர்ட் தொழிலாளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களைப்பற்றி முன்பே நான் கூறியிருக்கிறேன். அப்பொழுது விதிகள் இயற்றப்படவில்லை. இப்பொழுது விதிகள் இயற்றப்பட்டுவிட்டன. அதோடுமேலும். விதிகள் இயற்றப்பட்ட உடனே அவை எல்லாம்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [16th March 1964]

பிரசுரிக்கப்படும்விட்டன. ஆனால் இப்பொழுது ஒரு கருத்து தெரிவிக்கப் பட்டு இருக்கிறது. அதாவது அப்போதைக்கப்போது பிரசுரிக்கப்பட்ட விதிகள், அனுசரிக்கப்பட்ட விதிகள், இவற்றை எல்லாம் ஒன்றாக இணைத்து, அதைப் பிரசுரிப்பது நலம் என்ற ஒரு கருத்து சட்ட பூர்வமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. சீக் கிரத்தில் இணைக்கப்பட்ட விதிகள் பிரசுரிக்கப்படும். ஆகவே இதிலே தவிர்க்கக்கூடிய தாமதம் ஒன்றும் இருக்காது என்று நான் கருதுகிறேன்.

தொழிலாளர்களின் வீடுகளைப்பற்றி, அதிலும் குறிப்பாக தோட்டத் தொழிலாளிகளைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். தோட்டத் தொழிலாளிகளைப் பொறுத்த வரையில், 23,313 குடும்பங்களுக்கு இப் பொழுது வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மொத்தம் குடும்பங்கள் 34,507. இது விஷயமாக நான் அப்போதைக்கப்போது தோட்டத் தொழிலாளிகளை வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறேன். அவர்களுக்குச் சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார்கள். சிமென்ட் கிடைப்ப தில்லை, மற்ற சாமான்கள் கிடைப்பதில்லை என்றெல்லாம் சொல்லு கிறார்கள். இருந்தாலும் பிளான்ட்டேஷன் சட்டப்படி 1968-க்குள் இதை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். வீடுகள் போதவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அது கவனிக்கப்படவேண்டிய விஷயம். அதைத்தான் கனம் அங்கத்தினர் பொன்னையன் சொன்னார்கள். ஆனால் ஒன்று. அது தொழிலாளர் தலைவர்கள் கவனிக்க வேண்டிய விஷயமும் கூட. வீடுகள் கொடுத்தால் சப்லைட் செய்கிறார்கள். அல்லது அதிகம் பேர்கள் வருகிறார்கள். அது வசதிக்குறைவோடு அல்லாமல் சுகாதாரத்துக்கும் ஏற்றதல்ல. அது தொழிலாளர்களுக்கு நல்லதல்ல. இதிலே தொழிலாளர் தலைவர் ஒத் துழைக்க வேண்டும். விளக்குப் போடுவது தொடர்ந்து கவனிக்கப்படும். மற்றொரு விஷயம் மிக முக்கியமானது. நியாய விலை கடைகள், கன்ஸ்யூமர் ஸ்டோர்ஸ் அமைப்பது தொழிலாளிகளுடைய நலனை ஒட்டி. அதற்கென்று அலாட்மென்ட் கொடுத்து கன்ஸ்யூமர் ஸ்டோர்ஸ்களையும், நியாய விலை கடைகளையும் அமைக்க வேண்டும் என்பது தான் திட்டம். அப்படி பல இடங்களில் அமைக்கப்பட்டு வருகிறது. தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தப்படும்.

MR. DEPUTY SPEAKER : How much more time will the Hon. Minister require?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Just a few minutes more.

MR. DEPUTY SPEAKER : I hope the House has no objection to sit till the Hon. Minister finishes his reply and the Demand is disposed of.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நான் மேலும் அங்கத்தினருடைய காலத்தை எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. நான் இங்கே குறிப்பிடாத சில யோசனைகள், குறைகள் எல்லாம் கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப் பிட்டார்கள். அவைகளும் கவனிக்கப்பட்டு வரும் என்று கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடிக்கிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is—

“ That the allotment of Rs. 1,28,31,600 under Demand No. XXIV—Labour including Factories be reduced by Rs. 100 ”

The cut motion was put and lost.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 1,28,31,600 under Demand No. XXIV—Labour including Factories.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

16th March 1964]

MR. DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. tomorrow. 1-32 p.m.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS PLACED ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

122. Notification issued with G.O. Ms. No. 1688, Public (Services-A), dated 28th October 1963, amending the Madras Public Service Commission Regulations, 1954, relating to the inclusion within the Commission's purview the posts of Chemist, Assistant Chemical Engineers and Demonstrators in Chemical Testing and Analytical Laboratory, Madras. [Laid on the Table of the House under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

123. Notification issued with G.O. Ms. No. 1689, Public (Services-A), dated 28th October 1963, amending the Madras Public Service Commission Regulations, 1954, relating to the redesignation of the post of Production Assistant in Ceramic Units of Madras Industrial Subordinate Service. [Laid on the Table of the House under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

B. Reports, Notifications and other papers.

78. Notification issued with G.O. Ms. No. 3632, Food and Agriculture, dated 17th December 1963, amending the rules to regulate the transit of timber in the revenue districts and the forest division, published with the late Development Department Notification No. 143, dated the 13th February 1939, at pages 221-229 of Part I of the Fort St. George Gazette, dated the 21st February 1939, under the Madras Forest Act, 1882 (Madras Act V of 1882).

79. Notification issued with G.O. Ms. No. 3633, Food and Agriculture, dated 17th December 1963, amending the General Timber Transit Rules for revenue districts and forest divisions in respect of Salem, Chingleput, South Arcot and Nilgiris districts, issued under the Madras Forest Act, 1882 (Madras Act V of 1882).

* 80. Policy Note underlying Demand No. XXV—Welfare of Scheduled Tribes, Castes and Other Backward Classes.

* 81. The Tiruchirappalli Kaiaeruvaram and Mattuvaram (Extension of Application) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 7 of 1964) with Annexure to the Bill.